

E l ő s z ó

FERI BÁCSI!

Alacsony, kicsit köpcös alkatú ember volt, akinek a szemében mindig ott bujkált egy kis vidám, huncut csillogás. Nemrég egy fiatal közösségbeli testvérem sóhajtott fel: – Milyen kár, hogy nem ismertem személyesen!

Aki viszont ismerte, beszélhetett vele, gyónhatott nála, netán a közösségeiben tanulhatott tőle, abban kétségkívül mély, kitörölhetetlen nyomot hagyott Jézusnak odaadott karizmatikus személye. Azokban is, akik a köré szerveződött közösség tagjai maradtak, és azokban is, akik nem.

Közösségbeli barátom, aki korábban – mondhatni – bejárta a világ egy részét, hosszabb ideig lakva más kontinensen is, azt mondta Feri bácsiról: – Azok közül, akiket az életem során eddig megismertem, ő volt az egyetlen Jézus által is hitelesített ember.

Mi is örömmel és szívesen emlékezünk simogató, szeretetteljes, bölcs szavaira, és nem feledjük kemény, egyértelmű, szenvedélytől fűtött korholásait sem.

A pénz nem érdekelte!

Tizenkétezer forintos nyugdíjából és a testvérek adományaiból élt rendkívül szerényen. Önmagának szinte soha nem vett semmit. Ha a testvérek többet adtak, akkor azt azonnal küldte Indiába, az éhezőknek.

Tíz éven keresztül voltam a legszűkebb közösségének a tagja, és én, aki korábban évtizedeken keresztül idegenkedtem mindenféle paptól, elkötelezett és lelkes tanulója lettem. Korábban el sem hittem volna, hogy ilyen pap is létezik a világon!

Valószínűleg Jézus is így gondolta, mert 1993. február 15-én, egy hétfői napon, hallható módon megszólalt benne.

Feri bácsi ekkor már 65 éves volt. Nyugdíjas lelkeszként, évenként meghosszabbított engedéllyel Inárcson tevékenykedett.

Életének meghatározó eseményei, Jézust látásához, tanításához való hűséges ragaszkodása nem tette őt elfogadottá és elismertté. A hön szeretett egyházában, a Római Katolikus Anyaszentegyházában sem, és később a szűkebb testvéri közösségében, a Bokor bázisközösségben sem.

Tornatanárnak készült, amikor az iskolából a kollégiumba menet egy parkban megjelent előtte Jézus Krisztus, és arra kérte, hogy legyen pap. Nem akart pap lenni.

Kitartóan kellett Jézusnak kérnie őt, mire beadta a derekát, és jelentkezett az iskola hittantanáránál. Elképzelhetjük, hogy mekkorát nézhetett az a paptanár, hiszen az egész iskolában egyedül ez az országos ifjúsági boxbajnok, a Dombi állt bukásra hittanból.

1976. október 4-én részesült Lélekkeresztségben.

E Lélekkeresztségben a 22 éves papi pályafutása lelki mérlegében azt élte meg, hogy mennyire akadálya annak, hogy célhoz érhessenek Jézus ajándékai benne.

Bulányi Gyurka bácsi mesélte, hogy egy falusi plébánián volt hosszabb ideig vendége Feri bácsinak, amikor miseidő alatt a templomból kihallatszó hangos kiabálásra lett figyelmes. Bement, és elképedve látta, hogy – a teljesen üres padosorok miatt – Feri bácsi az oltár előtt fel s alá rohangálva kiabálva perlekedett Jézussal. Nyilván kérdőre vonta az Istent, hogy minek hívta el őt papnak, ha nincs, akinek prédikáljon.

Feri bácsi erre a kérdésére 17 év után kapta meg a választ Istentől. Akkor, amikor megszólalt benne a Hang!

Feri bácsit hatvan éves korában nyugdíjba küldte az egyháza, s a feszítő paphiány ellenére sem tartott igényt a további szolgálataira.

Ekkor ment Medjugorjéba, ahol három hónapot töltött azzal, hogy magyar csoportokat vitt végig a kis és a nagy hegy stációin.

Egy alkalommal már lefelé ereszkedtek a rendkívül sziklás és meredek úton, amikor kibicsaklott a lába, elesett, és szilánkos törést szenvedett a bokáján. Még aznap több orvos megállapította, hogy ebből többé nem lesz láb.

Aznap este paptársai fogták Feri bácsit, és a sötétlilára színeződött s cipónagyságúra dagadt lábával bevitték a jelenések helyszínére, a kápolnába. Amíg a látnokok Mária üzenetét hallgatták, Feri bácsi zsibbadást érzett az addig lázasan lüktető bokájában. Mire odanézett, elakadt a lélegzete, mert a lába teljesen ép és gyógyult volt. Mintha el sem tört volna!

Amikor hazajött, s boldogan mesélte egyházi feletteseinek, szinte senki nem adott hitelt a szavainak.

Hasonlóképp járt Jézusnak azzal az ajándékával, amikor az hallható módon megszólalt benne. Épp az aznapi rózsafüzérimáit végezte, amikor egy kedves, ismerős, de határozott hangot hallott. Arra kérte, hogy most hagyja ezt, és beszélgessenek. Először körülnézett, hogy ki jött be a szobába. Lassan tudatosult benne az újabb megszólítást követően, hogy belülről jön a HANG! Lassan elkezdtek beszélgetni. Kora délutántól másnap reggelig. A HANG szelíden simogatott, türelmesen magyarázott, szeretettel biztatott, majd Jézus Krisztusként bemutatkozott.

Hát így kezdődött!

Később arra kérte Feri bácsit a HANG, hogy írja le a beszélgetéseiket. Így született meg a HANG-könyvek első kötete.

Jézus a következő kötet megjelentetéséhez már segítséget is küldött. Ebben Jézus már válaszolt a Neki levélben feltett kérdésekre is. A megkezdődött beszélgetés gyümölcse: 43 kötetnyi tanítás Jézustól.

Az ember életének szinte minden kérdését, problémáját felölelő válaszok a megoldásra. Személyre bontottan, és mégis minden emberhez szólóan.

Feri bácsi 2004. május 1-jén éjjel két órakor halt meg, négy éve tartó kideríthetetlen eredetű csuklás következtében.

Vidéken élő közösségbeli testvéreim többször felemlgették még életében, mennyire sajnálják, hogy a távolság miatt nem vehetnek részt a heti rendszerességgel megtartott közösségi tanításain.

Minden héten kedden, szerdán, csütörtökön és pénteken délután közösségi tanulás volt Feri bácsinál a lakásán. Közben életgyónásokat hallgatott. Vidéken – ahová hívták – és Budapesten előadásokat tartott, havonta kétszer misézett, és 43 kötetnyi könyvbe foglalta Jézus benne megszólaló válaszait a Hozzá írt levelekre.

Jelen kiadású könyvünk, mint ahogy a címe is jegyzi, a csütörtöki közösség magnóra rögzített hanganyagának első, véletlenszerűen válogatott részét tartalmazza. Ez a rendelkezésünkre álló hanganyag körülbelül 1/5 része. A hanganyag szövegét természetesen alaposan át kellett javítani, hiszen a beszéd közben jelentőséggel bíró elhallgatásokat, bólintásokat,

kézmozdulatokat, hirtelenjében megfogalmazott félmondatokat, utalásokat érthetővé, olvashatóvá kellett tenni. A javításnál alapvető szempont volt, hogy a lehető legkevesebb alakítással megőrizzük az összejövetelek légkörét, szóhasználatát.

Feri bácsit nagyon sokan megismerték országszerte és világszerte is a személyes találkozásokon és a HANG-könyveken keresztül. Megismerték és megszerették!

Mindazoknak, akik nem lehettek részesei Feri bácsi csütörtöki tanításainak, e könyvön keresztül azt kínáljuk, hogy éljük át együtt újból azt, hogy csütörtök délután van. Mindannyian megérkeztünk Feri bácsi József körúton bérelt lakásába. Lassan elcsendesülünk. Feri bácsi is leül az ajtó melletti megszokott kis foteljába. Elénekeljük az „Itt vagyok végre, jó Uram!” című dalt, majd Feri bácsi rövid bevezető imáját hallgatjuk, s elkezdődik a beszélgetés.

Hallgassuk Feri bácsi válaszait!

Hallgassuk azt, akiben azért szólalt meg Jézus Krisztus, hogy általa is tanulhassunk.

Ahogy Ő szokta mondani: – ALAKÍTSUK ÁT GONDOLKODÁSUNKAT!

Budapest, 2005. június

Szabó János

BEVEZETŐ

Kedves Testvérek!

Hálát adok Istennek, Munkaadómnak (Lk 12;43), hogy erőt adott az elmúlt évben megkezdett munka folytatásához! Lendületet adott az a szeretet is, amellyel az első kötetet fogadtátok.

Szabó János testvéremmel úgy határoztunk, hogy az első felvételtől kezdem Feri bácsi tanításának leírását, természetesen kihagyva a már megjelent válaszokat.

Ebben a kötetben Feri bácsi nem egy-egy kérdésre adott válaszát emeljük ki, hanem az összejevetel szinte teljes anyagát olvashatjátok.

Így még valódibb képet kaptok a közösségi együttlétek hangulatáról, témagazdagságáról. Feri bácsi hol lakonikus rövideggyel válaszolt a kérdéseinkre, máskor el-elkalandozva áradt belőle a magyarázat fáradhatatlanul. És mindig lelkesen, szenvedélyesen, mély meggyőződéssel, benső erővel.

Előfordult, hogy kérdést sem tettünk fel, mert oly sok minden történt vele egy hét alatt! Beszámolt előadásairól, vitáiról, és érdekes Hang-levelekről.

Felejthetetlenek közös énekléseink! Feri bácsi nagy örömmel és igen jól énekelt. Sok szép dalra megtanított minket. Szeretett viccet is mondani! Nevettünk is sokat, többször, mint ahányszor jeleztem a könyvben.

Azért is hálás vagyok Jézusnak, hogy Lelke erre a munkára hív, mert így sokat hallgathatom Feri bácsit, és folyamatosan ismételek. Ez igen hasznos, mert „*nehezen tanulunk, és gyorsan felejtünk*” mondta többször nevetve áldott földi tanítónk.

Megtanulni ÉLNI nem olyan gyors és egyszerű, mint megtanulni egy verset. Így ez a munka is segít, hogy a gondolkodás-átalakításom állapotszerű legyen.

Feri bácsi sokszor felhívta a figyelmünket arra, hogy nem mindegy, milyen szellemi táplálékot fogyasztunk, ugyanis, amivel szellemünket tápláljuk, abba beleépülünk.

Azzá válunk! **Jézusivá válni életünk értelme és célja!**

Feri bácsi következő gondolata is igazolódott az életemben munkám során.

„*Ha adok egy gondolatot, az képes összekapcsolni bennünket. Így az nemcsak a tied lesz, hanem még fokozottabban az enyém is. Ez a szellemvilág törvénye!*”

Tapasztalni fogjátok, hogy egy-egy téma többször is felmerül, de a válasz egy kicsit mindig más, rövidebb, hosszabb, bővebben kifejtett; függ a kérdés megfogalmazásától, egy-egy közbevetett kérdéstől, hozzászólástól.

Amiben abszolút következetes, az az, hogy: **Jézus a sziklaalap.**

Mindig csodálkoztam, hogy Feri bácsi soha nem mondta azt, hogy erről már beszéltünk, ezt már elmagyaráztam. Ahogy újra és újra kifejtett egy témát, úgy gazdagodott Jézus-ismeretben, és az adás öröme ragyogott az arcán.

Kívánom, hogy Feri bácsi tanítását olvasva gazdagodjatok Jézusban!

Isten áldását kérem Kiss Mónika és Szabó János testvéreimre, akik áldozatos segítségére nélkül ez a könyv nem születhetett volna meg.

2006. május

Szeretettel
Torma Károlyné Erzsi

1998. 06. 18.

Itt vagyok végre jó Uram!
Nehéz és hosszú volt utam.
Szólnék Hozzád, nem tudok,
szememben látod, mit akarok.

Eljöttem Hozzád, itt vagyok,
szomjas és éhes vándorod.
Asztalodról adj ennem,
s boldog lesz az életem! (ének)

Feri bácsi: Az elkövetkezendő időkben egy kis időt kellene szánunk arra, hogy irányított meditációt is csináljunk. Az a sejtésem, hogy Isten Lelke valamire már elő akar készíteni bennünket, és ez a valami belül kell hogy megtörténjen. Úgy gondolom, hogy az Isten Lelkével való belső kapcsolatnak kell erősödnie bennünk ahhoz, hogy belülről kifelé indulva azt a hatást tudjuk elérni, amit az Isten Lelke vár tőlünk.

Jézus azt mondta: kovász vagyunk (a kovásznak az a feladata, hogy hasson a környezetére). A világ világossága vagyunk (az Ő világossága áradjon rajtunk keresztül). Ehhez viszont először itt belül kell az embernek megérlelődnie arra, hogy betöltődjünk az Isten Lelkével. Ahogy már említettem: ha egy pohárba összeöntesz vizet meg bort, akkor azokat már nem lehet szétválasztani. Azt is mondhatnám: természetes állapotunkká válik, hogy az Isten szeretete, jósága, békéje megvalósul, megjelenül ott, ahol vagyunk.

Amikor mi itt kérdéseket boncolunk, és megpróbálunk a fejünkben rendet teremteni, annak következményének kell lennie, éspedig az, hogy a szívünkben is rend lesz.

A Jóisten számára az az értelmes ember, aki nyitott az ész használatában. E nélkül nem tud mit kezdeni velünk az Úr. **A kegyelem csak abban az irányban tud hatni, amiben az értelmem nyitott.** Ahol az emberek értelme nem nyitott, ott előbb-utóbb elhamvadnak lelkileg a nagy fellángolások. A különböző szektáknál lehet ezt látni, ahogy elbódulnak, mint a diszkóban a fiatalok. De egy idő után ez lecseng, mert az értelemnek a talapzata hiányzik. Mert értelmes ember értelmetlenséget nem tud sokáig képviselni.

Ezért fontos az, hogy az eszünkkel nagyon is világítsunk bele minden zugba, hogy egyre tisztábban lássunk, mert Jézus azt mondta: „*nektek adatott tudni az Isten Országá titkait*”.

Amikor az ember olyat hall, hogy ez is titok meg amaz is, az nekem mindig gyanús.

Hétfőn Vácott a Duna-kanyar Rádióban voltam. Előttem egy nagyon értelmes, okos ember beszélt, de nem nagyon köthette le a hallgatóság figyelmét, mert amiről beszélt, avval kapcsolatban mindig arra hivatkozott, hogy ez titok, ez misztérium, ezzel nem lehet mit kezdeni, ezt csak el kell fogadni. Az ember ilyenkor úgy érzi, hogy megint be akarnak etetni valamivel. Nem az én értelmes eszemre akarnak építeni.

Egészen biztos, hogy **Jézusban az Isten értelme testesült meg.**

A logosz annyit jelent: értelmes szó. Magyarul a logosz: ige. Az ige a magyarban cselekvést jelentő szó. Az Ige – értelmes szó – valójában csak az értelmes embereken keresztül tud megnyilvánulni.

Ezért nagyon jó, ha vannak kérdéseid, és legyen is mindannyiotoknak!

Testvérek!

Ha hét közben bármilyen kérdésünk vetődik fel, írjuk le, és ne szégyelljük itt a közösségben előhozni, hogy megbeszéljük. Nagyon fontos, hogy rend legyen a fejünkben. Ez az első lépés, ami után elmélyedünk, mert ezt a rendet a szívünkben is át akarjuk élni. Az irányított meditációk erre valók. Az ember ellazul, bensőleg kinyílik, és belülről is és kívülről is engedi magára hatni az Isten csodálatos világának értelmes valóságát. Ha csak belegondoltok: a Nap járásához igazítjuk a karóráinkat. Akármennyire pontos az a karóra, mégsem ahhoz igazodik a Nap. Nem azt mondjuk, hogy: nem jól jár a Nap, hanem azt mondjuk: már megint nem jár jól az óráim! A hatalmas világmindenség rendjében egy GONDOLAT valósul meg. Ennek a nagy-nagy REND-nek a lelkét engedjük magunkba, amikor meditálunk, elmélyedünk. Ennek feltétlenül gyógyító, erősítő, bátorító, megnyugtató következménye van.

Amilyen zaklatottságban élünk, mi a benső béke szigete kell hogy legyünk, akiket irigyelnek az emberek. És amikor valamelyikünkre azt mondják: erről minden leperreg (mert mi nem kapjuk föl mindjárt a vizet, és nem fogunk mindjárt odacsapni), az nem annyit jelent, hogy közömbössé váltunk, hanem azt, hogy mi már mindenre rá tudunk kérdezni: **mi ez az örökkévalósághoz képest?** Ha egyszer ráébredek arra, hogy én az örökkévalóságnak vagyok az édes gyermeke, akkor minden a maga valóságában mutatja meg önmagát.

Kérdező: Reggel sokszor elalszom, így aztán rohannom kell. Később nehezen veszem rá magam a reggeli imára.

Feri bácsi: Én azt hiszem, ez mindannyiunknak nehéz, mert vannak lehúzó erők. Egy egyszerű példát mondok: van valaki, aki egy gyárban dolgozik, s reggel 7-re kell mennie. Egyszer azt mondja a gyárigazgató: holnap reggel 5 órakor az otthonodban szeretnék beszélni veled. Légy szíves fogadj engem! – Biztos, hogy ez a gyári munkás mindent el fog követni annak érdekében, hogy reggel 5-kor készen várja a gyárigazgatót.

Ha tehát én komolyan veszem azt, hogy minden reggel találkoznom kell az én boldogító teremtető Istenemmel, ha ez nekem tényleg fontos, meggyújtok egy gyertyát, kinyitok a Szentírást vagy egy Hang-könyvet, és olvasok belőle. Ez a véremmé kell hogy váljék!

Édesanyám arra tanított minket: Gyerekek! Amíg reggel nem vagytok megmosakodva, addig az 'ördög képibe' vagytok. Ez úgy belénk itatódott, hogy a legelső mindig az volt, hogy reggel jól meg kell mosakodni.

Ha tudom azt, hogy minden reggel lelkileg meg kell mosakodnom, mert különben az 'ördög képibe' vagyok, azt is tudnom kell, hogy ez bizony az akarat szintjén valósul meg.

Hogyan? Úgy, hogy elhiszem és akarom, mert ebben az értelemben erőltetni kell a hitemet. Így lesz igaz az, hogy a hit egy képesség, ami a gyakorlat által erősödik, és valóban 'vérré tud válni'. Ez nem megkötöttséget jelent, hanem szabadságot, mert a megkötöttséget – ami szétesettség, lustaság, mindenfelé figyelés – ez fogja össze. Van olyan ember, akivel bármi történhet, soha nem káromkodik. Nem azért, mert meg van ezzel kötözve, hanem azért, mert szabad. Őt nem lehet azzal megkötni, amivel az Istent bántaná.

Neked is, nekem is, mindegyikünknek meg kell harcolni a szabadságharcunkat. Testvérek! Ez a szabadságharc egy életen át tart! A földi élet ilyen. Bizonyos értelemben ez nem is baj, mert gyökerében, csirájában annyira bennünk van a hiúság, gőg-komplexus, hogy ha nem lennénk ebben is csetlő-botló emberek, nagyon hamar elbáznánk magunkat. Így viszont!.....

Amúgy is könnyen törünk pálcát mások felett. Ha pedig olyan tökéletesek lennénk, akkor aztán!!!

Szokták mondani: ha a gyóntatószékekben angyalok ülnének, akkor sokkal rosszabb helyzetben lennének a gyónók, minthogy gyarló emberek ülnek ott, mert azok jobban megértik a másik gyarló embert. Egész biztos, hogy a mi gyengeségünk, gyarlóságunk,

esendőségünk bele van számítva abba, hogy az ember az alázatnak, az irgalomnak, a megértésnek a vonalán az Isten szeretetét ki tudja bontani.

Egy testvér: Csodálatos, hogy minden a szándékvilágban dől el, és nem a tetteink, nem az eredmény a döntő.

Feri bácsi: Így van! Ez azért igaz, hogy a szándékvilágban, mert ez a benső béke! Ezt a halál se tudja legyőzni. T.i. nem szabad összekeverni a sikerélményt a benső békével! A sikerélmény csak valaminek a következménye lehet.

Jézusnak szinte semmi sikerélménye nem volt. Amikor megölték, mindenki elhagyta, még a tanítványai is. De a benső békéje mindig megvolt. Az a benső bizonyosság, ami a halálnál is erősebb. Amikor a kereszten azt mondta: „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?”, akkor se azt mondta, hogy: Isten, Isten, hanem azt, hogy: Istenem, Istenem. Azt, hogy együvé tartozunk! Azt, hogy sír a lelkem, mert annyira magamra hagyottak életem meg magam!

Jézus azt szerette volna, hogy az emberek a szeretetükben növekedjenek. Ő öngólt volt kénytelen rúgni, amikor csodákat tett, mert az embereket akkor már nem a szeretetben való növekedés érdekelte. Jézusból csodadoktort csináltak. Az emberek tévesen értelmezték azt a gondolatot, amiért Jézus a Földre jött. Ez volt az oka annak, hogy ahol lehetett, kibújt a gyógyítás alól. Mivel képes volt gyógyítani, megtette, mert a szeretet nem mondja azt, hogy: nem! A béna kezű azt mondja Jézusnak: „ha akarod, meggyógyíthatsz!” Most Jézus mondja azt,

hogy nem akarom? Ha ezt mondaná, akkor nem lenne Benne szeretet! Ennek viszont az lett a következménye, hogy kizárólag azt akarták, hogy gyógyítson. Azt, hogy jól érezzék magukat, és nem azért, hogy alakítsák a gondolkodásukat.

Amikor Jézus a süketnémát kivitte a falun kívülre, meggyógyította, és ráparancsolt: – Ne mondd el senkinek! Jézus ezzel a magatartásával nem utazott a sikerélményre. Pedig látszatra úgy tűnt, mintha mindez sikerélménnyel járna. Mennyien követik! De Jézus nem ezt az utat akarta nekik mutatni. Ezért a tevékenysége nem sikerélménnyel, hanem fájdalommal járt. Sokszor gyötörte Őt ez, és a párbeszédimában tudta megbeszélni ezeket a problémákat az Atyával.

Gondoljatok például arra a csodálatos kenyérszaporításra! Jólakatja az embereket, a tanítványait hajóra zavarja: menjetek át a túlsó partra! Ő pedig elmegy imádkozni.

Mit imádkozott? Nyilván nem kötött imákat mondott, hanem elmondta: – Mennyei Atyám! Amikor 40 napig éheztem, és megkísértett az ördög, hogy csináljak gazdasági csodát, akkor ellene tudtam mondani annak, hogy a köveket kenyerekké tegyem. Most meg kénytelen voltam belemenni abba, hogy gazdasági csodát csináljak. Most ennek nyilván megjön a kellemetlen következménye is. Mit tegyek?–

Jézus tudta, hogy rajta van az Isten Lelke, aki által egy az Atyával. Mivel ez nagyon világosan állt Előtte, Ő Maga kezdett Önmagának mondani olyan mondatokat, ami építette, buzdította, vigasztalta. Valahogy így: – Édes Fiam! Valóban úgy van, mivel megcsináltad ezt a gazdasági csodát, ennek az a következménye, hogy: királlyá akarnak majd tenni.

– Atyám! Hogyan tudom Én ezt kivédeni? Én nem akarok király lenni! Az a világi hatalom világa, ahhoz fegyver kell! Most mit tegyek?

– Édes Gyerekem! Gondolkozzunk! Mit tudsz tenni? Jönnek majd Hozzád az emberek, és királlyá akarnak tenni. Neked úgy kell majd beszélned, hogy ha nem is értik meg, de Veled is és önmagukkal is szembesüljenek. Ez sokkolni fogja őket, és azt hiszik, örülten állnak

szemben! Neked ugyanazt kell elmondanod, amit majd az utolsó vacsorán fogsz elmondani a tanítványaid szűk körében. Azoknak, akik már Rád hangolódtak.

– Igen, Atyám! Rendben! Ezt fogom tenni!

Jézus akkor átment a túlsó partra, ahol már rengeteg ember várta. Amikor lelkendezve Eléje mentek, leállította őket: – Királlyá akartok tenni? Tudom, miért akarjátok. Mert kenyeret adtam. – Igen, igen! – Most vegyétek tudomásul: Én vagyok a kenyér! Engem kell hogy rágjatok! Aki nem rág Engem, abban nem lesz ÉLET! – Az emberek csak néztek. Ez megbolondult?

A tanítványok is csak néztek. Akkor Jézus odafordult a tanítványokhoz: –Ti is el akartok hagyni? Tessék! – Jézus megingathatatlan volt. A Jn 6-ban található meg ez a gondolatsor. Ekkor Péter azt mondja: – Uram! Kemény beszéd ez, amit mondasz. Nem értjük. De tudjuk, hogy az örök élet igéi Nálad vannak.

Jézus a párbeszédimában megbeszélte az Atyával, hogy mi a feladata, ami ezáltal megvilágosodott Előtte!

A párbeszédima így történt: Jézus egyes szám második személyben elkezdett Önmagának mondani olyan mondatokat, amiből kiderült, hogy mi a feladata. Ezek a gondolatok Jézusban a Szentlélek által az Istentől jöttek!

Ha te hiszed azt, hogy benned él az Isten, és olyan gondolat jön, ami épít, buzdít, vigasztal, az már nem csak te vagy, ott már az Isten van jelen. Nehogy azt hidd, hogy becsapod magad! **Ami épít, buzdít, vigasztal, azt az Isten mondja benned.** Tudomásul kell vennünk, hogy az Isten így tud velünk – szellemi szinten – kommunikálni! Ő beszélgetni akar velünk! Szót akar velünk érteni!

Azt tanultuk, hogy van lelkiismeret, de megszólalásában csak azt közli, hogy van jó meg nem jó. A lelkiismeretem így akkor nyugodt, ha olyat teszek, ami Istennek kedves, ha pedig embertelen dolgot teszek, akkor bizony nyugtalan a lelkiismeretem. Ezt a csomagot a párbeszédimában lehet kibontani!

Az Isten bennem nem valami, hanem Valaki! Ennek az egyszerű magyarázata az, testvérek, hogy: úgy vagyunk teremtvé, miszerint boldogítani csak valaki tud valakit. Az eszmék lelkesíteni tudnak bennünket: hazaszeretet, sport, különböző sportesemények, de boldogítani csak személy képes személyt. Ezért nekem tudnom kell, hogy az Isten VALAKI. Ezt mi úgy is hívjuk: Atya, Fiú, Szentlélek, mert nemcsak személy, hanem három személy! Tehát az Isten, mint személy, mint Valaki él bennem! Azt, hogy ez hogy a csudába lehetséges, pontosan nem tudhatom. De Jézus azt mondta: *„aki szeret Engem, Atyám is szeretni fogja, hozzá megyünk, és lakást veszünk nála.”*

Ha szereted az Istent, akkor meg kell győznöd magadat, hogy igenis, beszélgető viszonyba kell kerülnöd az Istennel!

Testvérek!

Az is igaz, hogy a Földön (neked ebben nagyon igazad van!) a legszentebb dolgokat is képes az ember megszokni. – Bennem él az Isten, meg a kegyelem, Isten gyermeke vagyok – ehhez hozzá tud szokni az ember!

Bevallom nektek, voltam már úgy, hogy miséztem, és nem tudtam, volt-e már átváltoztatás vagy nem. Valahol másutt kujtorgott az agyam. Végeztem a szertartást, és nem tudtam, hol tartok. Egyszer úgy jártam Alsószentivánon, hogy kimentem misézni, s amikor lehajtottam a fejem, látom, nincs rajtam miseruha. Az ember ennyire el tud bambulni! Ennek ellenére törekednem kell arra, hogy keretet adjak annak, ha az Istennel akarok beszélni!

Testvérek! Az imáról nagyon fontos tudni azt, hogy az életünk és az imánk mindig szinkronban legyen! Mindenkinek olyan az élete, amilyen az imája. Akinek rossz az imája, annak rossz az élete, sőt az nem is élet, az vegetálás.

Tudnunk kell, hogy **a kérő imára a jó Istennek van szüksége, nem nekem.** Azért van rá szüksége, mert ha nem kérek Tőle, nem tudja igazolni azt, hogy meghallgat engem, nem tudja igazolni azt, hogy Ő az Atyám, azt, hogy szeret és figyel engem.

A kérő imának két feltétele van: az állhatatosság és az áhítatosság.

Az áhítat jelenti azt, hogy ha lehetőségem van rá, még gyertyát is gyújtok. Én minden nap misézem, és amennyire tudom, külsőleg is összeszedem magam.

Az áhítat annyit jelent, hogy Ráfigyelő módon igyekszem megélni az Istennel való kapcsolatomat.

Állhatatosság nem azért kell, mert nagyot hall a Jóisten, hanem azért, mert a benső világomon, a szándékvilágomon bizonyos rétegződések lehetnek, amelyeket le kell oldanom. Ez az 'adj, Uram, de rögtön', ez nem komoly dolog. Amikor Pál azt mondja: – Tövis adatott testembe a Sátán angyalától. Háromszor kértem az Urat, amire azt mondta: – Elég neked az Én kegyelmem, mert az erőd az erőtlenségben lesz teljes.

Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy nincs meg nem hallgatott ima! Az állhatatossággal bizonyosul be az, hogy vagy azt teszi az Isten, amit kérek Tőle, vagy értésemre adja azt, hogy ez nem válik a hasznomra. A Mennyei Atya jól ismerte Pált. Így amikor az már harmadszor azt kérte, hogy múljon el belőle a sátáni tövis, akkor a Mennyei Atya Pál kérését átgondolta: – Ha Én ennek most nem válaszolok, ez az ember egész életében csak ezért fog könyörögni. Állandóan azt fogja kérni, hogy vegyem el tőle a tüskét. Ezért inkább szólok neki: – Ne ezzel foglalkozz! Neked ez így jó! Legyen neked elég az, amit Én adok! Így tudsz azzá válni, akinek lenned kell! A te alázatodhoz pontosan erre van szükséged!

Ha állhatatos vagy a kérésben, akkor azt vagy megvalósítja a Mennyei Atya, vagy pedig tudomásodra hozza azt, hogy nem jót kértél. Csak most hiszed azt, hogy jót kérsz.

Testvérek! Mentsen meg minket a Jóisten attól, hogy amit kérünk Tőle, azt teljesítse! Higgyük el, hogy nem látunk előre! Nem tudjuk azt, hogy amit én most jónak látok, az valóban a javamra válik-e?

Egy egyszerű példa: nem egy olyan esetem volt már, hogy sírt az édesanya, mert a gyereke azért könyörgött, hogy vegyenek neki egy motorbiciklit. Mikor megvették, egy hét múlva fejre állt. Kitorpte a nyakát. – Miért hallgattam rá? Úgy könyörgött! Miért adtam meg neki?

A Jóisten pontosan tudja, hogy amit kérek, az mennyire használ nekem, és azt annak megfelelően fogja megadni.

Azt tudjuk, hogy a Földre mindenki karmikus görcsökkel, adóssággal jött le. Az adósságnál nem az a megoldás, hogy: ne fizesd ki. Az adósságot ki kell fizetni. Ha ma nem, akkor holnap, ha holnap nem, akkor holnapután. Hiába tologatom, ki kell fizetni!

Ha a Jóisten minden pillanatban teljesítené a kérésünket, akkor (ha normálisak vagyunk) nem mernénk kérni, nem mernénk kéréssel fordulni Hozzá.

Látunk kell, hogy a kérő imára a Jóistennek szüksége van, mert így tudja igazolni azt, hogy Ő az Atyánk, aki szeret és meghallgat bennünket. Ha az állhatatosság és az áhítatosság az imámban együtt van, akkor egyre tisztultabban fogok látni, amikor kérő imával fordulok Felé.

A dicsőítő imára nem a Jóistennek van szüksége. Még az ember számára is gusztustalan lenne, ha valaki azt igényelné, hogy mindig dicsőítsék. Biztos ti is voltatok már úgy, ha valaki mindig dicsért, mennyire rosszul éreztétek magatokat. A dicsőítő imára nekem van szükségem, mert ahogy dicsőítem az Istent, hálát adok Neki, ezáltal egyre jobban látom azt, hogy milyen gazdag vagyok Benne. Azt, hogy mennyire szeret engem az Isten! Azt, hogy

mennyire megvan mindenem, még azon fölül is, amire szükségem van. Ezért szoktam ajánlani azoknak a testvéreknek, akiknek sok szomorúság van az életükben, hogy kezdjenek hálálkodni. – Kezdjél hálálkodni, s ezáltal rá fogsz látni arra, hogy van miért hálát adni!

Amikor Mózes a 4. parancsot a kőtáblára véste, nem úgy sugallta a Jóisten, hogy szeresd atyádat és anyádat, hanem úgy, hogy tiszteld atyádat és anyádat. Azért, mert **szeretni mindenkét kell!** Ha én jót akarok, akkor mindenkinek jót akarok. De tisztelni csak azt tudom, akiben meglátom azt, hogy mi a tiszteletre méltó. Tehát, amikor valakit tisztelnem kell, akkor meg kell tudnom látni benne azt, hogy mi az, ami benne tiszteletre méltó.

Hálálkodni, dicsőíteni csak úgy a levegőbe nem lehet! Csak azért tudok a szívemből hálálkodni, azért tudom az Istent dicsőíteni, mert már látom, hogy – ezért – tényleg hálát kell adni. Az, hogy erre rá kell látnom, bizony olyan szellemi munka, amit Jézusért vállalnom kell. Ha Jézusban meglátod a belső gazdagságodat, akkor a gyakorlatban fel tudod azt használni a lelked javára – mert az önszeretet csúcserő: „*Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!*”

Kérdező: Jézus kérő imára tanított a Miatyánkban?

Feri bácsi: Egy alkalommal a tanítványok arra kérték Jézust, hogy tanítsa őket imádkozni. Jézus ezt párbeszédimában megbeszélte az Atyával. Egy egész éjszakát végigimádkozott! Ezután egy kérő imára tanított minket. A Miatyánkban hét kérés van. Ez a hét kérés mindig helyén való: — *Szenteltesd meg a Te neved, jöjjön el a Te Országod, legyen meg a Te akaratod. Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, bocsásd meg vétkeinket, ne vágj kísértésbe, szabadíts meg a gonosztól!* Jézus nem azt mondja, hogy ezt imádkozzatok, hanem azt, hogy így imádkozzatok. Ha a körül a gondolat körül forog a szívem és a lelkem, hogy mit jelent az, hogy megszenteljem a Te neved, hogy: aki engem lát, az Téged lásson valamiképpen. Aki velem találkozik, az Veled találkozzon, akkor ezt így lehet kérni! Ez biztos, hogy kedves az Istennek!

Kérdező: Kiüresítsem magam?

Feri bácsi: Mit értesz alatta? Mi az, hogy kiüresítsem magam?
– Kinyílok Feléd, Uram! Tudom, hogy én vagyok az, aki nem vagyok, Te vagy az, aki VAGY! – Nagy Szent Teréz így imádkozott.
Az, hogy nekem semmire nincs szükségem, az nem igaz. Boldog akarok lenni! Istenben akarok gazdagodni! Vágyom az erőre! Vágyom az után, hogy amerre járok, az emberek érezzenek meg minél többet abból, hogy erre Jézus jár!

Megemlítem nektek, testvérek, hogy mindenki tud gyógyítani. Ezt is jó, ha tudjátok. Aki az Isten gyermeke, abban az Isten Lelke él. Abból áradnak az erők, és ha szeretetből ráteszed a kezed a betegre, bizony árad belőled az Isten gyógyító ereje. Ha valakit megsimogatsz szeretettel, annak az jól esik. Nyilvánvaló, hogy így tud rajtad keresztül áradni Isten ereje. Észre fogod venni, hogy amikor nagyon rákoncentráltan valakire ráteszed a kezed, erő megy ki belőled.

Egyszer egy akut gyomorbajos fölött imádkoztam. Szinte pattogtak ki a szikrák a kezemből! Tökéletesen meggyógyult az illető.

Ahogy az evangélium írja: ha valaki Jézust élő hittel megérintette, Ő érezte azt, hogy erő megy ki Belőle. Bennünk, akikben él az Isten, már tudjuk azt, hogy ez igenis így van!

Mondtam már nektek azt, hogy van egy öcsém, aki csodálatos módon meggyógyult? Nem meséltem még?

A legkisebb öcsém, Jancsi, egy keménykötésű esztergályos. Hat fia van. Megemelt egy hordót, és megroppant a dereka. Becsípődött egy ideg, ami iszonyatos fájdalommal járt. Én vittem haza autóval, és a ház előtt nem tudtam megállni. A házáig vezető kb 500 métert $\frac{3}{4}$ óra alatt tudta megtenni. Hazaérve lefeküdt. Azt mondták neki, hogy deszkára feküdjön, és le is feküdt, de oldalra fordulva. Később a barátom és a felesége meglátogatták, s mondták neki, hogy a hátára feküdjön. Beszélgettek, imádkoztak, majd hazamentek. Ezután az öcsémnek eszébe jutott, amit mondtam neki: – Jancsikám! Az Úr Jézus azt mondta, akik hisznek Bennem, s betegek teszik kezüket, azok meggyógyulnak. Tedd oda a kezed, és mondd: Uram, én hiszek Benned, gyógyíts meg! Így is tett: – Uram, én hiszek benned, most ideteszem a kezem, gyógyíts meg!

És akkor megjelent neki Jézus! Valóságban! Jancsi megijedt, fölugrott. Olyan zavarban volt, hogy megkínálta Jézust cigarettával. – Uram, parancsolj, gyújts rá! Uram, én most tornázok Neked! Bakugrásban ugrált át a székeken. – Uram, én most nyelveken imádkozom! Aztán arra gondolt, hogy el kellene jönnie hozzám, de én Pátkán voltam, ami onnan 14 km. Utána eszébe jutottak az én barátaim, és elrohant hozzájuk. Bezörgött az ablakon. Azok csodálkozva kérdezték: – Mi van, Jancsi? – Meggyógyított Jézus! – És elkezdett cigánykerekezni.

Azután hazarohant, és Jézus még mindig ott volt. A nagy feldobottság után leborult Jézus előtt (most mindezt a kiüresítés kapcsán mondom el), és azt mondta (nehezen tudom ezt meghatottság nélkül mondani – meséli Feri bácsi a könnyeivel küszködve): – Uram! Én arra kérlek Téged, add nekem vissza a betegségemet, és olyannak add ezt a kegyelmet, akiről úgy látod, hogy nagyobb szüksége van rá, mint nekem. Ez az a bizonyos kiüresítés, hogy ezt kérte Jézus előtt leborulva.

Akkor látta, hogy Jézus eltűnt. Lefeküdt az ágyába, deszka nélkül, és reggel, amikor fölébredt, ugyanúgy fájt a dereka. De akkor már boldog volt!

A barátomhoz azért kellett neki elmennie, hogy igazolva legyen, valóban ez történt vele.

A közösségben sírva mondta el a történeteket. Mindez olyan nagy hatással volt rá, hogy a feleségével együtt felszámolták a munkahelyüket, az otthonukat, és Kaposvár mellett egy Bánya nevű községben vettek néhány romos házat, és szeretetkolóniát alakítottak. Most már több mint 10 éve ott élnek néhány családdal együtt. A veszprémi püspök engedélyezte Jancsinak, hogy tíz faluban prédikáljon (ő nem pap!), és mindent tegyen, amit egy nem pap tehet. Fölolvas a Szentírásból, prédikál, áldoztat, temet, esket, keresztel. A dereka időszakonként jobb, máskor rosszabb, egyszóval nem múlt el a baja. Ezt ő vállalta!

Én mondtam neki, hogy nem helyeslem ezt a nagylelkűséget. Az Úr Jézus van olyan gazdag, hogy téged is képes meggyógyítani, amiért te hálát adtál. Ha megköszönted volna, és kérted volna: – Uram, olyan sok ember van, aki nálamnál is jobban szenved, őket is áldd meg, segíts meg. Akkor Jézus nem adta volna vissza a fájdalmat. Ezt te kérted! — Jól van, édes gyermekem, ha kéred, parancsolj! – Jancsi öcsém látásmódjának akkori szintjén ez a döntés volt az, amit ő úgy élt meg, hogy ez a legjobb, amit tennie kell.

Jézus maga mondja: kérjete és kaptok. Keressetek és találtok. Zörgessetek, és megnyitattik nektek. Mindaz, aki kér, kap, aki keres, talál. (Lk 11;9-10.) De figyelj arra, hogy minden kérést így fogalmazz meg: – Jézusom, az akaratod szerint történjen, nem pedig úgy: Jézusom, ha akarod! Mihelyt te úgy kérsz, hogy: Jézusom, ha akarod, abban mindig benne van az, hogy lehet, hogy nem akarod.

Az Isten mindig akarja a jót. Amit kérek, azt Ő mindig akarja, de az Ő elgondolása szerint. A jó indulatú ember nyilván nem rosszat kér. De az, ami nem rossz – ha Ő úgy adná, ahogy

én kérem –, lehetne rossz. Egyedül Jézus formálhatja a történetet úgy, hogy abból ne jöjjön ki rossz. Ezért, ha azt mondom: – Édes Istenem! Arra kérlek, segíts, hogy a gyerekem menjen át a vizsgán! Jézusom, arra kérlek Téged, hogy az akaratod szerint valósítsd meg ezt!

Testvérek! Mindent lehet kérni az Istentől. De azzal a bizalommal, hogy: – Uram, a Te akaratod szerint történjen meg a kérésem teljesítése!

Véleményem szerint a legdöntőbb kérés a Lk 11;13-ban van, ahol szinte szájbarágoan tanít Jézus arra, hogy kérjünk és kapunk. Ezt azzal magyarázza, hogy: „*Ti, bár gonoszak vagytok, jót tudtok adni gyerekeiteknek, mennyivel inkább adja a Mennyei Atya a Szentlelket azoknak, akik kérik!*”

Jézus indításként arra biztat, hogy: kérjétek, kérjétek! Amikor a teljesítés mértékét fogalmazza meg, akkor azt mondja: **mennyivel inkább adja a Szentlelket, ha kéritek.**

Nagyon ajánlom nektek, hogy a bölcsesség lelkét kérjétek – a Jakab 1;5-ben van –, mert amiben nincs benne a bölcsesség, az már nem igazi szeretés. Én minden reggel kérem Istentől a bölcsesség Lelkét. Szomorú, hogy az emberek úgy gondolják, hogy ez nem is olyan fontos. Szoktuk is tréfásan mondani: úgy látszik a bölcsességből van a legtöbb, mert azt kérik a legkevesebben.

A valóság az, hogy igenis nagyon nagy szükségünk van rá, mert a bölcsesség egy praktikus rálátás arra, hogy tudok a másiknak úgy a rendelkezésére állni, hogy segítsen őt, ha jó szándékú, és tudjon békében élni. Tudja önmaga benső világát Istenre ráirányítani. Ezért tehát nagyon fontos a bölcsesség.

De azért ezt nem kell nagyon bonyolítani! Elég az, ha reggel ezzel indítod a napodat: – **Uram, kérlek, küldd a bölcsesség Lelkét!**

Én így imádkozom (ez az a bizonyos szándék és cél): – **Jézusom! Veled indulok és Érted, kérlek, áldjál meg, és árássz el a bölcsesség Lelkével! Köszönöm szépen! Amen.**

Ez alapján véve egy nagyon fontos kérés! Ez az igazság szent valósága, ami nem egy kitalálása valaminek. Ez hasonló ahhoz, mint amikor a legfinomabb üzemanyagot biztosítom egy gépnek, amikor reggel elindítom.

Drága Testvérek! Van-e valakinek kérdése?

Kérdező: *Az első Hang-könyvben olvastam, hogy az őrangyalunk várja, hogy kérjük a segítségét.*

Feri bácsi: Azt tudnunk kell, hogy az Isten hallatlanul tiszteli az ember szabadságát. Várja, hogy kérj. Amikor nem kérsz, az olyan, mintha nem akarnád igénybe venni az Isten segítségét.

A szemtelen szellemek nem ilyenek. Ők kéretlenül is jönnek, és ahol csak lehet, zűrzavart okoznak. Az angyaloknak viszont akkor adunk zöld utat, ha kérjük őket: – Gyertek, drága angyalok, fogjatok közre, induljunk együtt!

A szellemvilágban nagyon fontos a kérés, mert ez jelenti a részemről azt, hogy rájuk szorulok.

Kérdező: *Amikor az ember vizsgára készül, a maga részéről mindent megtesz. Ennek ellenére előfordul az, hogy azt éli meg, mintha kitöröltek volna mindent az agyából. Hogy lehet ezt összeegyeztetni azzal, hogy miközben én mindent megtettem, kértem is, és ...*

Feri bácsi: Úgy tűnik, hogy valami miatt nem volt helyén a kérésed. Van egy ismerősöm, aki kitűnő tanuló, és az érettségim matekból mégis megbukott. Majdnem öngyilkos lett! Neked

egész biztos szükséged volt arra, hogy ezt fel tudd dolgozni lelkileg. Nyilván nem látja az ember, nem érti, hogy miért történik vele az, ami történik. Ha azt kérted, hogy: – Uram, akaratod szerint legyen, akkor az lett!

Mikor a Hang elkezdett bennem beszélni, azt mondtam Jézusnak: – Uram, most megyek a szentmisére. Miről prédikáljak? – Majd ott megmondom – válaszolta Jézus. Én erre elkezdtem spekulálni, hátha én találok ezt ki. Ezért átgondoltam, miről fogok beszélni. Ahogy te említetted, mire odaértem, mintha kitöröltek volna mindent a fejemből. Álltam a szószéken, mint számár a hegyen. Ekkor elkezdett beszélni bennem a Hang, de egészen mást, mint amit én kigondoltam. Ez nekem is rendkívül érdekes volt! Attól kezdve szinte élveztem a prédikációm, mert magam sem tudtam, hogy Jézus mit hoz ki belőlem. Természetesen mindig meglepően jól jött ki a Ráhagyatkozásom! Amikor előadásokat tartottam, akkor is (azokra egyébként sem lehet készülni) a Hang válaszolt általam. Ezért vagyok olyan nyugodt, ha hívnak valahová.

A papi körben kérdezte az aranyos Halász Bandi bácsi (84 éves): – Nem félsz, hogy belesülsz? Akkor a következő hasonlat ugrott be: – Képzeld, hogy van egy szerelmespár! Amikor Jancsi a Juliskának szépeket akar mondani, mondaná-e Juliska neki: –Te, Jancsi! Nem félsz, hogy belesülsz? Nem mondja, mert Jancsi pontosan tudja azt, hogy mit mondjon. Hát valahogy nálam is így működik ez.

Igen, Uram, akaratod szerint történjék! Az pedig egyáltalán nem biztos – ha mi mindent megtettünk valaminek az érdekében –, hogy amit kérünk, szinkronban van az Úr akaratával. Nem tudhatjuk, hogy mennyire akarja érzékeltetni velünk, hogy ne magunkra építsünk.

Természetesen abba sem szabad belemenni, hogy ha tanulni kell, vizsgára készülni, hogy majd a Jóisten megoldja. Amit nekem kell megtenni, azt nekem kell megtenni. A Balczó Bandi gondolata az, hogy nem az eredmény a lényeg, hanem az, hogy megtettem-e érte mindent. Nem a győzelem a fontos, hanem az, hogy megtettem-e érte mindent. Ha megtettem mindent, akkor már az sem probléma, ha nem győztem. Ilyenkor már az Isten ügye az, hogy mi történik velem, mi lesz a végeredmény, ha én a benső békémet vigyázva élem az életemet.

Amibe semmiképp nem szabad belemenni, az az, hogy én a másik ember viselkedését akarjam megváltoztatni annak érdekében, hogy azt mondhassam: na, most jól mennek a dolgok.

Felnőtt ember felnőtt embert nem tud nevelni. Csak önnevelés van! Felnőtt embert csak akkor tudok nevelni, ha ő azt kéri. Tanácsot tudok adni annak, aki kér. Ha nem kéri, és olyat látok, amiről tudom, hogy az nem jó, akkor szótlanulba csomagolva elmondom neki: szerintem ez ezért meg ezért nem jó, anélkül, hogy bármit ráerőltetnék. A többi az ő ügye. Én, amit tehettem, megtettem. Így nem leszek bűnrészes akkor, ha ő mégis azt teszi, amire később rájön, hogy helytelen volt. Azt se bölcs dolog mondani: látod, én ezt előre megmondtam! Azért nem, mert azt sugallja, hogy: te vagy a hülye, és én vagyok az okos. Azt mindenképp ki kell védeni, nehogy olyasmit éljen meg a másik, hogy én többnek gondolom magamat, mint őt.

Ember emberhez nem mérhető. Jézushoz kell magunkat mérni! Jézus annyira ember volt, hogy könnyebb követni Őt, mint a szenteket. Könnyebb megvalósítani a Jézus életében megtörtént eseményeket – ami az emberi élethez tartozik –, mint bárki másét.

Nem tudom azt, hogy a másik mit örökölt, milyen hatások érték, a kegyelem és az akarata hogy dolgozott össze. Ezért nem gondolhatom magamat különbnek, többnek, mint a másik! Nem, mert nem tudom, mit hozott magával.

Mindez azt is jelenti, hogy: **ne mondjunk ítéletet a másik felett!** Nem arról van szó, hogy ami rossz, arra ne mondjuk azt, hogy rossz, hanem arról van szó, hogy azt, aki a rosszat tette, azt bírói ítélettel ne ítéljem el. Tehát büntetés jellegű ítéletet ne mondjak!

A megszólások ezért veszélyesek. Azért, mert olyan rossz színben tüntetem fel más előtt az illetőt, hogy ezzel lényegében büntetem őt. Ebből következően mások is elfogultak lesznek vele szemben, és ezzel nagyon meg fogják nehezíteni az illető életét.

Leegyszerűsítve így szoktuk mondani: **a bűnt utáljuk, de a bűnöst szeretjük.** Ez természetesen magunkra is vonatkozik! Akármilyen hülyeséget csinálok, azt utálom, de magamat szeretnem kell! A magam szeretése abból áll, hogy: édes Istenem, **nem az a döntő, hogy milyen vagyok, hanem az, hogy kié vagyok.** Ha én tudom azt, hogy a Tied vagyok, akkor lehetek akár egy koszos kis malac is, majd Te megtisztítasz, ha a Tied vagyok. A Tied akarok lenni akkor is, ha cigánygyerekek potyognak az égből! Ha ezt elhiszem, akkor megélhetem, hogy ez valóban meg is történik.

Testvérek! Köszönöm, hogy eljöttetek. Nagyon jó megélni azt, hogy ahogy a Jézust látását adja az ember, úgy gazdagodik általa.

Az anyag világában, ami a te zsebedben van, az nincs az enyémben, mert az anyag mindig elválaszt. Ha így adok neked valamit, akkor én szegényedek. A szellemvilágban ez pont fordítva van. Ha adok egy gondolatot, az képes összekapcsolni bennünket. Így az nemcsak a tied lesz, hanem még fokozottabban az enyém is. A szellemi értékekkel a materializmus nem tud mit kezdeni, mert pont ellentétes törvények uralkodnak szellemi síkon, mint az anyagi világban.

1998. 06. 25.

Kérdező: Olvastam a Hang-könyvekben, hogy Jézus nem szereti, ha valaki szerzetesnek megy.

Feri bácsi: Vigyázz! Ha a Hang-könyvekre hivatkozunk, akkor lehetőleg pontosan hivatkozzunk. Olyat Jézus nem mond, hogy nem szereti. Olyat mond, hogy nem hív se papnak, se szerzetesnek.

Kérdező: Igen, igen! Nem hív!

Feri bácsi: Jézus a fogadalmakról azt mondja, hogy a jó mellett nem szabad fogadalmat tenni, mert a jónál lehet még jobb. Ilyen pl. a cölibátus. Cölibátusra nem szabad fogadalmat tenni az Isten gondolatvilágában, mert nem igaz az, hogy mindig rosszabb a házasság, mint a nem házasság. Legtöbbször rosszabb, de nem mindig! Viszont a rossz ellen lehet fogadalmat tenni. Pl. hogy nem dohányzik, nem lesz iszákos az illető.

A szerzeteseknek hármas fogadalmuk van, és ennek a hármas fogadalomnak az egyike sem egyeztethető össze Jézus tanításával.

Az első: nem házasodik;

A második: a szegénységi fogadalom, hogy nem lehet semmi vagyona, de az a rend, amelybe belép, bármekkora vagyonnal rendelkezhet. A háború előtt természetes dolog volt az, hogy a pannonhalmi bencés tanároknak – mindegyiknek – inasuk volt. De amikor az utcán ment, és találkozott egy koldussal, nem adhatott neki 10 fillért, mert az nem az övé volt, hanem a rendé. Neki nem volt semmije, miközben a világon mindene megvolt. Erre mondta Thomas

Merton trapista szerzetes (titokzatos körülmények között halt meg): szegénységi fogadalmat tenni, és nem nélkülözni: próbatétel, hogy meggyalázom-e az Isten szentségét. A szegénységi fogadalom nem Istentől való!

A harmadik: az engedelmisségi fogadalom, amely teljesen istentelen. T.i. belülről, pszichikailag, strébereket nevel. Mit jelent az engedelmisségi fogadalom? Ha az Isten akar tőlem vagy velem valamit, akkor nem szólhat nekem, csak a főnökömnek. Minden normális ember akarja azt, hogy szóljon hozzá az Isten. Ha hozzám nem szólhat, csak a főnökömnek, akkor nekem is főnöknek kell lennem ahhoz, hogy szólhasson hozzám az Isten. Ez lenne a természetes. Az, hogy legyenek beosztottaim! Törekedjek arra, hogy legyen olyan állásom, ahol tudok mást dirigálni.

Ezek a szerzetesi fogadalmak így teljesen istentelenek. Más az, ha valaki jó szándékkal mindennek ellenére elmegy szerzetesnek.

A Hang (nem szerzetesekről beszél) azt mondja, hogy aki ma a ti országokban elmegy papnak, az vagy naiv, vagy beteg, vagy karrierista. A Hang-könyveket papok, püspökök is olvassák, és még egyik se mondott nekem ebben ellent. Persze ezekért a mondatokért dühösek rám leginkább.

Kérdő: Beszélnél nekünk Pálról?

Feri bácsi: Jézus idejében Gamaliel volt a legnagyobb ószövetségi teológus. Pál, aki egy nagyon okos ember volt, Gamaliel tanítványa volt. Amit az Istenről az Ószövetségből meg lehetett tudni, azt Pál mind magába szívta. A kereszténység kialakulása idején szívvel-lélekkel üldözte a keresztényeket. Már mint gyerek ott volt, amikor Istvánt, az első vértanút megkövezték. Pálnak akkor még Saul volt a neve. Ő őrizte azok kabátját, akik köveket dobáltak Istvánra (benne van a Szentírásban! Apcsel 7;58.). Meg volt győződve arról, hogy a keresztényeket ki kell irtani.

Hamarosan nem elégedett meg avval, hogy Jeruzsálemben üldözte és irtotta a keresztényeket. Engedélyt kért a főpapoktól, hogy Damaszkuszba mehessen, ugyanis hallotta, hogy ott is élnek keresztények.

Damaszkuszba menet megjelent neki Jézus, mire Pál leesett a lováról. Ekkor meghallotta Jézus hangját: – Saul, Saul, miért üldözöl Engem? – Ki vagy, Uram? – kérdezte Pál. – Én vagyok, Jézus, akit te üldözöl. Kelj fel, menj be a városba, és ott megmondják, mit kell tenned.

A látomás eltűnt, de Pál megvakult. Ekkor Pált bevitték a városba. Ott három napig nem evett és nem ivott, majd Anániás megkeresztelte, és a keresztségben a Pál nevet kapta. Ekkor megnyílt a szeme. Ez az élmény rádöbbsentette őt Jézus valóságára.

Ezután Pál elhatározta, hogy 3 évre elmegy Arábiába. Ott nem tudni hogyan, miképpen, de csuda dolgok születtek meg benne a megdicsőült Jézusról. Mint nagy teológus, kitalált egy teológiai koncepciót. 3 év után visszajött, és 10 napot töltött Péterrel, Jánossal és Jakabbal. Pál látta, hogy a tanítványok teológiai tudásban messze elmaradnak tőle. Így hamarosan ő kezdte őket tanítani.

Pál hatalmas lendülettel háromszor körüljárta az akkor ismert világ nagy részét, és hirdette a feltámadt Jézust. Azt a Jézust, aki az ő eszében volt, és nem azt, aki valóságosan élt. Pál ennek függvényében fogalmazta meg a leveleit is.

Már írta a leveleit, amikor Péterék rájöttek arra, hogyha sürgősen nem írják le, akkor ez az ember eltorzítja Jézus tanítását.

A páli teológia lényege a következő: Ádám és Éva elkövette az u.n. eredeti bűnt. Ez a bűn automatikusan átszáll mindenkire. Nincs irgalom! De Jézus véres áldozatára megbocsátott az Isten az embernek, és eltörölte az eredeti bűnt. Ha ezt elhiszem, üdvözülök.

Pedig Jézus nem ezt tanította!

Az első három században nagyon várták a világ végét, hisz Jézus megígérte, hogy visszajön. Nem mondta, hogy mikor, de visszajön. Az őskeresztények úgy gondolták, hogy ezért mindent érdemes vállalni. Így ezeknek az élete abból állt, hogy állandóan számíthattak arra, hogy küldik őket a szórakoztató iparba, a vadállatok elé. A vértanúság akkoriban természetes következménye volt a kereszténység vállalásának. Annyira természetes volt, hogy külön törvényt kellett hoznia az akkori egyházi vezetőknek, miszerint nem szabad dicsekedni azzal, ha valaki keresztény, hogy minél előbb haljon meg, s menjen a mennyországba.

Ekkor jött egy nagy fordulat. Nagy Konstantin harcban állt testvérével, Maxenciusszal, akinek jóval nagyobb serege volt, mint Konstantinnak. Nagy Konstantin álmában látott egy zászlót, benne egy kereszttel, és a következő felirattal: E jelben győzni fogsz! Erre másnap minden zászlóra fölíratta ezt, s így indult a csatába. Győztek, mivel a lélektani erő egy óriási erő!

Ezután az akkori keresztény vezetők behívatta a palotájába, és kijelentette, hogy nekik van igazuk! Most már a keresztény vallás államvallás! Ezek a keresztény vezetők tele voltak szeretettel Jézus iránt, és óriási áldozatokat vállaltak Érte. Sokat szenvedtek, egyiknek a keze vagy lába, másiknak a szeme hiányzott. Azt hitték, most már tényleg itt a világ vége, hisz a császár is megtért.

Holott ezzel kezdődtek azok a szörnyűségek (amelyek a mai napig tartanak), miután a trón és az oltár összeszővetkezett, mert ettől a naptól Konstantin seregei Jézus nevében indultak harcba.

Kérdező: Említetted, Feri bácsi, hogy a legutóbbi Mária-üzenet az imáról szól.

Feri bácsi: Az üdvözlégység, Mária egy angyali ima, Gábor főangyal köszöntötte így Máriát.

Imádkozni annyi: lelkem az Istenhez emelem.

Tudjátok-e, mi a különbség a párbeszédima és a meditálás között? A kötött ima pl: az esti ima: „Óh, édes Istenem, hálát rebeg lelkem...”

Ha valaki párbeszédimát végez, azért teszi, mert elhiszi azt, hogy benne él az Isten. Ebből az következik, hogy elhiszi, ami jó gondolat felmerül benne, az csakis az Istentől jöhet. Az ördögtől az elbizonytalanítás jön. Az, amelyik a gőg irányába visz: vagyis minden jó tőlem van, és azt én találom ki.

A meditálásnál egy képbe, egy gondolatba kell beleöltöznöm. Ennek a bevezetése, hogy nem gondolok semmire. Ez az ellazítás. Ezután egy képre koncentrálok. Pl: a Szűzanya elmegy látogatóba Erzsébethez, és én is Hozzá csatlakozom az úton. Beszélgetünk.

Vagy ha a keresztre gondolok, látom, kik vannak ott, azokkal beszélgetek.

Szükséges egy képre gondolni, mert ez a koncentráció által képes a tudat alá vinni nagyon komoly tartalmakat. Igazán az a jó, amikor a tudatom és a tudattalanom egyaránt átítatódik nemes érzésekkel, gondolatokkal.

Visszatérve a párbeszédimára. Ha alázatosak vagyunk, és tudjuk, hogy **ami jó bennem, az az Istentől van**, akkor azt is hiszem, hogy az Isten bennem van. Ha Jézus bennem van boldogító módon, akkor olyan gondolatokat hoz fel bennem, ami engem boldogít.

Párbeszédimát általában olyankor szoktunk mondani, amikor probléma van a boldogságunkkal. Valami nem stimmel a rokonnal, a barátommal, a testvéremmel, a

közösséggel. Ha boldogító módon is jelen tud lenni bennem az Isten, akkor elindíthatok egy beszélgetést Vele. Ezáltal olyan gondolatokat engedek fel magamban, ami az adott témával kapcsolatban épít, buzdít, vigasztal.

Pl.: Jézus: „Édes gyerekem! A te gyereked az Én gyerekem. Sokkal jobban az Én gyerekem, mint a tiéd, és azért, mert sok gondot, problémát okoz, vigyázz arra, hogy bűnrészessé ne válj. Amennyire rajtad áll, ne bólints rá a hülyeségeire! Hidd el, a te boldogságod nem tőle függ, és nem attól, hogy ő hogy viselkedik! Az Én boldogságom se attól függ, hogy te hogy viselkedsz.”

Tehát, amikor hasonló gondolatok születnek bennem, akkor azt az Isten mondja. Ilyenkor újra megtalálom magamban a boldogságom. Igen, mert azt is mondtuk múltkor, hogy a benső béke nem következmény, hanem a kiindulási pontja az életemnek. **Nem úgy van, hogy jól teszek, és békém lesz, hanem, mert békém van, teszem a jót.** Ez a benső béke indulásban van bennem, és nekem erre rá kell látnom. A párbeszédimának az a feladata, hogy erre lássak rá. Ha boldog akarok lenni, úgy nem fog sikerülni, hogy a másikat faragom. De akkor sem sikerül, ha én alkalmazkodom a másikhöz, amitől (úgy vélem) majd ő megtér.

Van egy ismerősöm, akinek a felesége ateista, aki folyton veszekedett a férjével, mert az közösségbe járt. A férj a béke kedvéért már nem jár közösségbe, mert a felesége ettől olyan békés lett, megnyugodott, és úgy szereti őt. A férj elindult egy olyan úton, amiből nagyon nagy reccs lesz. Egész biztos. Nem lehet nem reccs!

Nem az a fontos, hogy a társam jól érezze magát, hanem az a fontos, hogy a szívemben béke legyen. Ha azáltal van béke a szívemben, hogy azt teszem, aminek örül, az jó. De ez nem annyit jelent, hogy ő miattam lesz boldog. Ez nem igaz!

Ahogy én nem lehetek miatta boldog, úgy ő sem lehet miattam boldog!

Mindegyikünk csak az Isten miatt lehet boldog, és amiatt az Isten miatt, aki Jézusban megjelent a Földön.

Kaptam egy levelet. Egy muzulmán fiú és egy katolikus lány már Pannonhalmán is járt, mert házasságot akarnak kötni. Azt mondja ez a muzulmán fiú: ő otthagyta a hazáját, a kultúráját, a népét, ha még a vallását is feladja, akkor ő mindent feladott. Ő ezt nem teheti meg! A pap azt mondta nekik, hogy a születendő gyerek olyan vallású kell hogy legyen, amilyen országban élnek.

Írtak nekem egy levelet, hogy mitévők legyenek. A Hang – amennyire lehet – szeretettel azt válaszolta, hogy: – 'Engem nem lehet sorba állítani senkivel. Vagy abszolút első vagyok az életemben, vagy nem is vagyok ott. Akárhogy is van, ebből nem lehet engedni. Én ÚT-ként vagyok csak jelen. Hiába próbálsz másképp megélni. Úgyis rá fogsz jönni, hogy a te számodra – és senki számára – nem lehetek más, mint az, aki vagyok.'

Nagyon döntő az, hogy azzal a Jézussal, akit mi megismertünk, tudunk találkozni az imáinkban. Ez meg kell hogy bennünket határozzon! Ez feltétele annak, amit Jézus így tanított: „*nem lehet külön a tanítvány mesterénél*”. Ez azt jelenti, hogy a fejünkre fognak verni, ha hűségesek vagyunk Jézushoz.

Arra viszont ügyelni kell, hogy ne akarjuk a másikat megtéríteni!

Kérdező: Elképzelhető, hogy párbeszédimában olyan tanácsot kapsz, hogy: próbáld ki? Tanulj belőle?

Feri bácsi! Azt ígérted, hogy meditálni fogunk.

Feri bácsi: A rosszra nem kaphatsz tanácsot. Ahhoz, hogy valaki rosszul járjon, semmiképp sem! A cél nem szentesíti az eszközt. Csak a szeretetnél! Ha te szeretni akarsz, a szeretet-cél nem tűr meg szeretetlen eszközt. Olyan nincs, hogy betörök azért, hogy másnak jót tegyek, és a rablott pénzből adjak neki.

Jézus legfeljebb azt mondja: nem tapasztaltad meg még a rosszat?

Az eszeddel megtapasztalás nélkül is rájöhetsz arra, hogy mi a rossz!

Testvérek!

Mivel megígértem nektek, akkor most meditálunk. Ennek az a menete, hogy először ellazulunk.

„Drága Mennyei Atyám! Köszönjük Néked, hogy olyanra teremtettél bennünket, mint a napraforgó. Mi Istenre forgó teremtményeid vagyunk, és most erősen Feléd fordulunk, és ez az erő pont ellenkezője a feszültségnek. Kinyitjuk a fejünk csakráját, hogy amíg onnan elindulva végigárad rajtunk az ellazulás, addig a világmindenség minden pozitív energiája, szeretethulláma áradjon belénk, és járjon át bennünket. Köszönjük, Atyánk, hogy a gondolatnak csodatevő ereje van. Most, amikor azt mondjuk: ellazulunk – a fejüinktől kezdve lefelé –, ez meg is történik.

Szemünkön, orrunkon, szájunkon, fülünkön keresztül végigfolyik ez az ellazulás. Vállaink is ellazulnak. Árad kívül-belül lefelé a könyökönkig, csuklónkig, ujjaink végéig. Árad a törzsünkön keresztül a lazulás kívül és belül. Teljesen ellazulunk. A lábunk is ellazul, a combunkon keresztül a térden át a bokáig, a lábujjak végéig.

Ilyen ellazult állapotban az értelmünknek és a szívünknek a kapuját kitarva engedjük magunkba a Te világot, Atyám. A szeretetnek gyógyító erejét, a Szentlélek rendező hatását. Oldódik minden baj, minden gond a fejünkben. Az ég angyalai szorgoskodnak bennünk. Mi tudjuk, milyen lélek, milyen lelkek vannak bennünk! A Te csodálatos angyalaid dolgoznak bennünk, és ez árad lefelé, ez gyógyít bennünket. Minden pórusunk, minden kis sejtünk átjáródik ezzel a csodálatos gyógyító szeretettel.

Köszönjük Néked, édes Atyánk, hogy a Te szent Fiad élete él bennünk, és végigjár, végigsimogat bennünket belülről ez az isteni csoda, a Te szent Fiad szeretete, békéje, öröme.

Drága Atyám! Mi nem vagyunk egyedül. Vannak gyermekeink, unokáink, testvéreink, szüleink, rokonaink, barátaink, ismerőseink. S mivel ebben a Feléd tárulkozó dimenzióban nincs tér- és időkorlát, így őket is mind idehozzuk. Általunk is szépül az ő világuk. Rajtunk keresztül árad a Te fényed beléjük. Te nem tüneti kezelést akarsz nekik adni, hanem gyökeres gyógyulást. Mi értük imádkozunk a Te Jézusod nevében, hisz Ő él bennünk. És halljuk Jézusunk üzenetét, hogy amit az Ő nevében kérünk, Atyánk, az egészen biztos, hogy meghallgatásra talál. Gyógyítsd őket, ahogy gyógyítasz bennünket!

A mi szívünk tele van most szeretettel, békével és irgalommal mindenki iránt. Ha vannak is ellenségeink, mi nem vagyunk ellenségei senkinek. Ha bennünket akarnak is formálni, mi nem akarunk senkit sem faragni. Mi csak azt akarjuk, hogy Te tudj bennünk élni, drága Mennyei Atyánk a Te szent Fiaddal! Nekünk bőven elég az az ígélet, amit Ő így fejezett ki: „aki szeret Engem, Atyám is szeretni fogja, hozzá megyünk és lakást veszünk nála”.

Óh, áldott Istenünk! Köszönjük Neked Jézusunkat, aki a mi szívünkben, lelkünkben is bekapcsolta a Fényt, így mi a FÉNY gyermekei lehetünk. Fényével elűzte a mi szívünkéből és a mi világunkból is a bűnt, a sötétség bűnét. A tévóvás, az érthetatlenség, a gyűlölködés, a viszálykodás sötétségét szüntette meg. Olyan jó tudnunk, hogy Általad az örök élet gyermekei vagyunk. Olyan jó tudnunk, Atyánk, hogy élünk mi, de már nem mi, hanem Krisztus él bennünk. És ez igaz! Ez nem hazugság! Ez a Belőled merített élet valósága.

Ez a benső csend, benső béke, a hazataláltság örömét kelti fel bennünk.

Mi vigyázunk Rád, Te vigyázol reánk. Te megölelsz bennünket, mi visszaölelünk azzal a természetes étellel, amit emberi életnek nevezünk. Ennél csodálatosabb kijelentést, hogy Isten gyermekei vagyunk, soha nem tudnánk kitalálni. Ennél nagyobb méltóság nincs a világon. Köszönjük Néked, hogy most rajtunk keresztül az egész világ lett szebb, jobb, emberségesebb. Értünk tartod fenn, a tiedért. Elindulunk a Te áldásoddal, hogy áldás legyünk mindazoknak, akikkel összekapcsolsz bennünket.”

Óh, édes Istenem, hálát rebeg lelkem,
Hogy egész napon át úgy szeretted engem.
Bánom sok vétkeket, szent Fiadnak vére
Mossa le kegyesen szívemet fehérre.
Virrasszon felettem gondviselő szemed,
Kérlek, óvd az éjjel testemet, lelkemet.
Szűzanyám és őrangyalom legyetek énvelem,
Ha ti rám vigyáztok, nyugodt lesz éjjelem. Amen.

Áldásoddal megyünk, megyünk innen el...(ének)

Áldjon meg minket a dicső Szentháromság, az Atya, a Fiú és a Szentlélek! Amen.

1998. 07. 02.

Kérdező: *Egy ismerősöm, akin már többször segítettem, ezt írta: engem senki sem szeret, én nem hiányzom senkinek. Elaltatom három gyermekemet, és öngyilkos leszek.*

Feri bácsi: Ha válaszolni akarsz, írd meg neki azt, hogy: gyűjtöm a pénzt, hogy vegyek egy szép koszorút a temetésedre.

Ha valaki azt mondja nekem, hogy ő meg fog halni, öngyilkos lesz, ez az ő ügye. Testvérek! Mi nem felelhetünk másért!

Kérdező: *De a gyerekek?*

Feri bácsi: Az is az övé! Megint azt gondoljátok, hogy az a három aranyos gyerek milyen ártatlan! Egy frászt!

Egyszer valaki azt kérdezte a Hangtól: – Hogy mondhatta Jézus azt, hogy: 'jaj, a várandós meg a szoptatós anyáknak, mert azoknak lesz a legnehezebb!' Hát nem az a fontos, hogy azoknak legyen a legjobb?

– Hát nem!

Testvérek! Nem vagyunk hozzászokva ahhoz, hogy **amit nekem tennem kell, azt magamért kell tennem.** Amit Jézus mondott és tett, azt nem értünk mondtá és tette, hanem Önmagáért. Eljött abból a világból, ahol a mindent adásból van a mindent birtoklás.

Eljött egy olyan világba, ahol a mindent vevés a természetes. Jézus ebben a világban se vállalt mást, mint a mindent adást. Így adta Önmagát, mert Önmagának tartozott ezzel. Jézus ennek az eredményét meg is fogalmazta: „*Ti balgák, ti bolondok! Nem ezeket kellett elszenvednie a Messiásnak, hogy bemehessen dicsőségébe?*”(Lk 24;25-26.)

Jézusnak volt egy tanítványa, Péter, akire az egyházát építette. Péter feltette Jézust: nehogy Téged bántsanak, nehogy Veled valami történjen! – „*Távozz, sátán!*” (Mt 16;22-23.) Abban a pillanatban lesátározta Pétert, amikor arról volt szó, hogy „felelni akarok érted”.

Lukács evangélista leírta azt, hogy amikor 12 éves korában a Szűzanya megtalálta Jézust a templomban, akkor Jézusnak „áll följebb”! Megrója őket, hogy: ’már régen tudnotok kéne azt, hogy Én hol lehetek!’ Mária kérdésére: ’miért csináltad ezt, édes gyermekem? Atyád és én bánkódva kerestünk!’ Jézus öntudatosan válaszol: ’miért kerestek? Nektek már tudnotok kellene, hogy ahogy ti is, Én is magamért felelek!’

Testvérek! Ez nem önzés. Ez az élet egyetlen megoldása. Nem tudunk másokért felelni. Belezavarodnánk! Beleőrülnénk! **Csak magamért tudok felelni!**

Amiket mondunk, teszünk, azt azért mondjuk, tesszük, mert így van béke a szívünkben. Ha elvárásaid vannak másokkal szemben, akkor soha nem lesz béke a szívedben. Állandóan drukkk lesz benned, mert vagy bejön, vagy nem jön be az, amit a másiktól vársz. Vagy szót fogad, vagy nem fogad szót, miközben tele leszel stresszel.

De mivel mindenkit szeretek – akár mondtam valakinek, akár nem –, ha látom, hogy szenved és boldogtalan, az nekem fáj. De ez az Isten fájdalma bennem! Az Isten fáj bennem, mert a másik is az Isten gyermeke, és az Isten nagyon szeretné azt, hogy ő is boldog legyen. Ha mégsem lesz boldog, mert önző, akkor ez nekem nagyon fáj. Azt kívánom, legyen inkább önzetlen, és álljon rá arra a vonalra, ami a szívének a békéjét biztosítja. Ez akkor is fáj, ha ezt nem tudtam elmondani neki, mert sohasem találkoztunk.

Persze vannak lépcsőfokok, és ez nem gyengeség. Annak ellenére nem, hogy tudom, hogy a körülmények csak tükrök, és ha az ember dönthet, ha választhat, akkor vannak u.n könnyebb lehetőségek és vannak nehezebbek. Amíg ez a volt munkásőr volt a miniszter, bizony borzalmasnak gondoltam ennek az országnak az állapotát. Most se mondhatom, hogy milyen csuda, de mégsem a gyerekeinket gyilkoló társaság dirigálja az országot. Persze nem gondolom, hogy most már itt Kánaán lesz, mert rajtunk kívül soha nem lesz mennyország a Föld. Nem lehet, mert ez a siralomvölgy. De magamban a mennyországot kell hordoznom! A bennem lévő mennyország vagy könnyebben, vagy nehezebben élhető át. De kell, hogy átélhető legyen! Mert igenis, ha nekünk nincsenek Isten-élményeink, ha bennünk nincs meg az a megtapasztalás, hogy béke van bennem, akkor képtelen vagyok az életemet komoly alapra tenni. T.i. plafon nincs, mert a fejlődésnek nincs határa. De alapnak lennie kell! És annak sziklalapnak kell lennie.

Ez a sziklaalap a benső béke!

Nekem mindig a benső békére kell törekednem. Ha azt veszem észre, hogy valahol valami nem stimmel, elszúrtam valamelyik levelet, kezdek nyugtalankodni. – Hohó! Most mi bajom? Fölszaladt a cukrom? Nincs bennem béke? Vigyázzunk csak! Vissza kell szereznem a szívbékémet!

Testvérek! Nem a jó cselekedeteim következménye az, hogy szívbékéim van, hanem pont fordítva, mert szívbékéim van, azért vagyok jó. Így mindig árad belőlem az, ami épít, buzdít, vigasztal, és ami békét jelent. Az, ami az egész világ felé valamiféleképpen pozitív irányba hat. **Ezt a békét nem megteremteni kell, hanem megtalálni.** Ez a béke bennem van! Rajtam kívül nincs is. Bennem van, hisz az Isten bennem van, különben nem is léteznék. De nemcsak létben tartó, hanem boldogító, tehát békét adó módon is bennem van. És ha ezt nem látom, akkor bizony bennem van a hiba. Akkor törekednem kell ezt meglátni!

Fölhívom a figyelmeteket a napi cselekedeteink megmotiválásának két pillérére: a szándékra és a célra. Így kell minden nap elindulnunk. Ez a döntő, ez a lényeg.

A szándék: Uram, Veled indulok.

A cél: Uram, Érted teszem, amit teszek.

Tehát ez a Veled és Érted a szándék és a cél. Jézusom, Érted mondom, amit mondok, Érted vállalom, amit vállallok. Ha ezt tudatosítjuk magunkban, akkor fogjuk megérteni, hogy mindezt magunkért tesszük.

Jézus és én létazonosságban vagyunk. Ugyanaz a Szentlélek az Isten lelke, ami az enyém.

Amikor Jézusért teszek valamit, akkor magamért teszem. Ez az önszeretet!

„Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!” Ezt nagyon aláhúzottan tudom ajánlani, hogy minden reggel ezzel a szándékkal felfűtve induljunk el!

Testvérek!

Tudom, hogy egy családban magunkkal a legnehezebb megértetni azt, hogy amit a gyerekek kapcsolatban megélünk, azt valójában magunkért éljük meg. De ez csak akkor lehetséges, ha kitisztul az emberben az, hogy hol van a gyerek szabadságának az a határa, amit én sem léphetek át, de ő se. Ez a határ ott van, ahol a gyerek felelőssége van. A kisgyereké kis kör. Persze ő nagyobb akar lépni, mint ami a felelőssége határa. Akkor bizony, ha nincs más megoldás, a fenekére kell verni!

Meséltem nektek azt a hasonlatot, amit Alsószentivánon figyeltem meg? A kismadárnak a mamamadár rendre viszi a kukacot. Amikor közeledik a mamamadár, a kismadár rendre tátoog. Aztán eljött az idő, hogy a mama a közeli ágra szállt, s mutatta a tátoogatónak a kukacot, de nem repült oda. A kicsi kimászott a fészekből, megkapta a kukacot, a mama meg berepült a fészekbe, de a kicsit nem engedte be. Az háromszor – négyszer próbálkozott, de a mama mindig elzavarta. Végül a kicsi elrepült.

A madarokról a jó Isten gondoskodik, de nekünk az értelmünkre és az akaratunkra van bízva az életünk rendezése, a szabadság és a felelősségszint fölmérésén keresztül. A vérkötelék ezt nagyon meg tudja nehezíteni. Itt bizony tudni kell, hogy az anya-gyerek kapcsolat nem állapotszerű, mert ez csak szerep. Amikor a szerepnek vége, azt tudomásul kell venni. Erre szoktuk azt mondani, hogy a Jóistennek nincsenek unokái, csak gyermekei. Amikor a gyerek felnőtt, akkor már az anya is és a gyerek is a Jóisten gyermeke. Ilyenkor a gyerek nem igényelhet magának nagyobb jogot azon az alapon, hogy: mert az anyám, jobban kell hogy engem szolgáljon. Mindenkinek, az anyának és a gyereknek is azt kell csinálnia, amit a Jóisten akar. Ez a feladatokban való gondolkodás!

Ha például úgy látom, hogy a bennem élő Isten azt akarja, hogy most ne menjek bele abba, hogy nagymamaként a gyereket rám bizzák, akkor nemet kell tudnom mondani. Ha nem teszed, olyan leszel, mint aki a béke kedvéért homokot szór a sebeire. Ha nem akarom, hogy később rosszabbul járjak, időben kell tudnom nemet mondani. Olyan ez, mint a házasság! Az is egy szabadságharc! Mindegyik fél kipróbálja azt, hogy hol van az ő szabadságának a határa. Ez eltart 1-2 évig.

Hasonló a helyzet az anya és a gyerek között is. Ahogy nő a gyerek, úgy próbálja kitolni a szabadságának a határát. Akkor is, amikor nem érzi a felelősséget. Ezért, ha a felelőssége nincs meg, de ő szabadabbnak tudja magát, ha más nincs, a fenekére kell verni. Akkor meg kell büntetni! Ha pedig már nagyobb, akkor másképp kell megbüntetni. Azt mindenképp éreznie kell, hogy ahol nem éli meg a felelősséget, csak szabadságnak éli meg az életet, ott falnak ütközik. Tudom, vannak gyerekek, akik torpedózzák az anyjukat, és ha nem kapnak meg valamit, azzal fenyegetőznek, hogy: – Elmegyek otthonról! – Ha menni akar, akkor menjen!

– De ide már vissza nem jöhetsz! Mert innen csak egyszer lehet elmenni!

Kérdező: És hol a megbocsátás?

Feri bácsi: Majd ott, amikor már tékozló fiúként jön vissza. Tékozló fiúként kell visszajönnie! Azzal a lelküettel, hogy már nem vagyok méltó arra sem, hogy a gyereked legyek. Csak szolgának vegyél föl!

Ha így jön, akkor visszafogadod. De csak akkor! Nem szabad hülyét csinálni magunkból. Értse meg az a gyerek, hogy csak egyszer lehet elmenni a szülői házból. És ez nem kegyetlenség! Ha pedig kegyetlenség, akkor ez az Isten kegyetlen kegyelme. Ezáltal döbbenhet rá az a gyerek, hogy a szabadság és a felelősség nem választható el egymástól. Ezeknek mindig fedni kell egymást!

Kérdező: Nekem furcsa az, hogy amikor Jézus megszólította későbbi tanítványait, azok rögtön követték.

Feri bácsi: Az evangéliumban leírtakat a józan ész határán belül kell helyre tenni.

Nézzük Lévit, a vámost! A vámosok rendkívül lenézett emberek voltak. Képzeljétek el, mintha a szovjet megszállás alatt valaki az adót az oroszoknak szedte volna. Ilyen ember volt Lévi, az akkori vámos, aki mint zsidó beszélt az adót a rómaiaknak. Az ilyet egy utolsó embernek tartották. Természetesen ő maga is érezte ezt. Maga is tudta, hogy amit csinál, az egy nagyon megvetett munka. Ki tudja, mióta marta őt ez belülről? Nyilván ő is hallott már Jézusról. Nyilván hallotta, hogy egész másképp gondolkodik, mint a farizeusok, mert Ő nem köpködi le az embert, nem rúg bele. Pedig zsidó! Ki lehet ez? Lévi biztos régóta fantáziált már Róla. Ez szinte egészen biztos. És egyszer csak hallja, hogy arra jön Jézus.

Miközben feszülten figyel, Jézus odamegy hozzá, és megszólítja: – Lévi! Hagyd itt ezt a kócerájt! Jöjj, és kövess Engem! Lévi örömeiben azt se tudta, mit csináljon, és azonnal meghívta Jézust lakomára. Még a nevét is megváltoztatta Mátéra, és attól kezdve pénzhez nem nyúlt. Érdekes, hogy ő, aki pénzzel foglalkozott, nem kezelte a közösség pénzét. Azt Júdás kezelte.

Jézus tanítványait való megszólítása szerintem nem volt olyan, mint derült égből a villámcsapás. Mint ahogy a Zebedeus-fiúknál sem, akik az apjukkal, és szolgálakkal dolgoztak, halásztak. Ezek a fiúk sokszor elcsavarogtak. Hallották, hogy jár erre egy vándortanító. Odamentek, figyelték, ahol lehetett, találkoztak Vele. Jézusnak később sok tanítványa volt, és a 72-ből választotta ki a tizenkettőt.

Ezekben a fiatal emberekben az élt, hogy nagy forradalom lesz. Úgy elzavarják a rómaiakat, hogy a lábuk se éri a földet. Ez élt bennük. János és Jakab anyja gondolt is erre, hogy a fiai most jó lóra tettek. De az apjuknak ez nem tetszett, és rága a feleségét: – Hol vannak már megint a gyerekeid? (Mint ahogy az apák szokták mondani, ha baj van. Mintha nem lennének az ő gyerekei is.)

Ez addig ment, hogy az anyjuk el is ment Jézushoz. – Uram! Ígérd meg nekem, hogy ha majd jön a nagy csinnadratta, az egyik gyerekem legyen a belügyminiszter, a másik meg a külügyminiszter. Legalább ígérd meg! Erre Jézus azt válaszolta: – Nem tudjátok, mit kértek. Ki tudjátok inni a kelyhet, amit Én kiiszom? – Persze, persze. Mi kiisszuk, akármekkora az a kehely! – Azt majd kiisszátok, de hogy ki hová ül, az annak a dolga, akiknek az Atyám elkészítette (Mt 20;23.).

Ezek a fiúk hol hazamentek, hol Jézussal voltak. Nem úgy volt, hogy hirtelen hagyták ott a családjukat. Sokkal természetesebben, egyszerűbben ment ez végbe.

A KIO-ban (Bulányi György: Keressétek Isten Országát 4. kötet) olvashatunk a történet háttéréről. Nem radikálisan szakítottak a tanítványok az addigi életükkel. Nagyon természetes módon ment minden. Az Úr Jézus ügyelt arra, hogy sehol semmiféle feszültség ne keletkezzen. Amikor Ő idézett elő feszültséget, az mindig akkor volt, amikor arra döbbsent rá, hogy teljesen félreértik. Már rojtosra beszéli a száját, és a szavait meg mindig félremagyarázzák.

Nem tette meg azt, hogy Júdást karon fogta volna, hogy elmondja neki: – Ne légy ökör! Tudod, mi lesz? Föl fogod akasztani magad. Nem! Ő nem beszélte le és nem beszélte rá.

Jézus soha nem mondta azt, hogy térítsétek meg az embereket. Azt mondta: „*Tegyetek tanítványommá minden népet!*” Tanítvánnyá az lesz, aki jelentkezik, hogy tanulni akar. Az a tanítvány, aki be akar iratkozni egy iskolába. Ő semmiféle erőszaknak nem volt barátja, és ügyelt arra, hogy a többi tanítvány ne ismerje fel, hogy Júdás az áruló. Jézus az utolsó vacsorán azt mondja: „*egy közületek elárul Engem*”. Mi volt a reakció? – Csak nem én vagyok? – A tanítványok addigra megtanulták, hogy önmagukból induljanak ki, és ne a másokban keressék a hibát. Ez bizony nagyon nagy dolog!

Jézus nagyon ügyes pedagógiával tanította az övéit azáltal, hogy egy jottányit sem engedett az elvekből, de ugyanakkor mégis mindent elmondott. Ez a minden azt jelenti: van, amit magjában, és van, amit kibontásában közölt. De magjában mindent elmondott! Ezért mondhatta azt, hogy majd eljön a Szentlélek, és amit Ő magjában elmondott, azt majd a Szentlélek kifejti.

Azt mindenképpen megemlítem nektek, hogy – ez megint a józan ész parancsa – az Isten nem tudja megtenni azt, hogy ha te valamit nem tudsz, akkor majd Ő a fejedbe adja a tudást. Ilyen nincs! Ha az Isten ilyet tehetne, akkor Ő lenne a legnagyobb gazember, hogy nem adja mindenkinek azt a tudást, amire szüksége van. Ez tehát annyit jelent, hogy az a tudás, amit elő tudunk hívni, az már a születésünknel fogva bennünk van. Ez azt jelenti, hogy hogyan tud egy igazi, becsületes, tisztességes ember élni. Ehhez jön Jézus tanítása és példája. Ebből a kettőből tudjuk kihozni azt, hogy hogyan kell élni!

Volt, amikor órákon keresztül vitatkoztam a Molnár Edittel. Mutattam a könyvében, hol vannak azok a részek, amelyek nem jöhetnek Jézustól. Nem, mert Jézus nem ad új tanítást. Nem tud. Képtelen rá. Ha tudna, már rég mindenkinek kellett volna hogy adjon. Olyan nincs, hogy Ő most kinyitja a te okos fejedet, s máris olyan dolgokat tudsz, amit senki sem tud, csak te, mert Jézus neked ezt mondta! Ilyen nincs!

Csak olyan van, hogy a benned lévő Lélek felhozza benned azt, amit te már eleve tudsz.

Honnan tudjuk, hogy amit Jézus az evangéliumokban mond, azt valóban Ő mondta? Onnan, hogy akik azt leírták, vagy Jézustól, vagy a tanítványoktól hallották. Olyat tud tenni a Szentlélek, hogy fölhozza belőled azt, ami már benned van.

Pl. mondasz nekem valamit, és az húsz év múlva is eszembe juthat, ha az Isten Lelke eszembe akarja juttatni. De ha nem mondasz nekem semmit, akkor én rólad nem tudhatok semmit. Olyan nincs, hogy ha nem tudom, majd az Isten elmondja.

Testvérek! Ezeket azért fontos tudni, hogy ne legyünk babonások, tehát a józan eszünket használjuk!

Kérdező: És a próféták?

Feri bácsi: A próféták azt mondták el, ami folyamatában elindult, és ha valakinek szélesebb a látóköre, akkor az idő távolában is látja azt, ami még nincs közel. Isten nem pluszt adott nekik, hanem a bennük lévő képességet erősítette, de a tartalmát nem bővítette.

1998. 07. 08.

Feri bácsi: Testvérek! Az ökumenével kapcsolatban említtem: – Nyilvánvaló, hogy Jézus nem vallásokban és nem intézményekben gondolkodik. Jézus személyekben gondolkodik. Bármilyen vallású valaki, ha őt Jézus érdekli – amennyiben a saját gyülekezete körében Jézussal kapcsolatba tud kerülni –, akkor az nagyon jó. De itt sem a köret érdekes, hanem Maga Jézus, mert minden egyház többé-kevésbé ruhája Jézusnak. De csak többé-kevésbé, mert úgy vannak az egyházak, mint a Biblia. A Biblia egy olyan könyv, hogy benne van minden meg az ellenkezője is, mert mindenki önmagát is belevitte.

A Bibliát megfelelően, helyesen, okosan, az Isten elgondolása szerint csak akkor tudja valaki kezelni, ha Jézushoz igazít mindent, és nem Jézust akarja besorolni a próféták közé.

Egyik este a TV-ben egy ökumenikus kör volt. A legkülönbözőbb vallások vezetői beszélgettek. Mondtak okos dolgokat, de éreztem, nem merik kimondani azt, hogy Jézus a Valóság, aki felismerhető a négy evangéliumból, és akihez hozzá kell igazítani mindenki mást. Ettől mindegyik fázott, mert mindegyik a saját egyházát akarja képviselni, és nem Jézust. Jézus azt tanította: „*ha Engem üldöztek, titeket is üldözni fognak; nem lehet külön a tanítvány a mesterénél*”, Ez minden felekezetben probléma lesz, ahová beépült a hatalom. Az uralkodás előbb-utóbb nem bírja elviselni azt, ha te más vallást ugyanolyan értékűnek tartasz, mint az övét. Azt meg főleg nem bírja elviselni, ha te Pálról azt állítod, hogy az nem Jézus. Az Pál! Jeremiás se Jézus! Mindre azt mondják, hogy az az Isten szava. Pedig nem! Az Pál szava, az Jeremiás szava, akik sugallatot kaptak. Ez így igaz, de az is igaz, hogy a sugallatba magukat is belevitték. Az Isten nem tud úgy sugallni, hogy közben kikapcsolja a személyedet!

Testvérek! Ha úgy tudna ismereteket adni az Isten, hogy bennünket kikapcsol, akkor Ő lenne a világ legnagyobb gazembere, hogy nem mindenkinek ad ismereteket. A valóság az, hogy az Isten mindenkinek sugall, de a sugallatban mindenkinek különböző szerepeket ad, amelyeknek össze kell csengeni Jézussal. Jézus pedig a Földre szállt Isten, mert Jézus azt mondta, aki Őt látja, az az Atyát látja.

Figyeljétek meg a különböző vallásoknál azt, hogy mindegyik a többi hibájából él. Én meg mindegyikben a gyümölcsöket akarom látni. Amikor azt mondják nekem, hogy a HIT-gyülekezetben olyan csodálatos dolgok vannak, hogy az emberek meggyógyulnak, hogy kibékül a család. – Hála Istennek! Örülök neki! Isten őrizz, hogy azt mondjam: oda ne menj! Ahol ilyen csuda dolgok is vannak, azokat nagyon szeresd, és nagyon örülj neki! Itt az a döntő, hogy reális alapokon álljon az, amit képviselek, ugyanis nem akármit, a saját életemet teszem Jézus Krisztusra. Annál sokkal nagyobbra kell értékelni magunkat, mintsem játékszerei legyünk ennek a világnak.

Nagyon érdekes, hogy akármekkora egy hatalom, legyen az akár Oroszország vagy Amerika, mihelyt valaki bensőleg szabaddá tud válni, és a realitás talajára áll, az illetőt nem bírják elviselni a hatalmasok.

Aki nem tud engedelmeskedni, avval nem tudnak mit kezdeni. Az igazi reális talajon álló szerető ember a számukra félelmetes ember. Igen, mert bensőleg sziklán áll. Aki meg nem a sziklán áll, az maga is tudja, hogy nem áll a sziklán. Jézus nagyon egyértelmű hasonlatban beszélt erről, amikor a balga meg az okos emberről beszélt. A balga ember homokra építette a

házát, és csak idő kérdése, jött a vihar, az árvíz, és elmosta. A bölcs ember sziklára építette a házát, és jött az árvíz, a vihar, és a ház keményen állta a sarat. Ezért amit mi képviselünk, szükséges, hogy sziklán álljon, és ez a szikla csak Jézus lehet. **Csak egy tekintélyt ismerünk el: Jézus Krisztust.** Azért semmit sem fogadunk el, mert a Feri bácsi mondta!

Egy illető, akinek a munkahelyét felszámolták, jelentkezett az Üdvhadseregben, mert úgy gondolta, tud úgy dolgozni, ahogy azt ott elvárják. Volt ott egy társaság, akik az elesettekkel foglalkoztak, és oda vettek föl munkásokat. Ez az illető oda jelentkezett, de egy beszélgetésben „lekádereztek”. Hová jár, milyen közösséghez tartozik? Ő elmondta, hogy a Dombi Feri bácsihoz jár. Elmondta, hogy mi igyekszünk függetleníteni magunkat minden merev vallási köteléktől, mert nekünk Jézus a fontos. Csak úgy csillogott a szemük, miközben hallgattak. Majd valahogy szó került arról, hogy van újjászületés meg újraszületés. Erre úgy néztek rá, mintha az ördög ülne ott. – Micsoda? Újraszületés? Nehogy ilyet kimondj! Isten őrizz!

Abban a pillanatban már el is volt ásva. Hiába próbálta megmagyarázni, hogy ez Jézussal alátámasztható. Nem és nem! Érvelni nem érveltek, mert abban a társaságban halálos bűn ezt elfogadni.

Pedig Jézus azt mondta: – Addig maradsz a börtönben, amíg ki nem fizeted az adósságod. Azt is mondta Jézus KeresztelőJánosról, hogy ő Illés!

Nekünk egy tekintélyünk van: Jézus Krisztus. Amikor valaki Jézusra hivatkozva meg tudja mutatni, hogy: Jézus itt ezt mondta, te meg az ellenkezőjét állítod, azt nagyon megköszönöm. – De jó! Észre se vettem! De jó, hogy mondtad! De nem kell attól félni, hogy ilyet gyakran találsz. Szinte biztos, hogy nem. Mert hála az Istennek, meg a Bulányi Gyurka bácsinak, én tényleg megettem a KIO-t, ami által rend van a fejemben. Elképzelhetetlen, hogy valaki Jézusra hivatkozva össze tudna kutyulni engem.

Ennek alapján mondhatjuk azt, hogy **Jézus a mi egyetlen tekintélyünk**, és mi ehhez akarjuk magunkat tartani, bármilyen felekezethez tartozunk egyénileg.

Valaki levélben kérdezte: szabad-e neki a Jimmy Sandershez járni, mert ő ott meggyógyult, imádkoztak a gyerekéért is, aki másnapra meggyógyult.

A Hang azt válaszolta: persze hogy szabad. Ahol jót tapasztalsz, hallasz, nyugodtan menj oda! Mi nyitottak vagyunk a jóra, de tudni kell, hogy **az egészség felelősség**. Tudni kell, hogy attól még senki nem lett szentebb, hogy a betegségéből meggyógyult. Szentebb csak akkor lesz valaki, ha a szeretetben növekszik! Lehet valaki nagy szeretettel átítatva beteg, és lehet valaki nagy gyűlölettel átítatva egészséges. De fordítva is lehet, hogy a betegségében gyűlölködik, az egészségében meg szeret. De nem ez a döntő. Ha valaki úgy gondolja, hogy: itt gyógyulni lehet, ami nekem rendkívül jó, mert megint mindent meg tudok csinálni. – Menjen! Csak nem szabad elfelejteni, hogy Jézus azt mondta: lesznek majd olyanok, akik csodákat tesznek meg betegeknek gyógyítanak, ördögöt üznek, és azt fogom nekik mondani: „nem ismerlek benneteket”. Ez szó szerint így van Máté evangéliumában (Mt 7;22-23). Attól nem lesz senki sem jobb, ha egészséges, miközben nagyobb a felelőssége. Természetesen az egészséget igényelni nagyon helyénvaló, hiszen attól nem leszel rossz, ha egészséges akarsz lenni.

Kérdező: Hallani olyat, hogy nem mindig jézusi az az erő, amivel gyógyítanak. Aki ilyen helyen akar gyógyulni, belekerülhet egy általa nem kívánt erő hatásába, amit aztán nagyon megszenved? Van olyan is, hogy valaki meggyógyul, de egy idő után kiújul a betegség, mert nem végleges a gyógyulás, miközben olyan szellemi hatás éri, amiből nehezen tud kikecmeregni.

Feri bácsi: Nagyon összetett az, amit mondasz. Tudnunk kell, hogy a kegyelem csak abban az irányban tud hatni, amely felé nyitott az értelmem. Ennek meglátásához fontos az, hogy rend legyen a fejünkben.

Lassan rojtosra beszélem a számat amiatt, hogy alakítsuk át a gondolkodásunkat. Nem zsenikké kell válnunk, hanem a józan paraszti ész használatával tanuljunk meg gondolkodni.

A kegyelem csak abban az irányban tud hatni, amerre nyitott az értelmem. Az Isten nem erőszakos. Jézus nem nyitja ki a bezárt ajtót. A testedet a Nap csak ott tudja leégetni, ahol nincs rajtad ruha. Ha be vagy bugyolálva, bármennyire süthet a nap, nem égsz le.

Ha értelmileg nyitott vagy, és úgy érzed, hogy itt értelmet megnyugtató választ kapsz a kérdéseidre, akkor nyugodtan elmehetsz bárhová. Nem az a kérdés, hogy Jézus gyógyít vagy nem, hanem az, hogy rend van-e a fejedben vagy nincs. Ez a jézusi kritérium. „*Nektek adatott tudni az Isten Országának titkait*” – mondta Jézus. Ennél világosabban nem mondhatta Jézus azt, hogy a fejben lévő rend feltétele a gondolkodás-átalakítás.

Nekünk igenis értelmet megnyugtató választ kell kapnunk a kérdéseinkre. Az erkölcs világában nincs misztérium. Nincs *tükör által homályban* látás. Nem abból születik a probléma, ha valakinek rend van a fejében, nyitott Jézus felé. Fordítottja a problémásabb. Ennek többé-kevésbé ti is részesei voltatok. Mielőtt az ember Jézussal élő kapcsolatba került volna, olyan kapcsolatokba ment be, olyan társaságba, olyan irányokba, amelyek leárnyékolják. Amikor kezd nyílni az eszed, és kezdesz rálátni, hogy valami nem stimmel, akkor abból már nagyon nehéz kimászni. A házasságok 90-95 %-a emiatt megy tönkre. Az egyik félnek megnyílik a szeme, és rálát, hogy egyáltalán nem azt jelenti az élet, ahogy a másik gondolja, és pont az ellenkező irányba húz, mint ahogy Jézus vonz. Pedig ha az ember nem teszi az életét egyértelműen Jézusra, akkor bizony súlyos problémák lesznek.

Van egy ismerősöm, akinek orvos a felesége, de egy megrögzött ateista. A férje megtért, és szívvel-lélekkel, tele szeretettel Jézushoz akar tartozni. Ez az ember eljutott arra a pontra, hogy nem jár a közösségbe, mert olyankor azt látja a feleségén, hogy megnyugszik. Kezdetben a férjnek ez a nő volt az istene. Miután a férj megtért, a nő nem bírta elviselni, hogy nem ő az atyáúristen. Nem tudott belenyugodni. Ennek az lett a következménye, hogy ahol lehet, keresztbe tesz a férjének. Ez a szegény ember meg nem bírja elviselni azt a feszültséget, amit a felesége produkál, és a béke kedvéért már lemond a közösségről is. Az Úr Jézushoz viszont nagyon ragaszkodik – mondja ő. De mi tudjuk, hogy ebből semmi jó nem jöhet ki!

Tudnunk kell, hogy a krampusz sok ezer éves tapasztalattal rendelkezik. Mi nem tudunk nála labdába rúgni. Ez biztos. Nekem vagy Jézus az Istenem, és akkor Tőle kell megtanulnom azt, hogy: aki jobban szereti apját, anyját, nem méltó Hozzám, ahol ketten-hárman összejönnek az Én nevemben, ott jelen vagyok. Ez az illető azzal, hogy nem jár a közösségbe, Jézustól szakadt el.

Van egy gyereke, akinek nem működik a veséje, és még nem tudtak donort szerezni neki. Ez az ember abban él, hogy ezt a gyereket az Úr meggyógyítja. Ha valaki mégis megemlíti, hogy szóba kellene állni azzal a gondolattal, hogy: hátha nem? – ő azonnal kiborul. Azt mondja: kár volt idejönnöm, mert ti csak gyengíteni tudjátok a hitemet. Ő vakon akarja erősíteni a gyógyulásba vetett hitét, amivel ki is osztotta a feladatot a Jóistennek!

Az nem baj, ha én hiszek abban, hogy a Mennyei Atya meggyógyítja a gyerekeket, de mellé kell tennem azt a gondolatot, hogy történhet másképp is.

Emlékezzetek, mikor Jézus meggyógyítja a vakon születettet. A tanítványai azt kérdezik: – Ki vétkezett? Ő vagy a szülei? S Jézus azt mondja: – Se ez, se az. Vannak olyan

terheltségeink, amelyek karmikusak, és a Mennyei Atya pontosan látja, hogy érdemes-e abba úgy belenyúlni, hogy ez megszűnjön. T.i. amíg valaki nem dolgozta föl magában azt, hogy evvel együtt éljen, addig hiába gyógyítják meg. Hiába adnak tüneti kezelést, mert a karmikus terheltség olyan, hogy ha az egyik helyen elnyomják, a másik helyen feltör.

A Hang azt tanítja, hogy ennek ellenére a gyógyulást is lehet kérni, de ennél sokkal fontosabb mindezt vállalni: – 'Uram, én megpróbálok ezzel együtt élni'.

Ha az embernek ezt sikerül belül feldolgoznia, akkor az élete hasonlónak válik a tékozló fiú történetével. Amikor a tékozló fiú lelkileg feldolgozta azt, hogy ő mekkora gazember, abban a pillanatban a szívére ölelte őt az apukája. Ha egy családban a gyerek valami marhaságot csinál, s utána nagyon megbánja, és a szülő látja, hogy valóban megbánta, akkor minden el van felejtve.

Igenis, belül fel kell tudnom dolgozni azt, hogy én ezzel a betegséggel együtt tudok élni. Ha pedig megszűnik, akkor: – Köszönöm, Uram! –

Azzal, hogy vállaltam a betegségem, már tudtam valamit törleszteni az adósságomból, mert amit vállaltam, az egyben a keresztem.

Az akarat egy vak képesség. Amit az értelemmel jónak látsz, afelé hajlik az akaratod. Azonban nem elég, hogy valamit értelmileg jónak láss, azt érzélemmel is át kell itatnod. Vágyakat kell nyitnod magadban afelé, hogy akard azt a jót, amit értelmileg jónak látsz. Így aztán rá is tudsz állni arra, hogy az a jó megvalósuljon. Akinek nyitott az értelme a jobb felé, az törekszik arra, hogy ezt érzelmileg is felfűtse. Ez a meditáció. A meditációk érzélemmel átítatott jó gondolatok. A meditációban érzélemmel is itassam át azt a képet, jó gondolatot, mert akkor hajlik feléje az akaratom. Ami ennek akadályá szokott lenni, az a szellemi restség. Valahogy az ember könnyebbnek éli meg azt, hogy más gondolkodjék helyette. Ilyenkor jön az, hogy lemondok arról, hogy akarjam azt a jót látni, akarjam a jót érzélemmel átítani.

Valaki kérdezte a Hangtól, hogy: hol van a Bibliában az, hogy alakítsuk át a gondolkodásunkat? Az evangéliumok eredeti szövegében nem ezzel a szóval van leírva! (Mk 1;15.) A görög **metanoiente** szó azt jelenti, hogy **alakítsd át a gondolkodásodat**. De ennek van egy másodlagos jelentése is: tarts bűnbánatot! Így szokott lenni a Bibliában.

Az elsődleges fordítás szerint: alakítsátok át gondolkodástokat. Akkor viszont miért van úgy fordítva, hogy tartsak bűnbánatot? Azért – és azért ez a másodlagos jelentése –, hogy ha te rájössz arra, hogy eddig nem jól gondolkodtál, nem jó úton jártál, akkor természetesen fájlalod ezt. – 'Hű, de elszúrtam eddig az életemet!' Ez a bűnbánat. Gondoljunk a tékozló fiú esetére! Rádöbrent, hogy mennyire rosszul tette, hogy elhagyta az atyai házat. Mekkora szenvedések forrása lett ez. Teljesen normális az, hogy ha az ember rájön arra, hogy amit eddig csinált, az nem jó, és ez fáj. Ezért másodlagos az, hogy tarts bűnbánatot. Ha te rájöttél, hogy eddig nem jól csináltál valamit, és most már látod, mit kell tenned, nem az a megoldás, hogy fájjon az, ami eddig volt, hanem örülj annak, hogy most már látod, merre kell menni. Jézus erre tette hangsúlyt. Amikor Jézus azt mondta, hogy metanoiente – alakítsátok át gondolkodástokat –, másképp gondolkodjatok, mint eddig, akkor elnevezte a tanítását örömhírnek. Jó hírnek! Végre most már látod a FÉNY-t. Most már tudod, merre kell menni!

Az evangéliumokból lassan teljesen kihagyták ezt az öröm teológiát! Nagyon érdekes, ahogy a Jóisten a történelem folyamán az Isten-élményekkel fenntartja ezt az emberek tudatában. Jelen korunkban is ez biztosítja az örömet, mert öröm nélkül nem lehet élni! Pedig, ha az evangéliumok Jézusát tennénk az életünk középpontjába, akkor nem lehetne ebből problémát csinálni. Jézus soha nem engedte, hogy valaki verje a mellét, és így tartson bűnbánatot. Pl.:

mikor a házasságtörő nőt akarják megkövezni, és Mózesre hivatkoznak, hogy ezt meg kell kövezni.

Jézus leguggol, és a porba ír. A hagyomány szerint azok bűneit, akik körülötte álltak. (T. i. az esemény előtt közvetlenül volt egy ünnepük, ami mindig tobzódásba csapott át.) Azok megnézték, hogy mit csinál. Jézus erre azt mondja: „*Az vesse rá az első követ, aki közületek bűn nélkül való!*” Erre mind elsomfordáltak. Jézus fölemeli a fejét: – Asszony, hol vannak a vádlóid? Nem ítélte el senki? – Nem, Uram! – Én se ítélek el. Menj, és ne vétkezz többé!

Nem a bűnbánat volt Neki a döntő. Emlékezzetek arra, mikor Lévit elhívja Jézus a vámtól. Ez a Lévi nem akármilyen gazember volt. Vámos! A megszállók számára katonai segítséggel szedte a vámot, jó nagy haszonnal. Jézus mégis azt mondja: – Gyere, kövess Engem! Jézus belelátott Lévi lelkébe, és látta, hogy ez az ember már régóta vergődik, mert hallott Jézusról, és nagyon rosszul érezte magát a saját gonoszságában. Amikor Jézus elhívja, azonnal egy nagy lakomát rendezett Jézusnak, hogy megvendégelje!

Jézus valóban lábmosásra jött, és nem fejmosásra. Így aztán ezt a szót, hogy: **metanoiente**, csak a legutóbbi szentírási fordításban olvashatjuk így: **alakítsátok át gondolkodástokat, jussatok más szemléletre**, és nem úgy, hogy tartsatok bűnbánatot! Nekünk már nem arra kell tenni a hangsúlyt, hogy milyen rossz voltam, hanem arra, hogy milyen csodálatos a Jóisten, és mennyire szeretet az Isten!

Kérdő: Jézusnak is volt halálfélelme? Vérrel verejtékezett?

Feri bácsi: Minek lehetett a következménye az, hogy Jézus vérrel verejtékezett?

Először élesen válaszolok, utána finomítok. A fantáziálásának volt a következménye.

Félelmeink mindig a fantáziálások következménye. Azt mondja a Biblia Jézusról, miután megkísértette az ördög, hogy: egy időre elhagyta Őt a Sátán. Egy időre!

A fantáziánkra tud hatni az ördög. Ezért, ha az ember olyan szituációba kerül, pl.: látja, hogy abszolút magatehetetlen, még a legyet sem tudja magáról lefűjni, mert teljességgel kiszolgáltatott lesz a kereszten.

Fantáziánk állapotszerű kézben tartása – szerintem – senkinél se megy, mert ezáltal hatnak rám a körülményeim. Van úgy, hogy csak úgy tudok ellenállni a fantáziámnak, hogy a vérem is kicsordul. Bizonyos esetekben csak kemény munkával tudok ellenállni annak, ami a fantáziámban történik.

Az Isten – kivétel nélkül – **minden szenvedésnél vagy csökkenti a kereszted, vagy növeli az erődöt.** Olyan nincs, hogy engedné, hogy az erődön fölüli kísértésbe ess. Ha nem csökkenti a szenvedésed, nem csökkenti a fantáziádat, akkor növeli az erődöt. Akkor viszont ellent tudsz állni a legszörnyűbb fantáziálásnak is. Le fogsz izzadni, még a vér is kijön a porusaidon, de ellent tudsz állni. Mindez csak idő kérdése.

Jézusnak is idő kellett. Miközben Jézus imádkozott, először azt mondta: – Jaj, Uram, vedd el tőlem ezt a poharat! – Eközben lelkében tudta, hogy nem ez a megoldás. Ez volt maga az erő. Ekkor már folyt a vére! – Uram, ne úgy legyen, ahogy Én akarom, hanem ahogy Te. Jézus hitte, hogy az Atyától megkapja az erőt. S a végeredmény: „*Ne igyam ki a kelyhet, amit Atyám ad nekem?*” Jézus önmaga kézbentartásával dolgozta föl Magában mindezt. De ez a földolgozás maga a vérrel verejtékezés volt! Ez nem félelem! Csak mi mondjuk, hogy halálfélelem. Jézus nem félt a haláltól! – Vágyva vágytam már ezt a napot! – Meddig leszek még veletek? Alig várta már, hogy az Atyánál legyen. Ennek ellenére a Jézus fantáziájára ható kísértést az Atya nem vette el.

Mi azért lehetünk nyugodtak, testvérek, mert pont Jézusnál lehet látni, hogy a kísértés elviseléséhez az erőt is megadja az Isten.

Ezotéria!

Mit jelent? Azt jelenti, hogy: **belülről kifelé**. Bennem él az Isten! Tehát belülről kapom meg azokat a gondolatokat, amelyek képessé tesznek arra, hogy ne adjam meg magam a fantáziámnak. Ellene tudjak mondani! Ahogy Jézusnak is föl kellett dolgoznia azt, amit az ördög belevetített a fantáziájába – nevezetesen azt, hogy mit fog megélni a kereszten, mindenkitől elhagyva, leköpdösve, szomjazva. Mindezt csak úgy tudta földolgozni, hogy belülről merítette az erőt. Emlékezzetek csak arra (ha jól emlékszem, ezt Lukácsnál mondja a Biblia), egy angyal jött Őt megerősíteni, mert az angyal által való megerősítés bizony belülről jön, hasonló módon, ahogy a kísértés is! Amikor Jézust megkísértette az ördög a pusztában, az sem kívülről történt.

Nem! Belülről jött a kísértés, hogy tégy gazdasági csodát.

Mindenkit azzal kísért, amit az illető el akar élni. – 'Csinálj a kövekből kenyeret, azonnal követnek az emberek!' Bizony belülről jönnek ezek a kísértések. 'Tegyél csodát, ugorj le a templom tetejéről, és mindenki hasra fog esni előtted, hogy itt a Messiás!'

Az ember élete belül dől el. Ami kívül van, az egy tükör, ami által önmagamát ismerhetem meg.

És próbatétel! A Föld nem mennyország! Ne felejtsetek el, hogy csak magatokban található meg a mennyország. Körülöttünk nem található meg, mert bennünk van! És ez egy csuda dolog. Ez jelenti azt, hogy a boldogságot nem kívülről kapom. Minden csalódás abból ered, hogy azt hisszük, majd a másik boldogít. Hát ilyen nincs! Vagy rádöbbenek arra, hogy belül létezik egy csoda világom, vagy boldogtalan maradok. Minden kapcsolat arra való, hogy rálássak arra, hogy mennyire egyetlenje vagyok az Istennek. Csak Jézust befogadva tudom az életem benső világát helyre tenni, mint ahogy a másik ember is! Az a feladatunk, hogy segítsen a másikat ebben, és a másik segítsen nekem ebben!

A közösségek erre valók, mert az Isten Lelke hozza össze ezeket.

'Te is kereső vagy? Én is!' Így van Jézus jelen, mert a lelkük mélyén a jóakarátú emberek Őt akarják megjeleníteni. Ha az emberben belülről indul el az igény, hogy el kell kezdeni gondolkodni, akkor jön a feladat. Ezt nem lehet megúszni. A gondolkodás-átalakítás csak gondolkodással megy!

Tehát Jézus esetében pont azt lehetett látni, hogy azt élte meg, hogy erőre volt szüksége.

Tudta, hogy jön a kísértés, és a fantáziáját nem tudja leállítani. Ezért mondta a tanítványainak: ébren legyetek, imádkozzatok! Ha az ember ilyenkor imádkozik, akkor erőt kér, oltalmat akar, hogy biztonságban legyen belülről. Jézusnak nagyon fájt, hogy a tanítványai elaludtak. – Egy órát se tudtok virrasztani Velem?

Ennek ellenére belülről kapta az erőt. Érdekes, hogy amit Jézusnak a maga oldaláról meg kellett tennie, azt megtette: – Imádkozzatok Érttem! Kérte azokat az eszközöket, amelyeket a körülménye és az emberi természete kínált fel Számára.

Itt meg kell értenünk, hogy Jézusban nem félelem volt, mert Jézus semmitől se félt!

Végül is miután feldolgozta magában a fantázia kísértését, mert kitartott, kapta az erőt. Ennek eredményeként mondhatta teljes szívéből: ne igyam ki a kelyhet, amit Atyám ad nekem? Ekkor már teljesen rendben volt, és ment a tanítványaihoz: – Aludjatok, épp jön az, aki Engem elárult. Akkora erő volt Jézusban, hogy amikor megkérdezte: – Kit kerestek? – a közelében állók mind hanyatt estek. Ennek ellenére Jézus átadta Magát nekik, mert lelkileg teljesen a helyén volt.

Az a magára-hagyottság a kereszten: „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?”

A napokban imádkoztam ezt a zsoltárt. A Szentírás csak ennyit idéz, de van tovább is: dicsőíti az Istent, hogy 'nem hagyta el'.

Jézus a legemberibb valóságos emberként mutatta meg Magát nekünk, ami által így a példaképünk. Nem igaz az, hogy a szenteket kell utánoznunk. Nekünk Jézust kell megélni. Valójában nem is utánoznunk kell Jézust, hanem befogadnom az életembe, mert akkor Ő bennem él. Néz a szememmel, szeret a szívemmel, dolgozik a kezemmel, jár a lábammal. Pál azt mondja: „*Élek én, de már nem én, Jézus él bennem!*” Ezt Pál nagyon valóságosnak, igaznak élte meg. Nekünk nem lemásolni kell Jézust, hanem befogadni az életünkbe.

Testvérek! Jó pár szellemi irányzat van, amelyik tagadja Jézus istenségét. Azt állítják, hogy Jézus tökéletes ember volt, meg még annál is tökéletesebb, de nem volt Isten.

Pedig Jézusnak először volt isteni természete, és azután vett föl emberi természetet.

Nekünk is két természetünk van, ha nem tudnátok! Mindegyikünknek van egy emberi természete és egy isteni természete. Ezt úgy hívják, hogy **a megszentelő kegyelem állapota: részesülés az Isten természetében.**

Jézus mondja: „*Én vagyok a szőlőtő, ti vagytok a szőlővesszők*”. Tehát részesülünk a szőlőtő életében. Azért jó nekünk, hogy Jézus Isten volt, és utána ember, mert már tudjuk, hogy néz ki egy igazi, valóságos ember, aki önmagát tudja megélni minden szituációban. Nem csúszkál végletekbe. Mindenben meg tudja találni a harmóniát.

A filozófia azt mondja a békéről, hogy az a rend nyugalma. A Hang, tehát Jézus pedig azt mondja: (ilyet nem olvastok máshol!) **a béke a különbözőségek dinamikus harmóniája.**

Ez azt jelenti: akkor van benned béke, és akkor van bennem béke, ha mi együtt úgy vagyunk békében, hogy harmóniában van az életünk. Az a béke nem az igazi béke, amit egyedül élsz meg. Ha valaki kimegy a világból, mert remete, akkor milyen békében van?

Ismeritek a történetet? A remete a forráshoz megy a bögréjével. Eltört a bögréje, mire majdnem elkáromkodta magát mérgében. Ugyanis a természetét mindenki mindenhová magával viszi, ha kimegy a világból, ha nem. Nem a természetünket kell összetörni, hanem a belső békét kell belülről biztosítani, hogy a különbözőséget, a másik ember másságát úgy tudjam elfogadni, hogy közben ne váljak bűnrészessé. Ez azt jelenti, hogy szabad vagyok tőle, ami nemcsak annyit jelent, hogy azt csinálhat a másik, amit akar, hanem azt is, hogy én is azt csinálhatom, amit akarok. A döntő az, hogy nem vállalom bűnrészességet senkivel.

Ha valaki azt mondja: Feri bácsi! Én azt csinálom, amit akarok, és te is azt csinálsz, amit akarsz. Oké! Akkor mi nagyon harmonikusan fogjuk megélni a kapcsolatunkat, mert nem akarod, hogy bűnrészes legyek, és én se akarom, hogy te az légy. Így meg fogjuk találni azokat a szempontokat, amely szempontok alapján ez a harmónia egy dinamikus kapcsolatban valósul meg. Egyre közelebb fogjuk segíteni egymást az Istenhez, mert minden emberi kapcsolatnak a Szentlélek a lelke.

A Szentlélek a kapcsolatok Lelke. Az, hogy mi most itt vagyunk, az azért van, mert a Szentlélek a mi kapcsolatunk Lelke. A Szentlélek mindenkinél azt akarja, hogy egyre közelebb vigyék, segítsék az emberek egymást az Istenhez. Mindig ez az Isten leghőbb vágya. **Az az Isten vágya, hogy Benne találjuk meg elvesztett eredeti énünket.**

1998. 07. 09.

Kérdező: „*Mindaz, akinek van, még adnak, akinek nincs, attól még az is elvételik, amije van.*”

Úgy gondolom, kétféle dologról van szó. Aki földi javakat gyűjt, azt elveszik tőle. Aki lelki javakat gyűjt, az még fog kapni.

Feri bácsi: Igen, ez is egy magyarázat, mert Jézus egy-egy szavát, kijelentését több szempontból lehet vizsgálni, és mindegyik tartalmas dolgokat kínál. Az viszont nagyon fontos, hogy csak olyat állítsunk, ami az értelmet megnyugtatja. A döntő az, hogy sose mondjuk Jézus tanítására azt, hogy ezt nem értjük, de el kell hinni. Annak, ami az ember magatartására vonatkozik, mindig értelmes tanításnak kell lennie.

Nézzük meg, hogy hol van a Szentírásban az, amit idéztél, mert az előtte lévő részt is el kellene olvasni!

Ezzel kapcsolatban egy másik megközelítést mondok a talentumokkal kapcsolatban. A legtöbb ember a talentum alatt képességet ért. A talentum Jézus gondolatvilágában nem képesség. Szó szerint az olvasható, hogy: mindenki képessége szerint kapja a talentumot.

A talentum: lehetőség.

Ha valaki egy lehetőséget fölhasznál, akkor még több lehetőség születik számára. Ha elvacakolja azt az egy lehetőséget, akkor bizony az is megszűnik, ami eddig volt. Ebben az értelemben is lehet magyarázni azt, hogy akinek van, annak még adatik, akinek nincs, még azt is elveszik tőle, amije van. Ha (a talentumok példáján) kihasználjuk a lehetőségeket, akkor nem lezárunk, hanem lehetőségeket szaporítunk.

Azt szokták mondani, hogy a zsenit elsősorban nem az esze teszi zsenivé, hanem az idő-kihasználása. A lehetőségeinek a kihasználása. Mindent egy irányba tud mozgósítani.

Felhívom a figyelmeteket, hogy a szeretet-lehetőségeinkre legyen szemünk: szolgálatban, másért élésben, valakinek segítségben, mert igazában akkor gyarapszunk. T.i. a szeretetnek az az érdekessége, minél többet adsz belőle, annál több van.

Az anyagvilág és a szellemvilág között az a nagy különbség: ha az anyagvilágban adsz valamit, az már nem a tied, de amit a szellemvilágban adsz, az még inkább a tied is. A materializmus teljes képtelenség annak a számára, aki a gondolkodást helyezi előtérbe, mert a gondolatnak teljesen ellentétesek a tulajdonságai, mint az anyagnak. Az anyag mindig elválaszt. Az a pénz, ami az én zsebemben van, az nincs a tiedben. Az a kenyér, ami az asztalomon van, az nincs a tiédén.

A szellem viszont mindig összeköt. Az a gondolat, amit elmondok, az most már a tied is meg az enyém is. A gondolatnak közösségformáló ereje van. Ha valakinek azt mondod: – Jó napot! – az nemcsak azt jelenti, hogy te bejelentetted neki, hogy van egy jó nap. Köszöntél neki, tehát kapcsolat létesült köztetek.

A szellem és az anyag természetének különbözősége egyértelművé teszi a számunkra azt, hogy a szellemi ember akarjon is szellemi lenni. Az ember lényegét tekintve szellemi lény, de ha valaki minél kevésbé akarja ezt, az annál embertelenebb ember lesz.

Kérdező: Medjugorjében azt mondta a Szűzanya, hogy szenteltessük meg a lakásunkat, hogy védelmet kapjunk a sötét erők támadásaitól.

Feri bácsi: Én arról nem tudok, hogy szenteltessétek föl többször a lakásokat.

Amit a Szűzanya többször kér, az az, hogy: mondjuk a rózsafüzért. Ez igaz! Ezt kéri! A Szűzanyának az egész világot kell figyelembe vennie. Ha valaki a rózsafüzért imádkozza, akkor Jézusról elmélkedik. Azt tudom, hogy azt mondta a Szűzanya Medjugorjében, hogy a rózsafüzérben mondott hittitkok – amit az Üdvözlégy, Mária közepén mondunk – a „gyümölcse, Jézus” után – pl: „aki halottaiból föltámadott”; „aki a mennybe fölment”, ezek

nélkül a rózsafüzér olyan, mint a test lélek nélkül. Ez a lelke a rózsafüzérnek! Jézus lelke így járja át a rózsafüzér imát.

Ezért az „Üdvözlégy, Mária” egy olyan keret, mint a kép kerete. De a kép a döntő, mert az a fontosabb. Ha valaki egy képre koncentrálna, akkor az is fontos, hogy annak legyen kerete is. Ha a Miatyánkot kellene annyiszor mondani, mint az Üdvözlégyet, akkor az méltatlan volna a Miatyánkhoz.

Az Üdvözlégy, Mária viszont méltó „keret” Jézus középpontba állításához.

Melegen ajánlom mindenkinek, hogy: mondjon el minden nap egy tized rózsafüzért úgy, hogy gondoljon bele egy-egy hittitkot. Pl.: reggel elmondom a Miatyánkot, majd utána egy tized rózsafüzért, így: „gyümölcse, Jézus”,

- Akinek megköszönöm a mai napot;
- Akit arra kérek, hogy áldjon meg a mai napon.

Ám akinek a lelkét ez nem szólítja meg, az csináljon mást. A Szűzanya nem mond semmit parancsszerűen, hanem kér.

Az biztos, hogy aki nem foglalkozik naponta az Istennel, az nem képes megélni azt, hogy együtt van Vele. Ha te valakivel együtt vagy reggeltől estig, és nem beszélgetek, akkor ott mi lehet a probléma? Vagy nem ismeritek egymás nyelvét, vagy haragban vagytok, vagy nincs egymásnak mondanivalótok. Ha én kapcsolatot akarok az Istennel, és reggeltől estig nem törődöm Vele, akkor vagy nem értjük egymás nyelvét, vagy haragban vagyunk, vagy nincs mondanivalónk egymásnak. Ez a három helyzet jellemezheti azt, ha kapcsolatot akarsz Jézussal, miközben nem beszéltek egymással.

Az ember életében döntő az imádság, hogy életté váljék a kapcsolat az Istennel.

Azt tudjuk, hogy Jézus valóságos ember volt, és azt is tudjuk, hogy Jézus maga az Isten. Ez azt jelenti, hogy: van isteni természete meg emberi természete.

Az Isten világában – az u.n. Szentháromságban – a kifelé való magatartást nevezzük természetnek. Az EGY! Ahogy neked egy természeted van. Ugyanakkor van értelmed, akaratod, érzelmed, és a természeted mégis egy.

Az Istennél is így van, hogy befelé három, de a kifelé való működésében természetét tekintve egy.

A Szentháromságból, amit úgy hívunk: Atya, Fiú, Szentlélek, a Fiú fölvette még az emberi természetet is. Ilyen módon a Fiúnak kifelé két természete van: isteni meg emberi.

Nekünk is két természetünk van, ha nem tudnátok! Nekünk is van isteni és emberi természetünk. **Akire azt mondjuk, hogy a megszentelő kegyelem állapotában van, az azt jelenti, hogy isteni természetben részesült.**

Jézus és mi közöttünk az a különbség, hogy Jézus először volt Isten, és utána vett föl emberi természetet. Mi meg először voltunk emberek, s utána veszünk föl isteni természetet. De isteni természet hordozói vagyunk. A szőlővesszőnek ugyanaz az életeréje, mint a szőlőtőkének. Jézus mondja: „*én vagyok a szőlőtő, ti vagytok a szőlővesszők*”. Ezzel egyértelművé teszi, hogy a szőlőtő és a szőlővessző egy életelvből él. Ezért mondhatjuk, hogy **mi az Istennel létazonosságban vagyunk.** Ez nem létegyiség. **Ez létazonosság!** Ugyanaz a Szentlélek, aki az Atyát és a Fiút élteti, élteti a mi lelkünket is. Miközben ily módon bennünk él az Isten, és mégis Számára mondanivalóm, tehát egész nap nem beszélek Vele, akkor az tényleg annyit jelent, hogy vagy nincs mondanivalóm Neki, vagy más nyelven beszélünk, vagy haragszom Rá.

Ezért lehet mondani, hogy **mindenkinek olyan az élete, amilyen az imája.**

Hadd hívjam fel a figyelmeteket egy életünket lényegileg érintő dologra!

Mi azért jövünk össze, hogy az értékrendünket kitisztázzuk, vagyis mi alatt mit értsünk akkor, amikor Jézus ezt vagy azt mondta. Értelmes rendet akarunk teremteni a fejünkben, arra alapozva: ha rend van a fejünkben, akkor rendeződik az életünk is.

A filozófia a következőképp fejezi ki az akaratot: az ember azt csinálja, amit az értelmével jónak lát.

Az akarat: az értelem által jónak látott felé való hajlás.

Az akarat egy vak képesség. Ezért, ha az értelmünkkel valamit tisztán látunk, akkor az akaratunk efelé irányul. Ám ez nem egészen van így. Tudniillik, az embert többnyire a vágyai vezérlik. Ez azt jelenti, hogy az érzelmeimmel át kell itatnom azt a jót, amit az értelmemmel látok, és akkor leszek képes annak a megvalósítására. Mert ha nem ezt teszem, akkor megfordul a helyzet. Akkor az érzelmed és a vágyaid alátámasztására keresel magadnak érveket. Egy részeges embert a részegség vágya hajtja. Tudja, hogy nem jó a részegség, de ha iszik, kitalálja azt, hogy az neki mégis miért jó. Minden szenvedéllyel így vagyunk. Van egy szerelmes ember! Mindenki azt mondja neki: ennek nem lesz jó vége! Ő mégis összeszedi azokat az érveket, amelyek azt igazolják, hogy miért nincs igaza az egész világnak. Miért van neki igaza. Nyilvánvaló, hogy az ilyen ember az érzelmeit akarja az értelmével igazolni.

Amikor Jézus azt mondta, hogy alakítsuk át a gondolkodásunkat, azt hiszem, úgy gondolta, hogy amit az értelmemmel jónak, tisztának látok, azt itassam át az érzelmvilágommal.

Az imádságok közül erre való a meditálás.

Ha egy képben vagy gondolatban egy igazságot látok, akkor ehhez próbálok érzelmeket fölszítani magamban. Az érzelmek önmagukban erkölcsileg semlegesek. Olyan ez, mint amikor az autóba beletöltik a benzint. A döntő az, hogy ki ül a kormánynál. Az irányt a vezetőnek kell megadni. Annak, aki a kormánynál ül. Ha az értelmem ül a kormánynál, és ez irányítja az érzelmet, akkor a jó úton tudok menni. De ha a ló ül a bakra, és befogja a kocsist a hámba, akkor az történik, hogy az érzelem irányítja az értelmet.

Akármilyen butuska egy gyerek, mégis sokkal értelmesebbnek képes magát képzelni mindenkinél, amikor a vágyai elkapják. És megkeresi magának azokat a szempontokat, amivel ezt meg is tudja magyarázni önmagának. Úgy nem lehet élni, hogy valaki rendre rosszat csinál.

Beszéltem egy orvossal, aki egy olyan intézetet vezet, ahol iszákosokat próbálnak gyógyítani. Ő mondta, hogy egyik alkoholista sem hiszi el magáról azt, hogy beteg, és mindegyik próbálja kimagyarázni, hogy bár meg tudna szabadulni az italtól, de miért nem teszi.

Testvérek! Az imáinkban tegyünk hangsúlyt az érzelmeinkre. Amikor pontosan látjuk, hogy a jó irányába kell menni, akkor ezt pozitív érzésekkel töltssem meg, ha pedig valamit rossznak látok, akkor negatív érzésekkel töltssem meg a benső világomat, hogy taszítóvá váljék az, amit értelmileg rossznak látok.

A gondolkodás-átalakításnak ez a területe is egyértelmű feladatunk.

Azt, hogy mennyire az érzelmeink szoktak irányítani bennünket, annak legjellemzőbb példája a vérkapcsolat. Az anya-gyerek kapcsolatban annyira az érzelem veszi át a főszerepet, hogy alig tudunk kikecmeregni belőle. Az édesanyák is hányszor ráláttnak, hogy nem jó a gyereket isteníteni, 'de hát mégis a gyerekem!'

Pedig ez a szabadságharcom egyik tere, amiről nem szabad lemondanom, mert ez a földi életem lényegéhez tartozik. Csak ott tud az Isten Lelke megfelelően működni, ahol ehhez

szabad teret nyitok. A vérkapcsolat egy szent kapcsolat, és nem arról van szó, hogy szüntessem meg, hanem arról, hogy kezeljem. Tanuljam meg kezelni, hogy ne az érzelmeim vigyenek el, amikor a gyerekemről, a hitvestársamról vagy bármilyen kapcsolatról van szó. A szabadságharcot soha nem szabad föladni, mert neki is ártok meg magamnak is. Meg kell tudnunk célozni, meg kell látnunk azt, hogy mi az, ami a szabadság irányába visz bennünket. Bár mindannyian megkötözöttek vagyunk, de már az is terápia, ha felismerem magamban azt, hogy mi a megkötözöttségem.

Azt is jó, ha tudjátok: ha felnőtt ember felnőtt embert akar nevelni, akkor pont az ellenkezőjét éri el annak, mint amit szeretne. Egyszerűen azért, mert ha a másik – anélkül, hogy kérném – elmondja azt, hogy én miben vagyok helytelen, abban a pillanatban – mert magunkkal is meg vagyunk kötözve – igazolom, hogy miért nincs igaza a másiknak.

Azonnal kimagyarázom, hogy miért nem igaz, amit a másik mond.

Ezt a problémát csak úgy tudjuk megszüntetni vagy csökkenteni az életünkben, ha nagyon komolyan vesszük azt, hogy ne akarjunk felnőtt embert nevelni, csak akkor, ha kéri.

Olyankor érdemes szólni, de csak egyszer, amikor látom, hogy tudatlan valamiben. Akkor elmondom neki, mert én azt jobban látom. De ezek után azt csinál, amit akar.

A másikon való uralkodási vágy komoly akadálya annak, hogy a másik emberben megfelelően kialakuljon az önmaga iránt érzett felelősségtudat.

Kérdező: Jézus a tanítványaira bízta a megbocsátást és házasságkötést?

Feri bácsi: Jézus a feltámadása után a tanítványaira lehelte, és azt mondta: „*vegyétek a Szentlelket, akinek megbocsátjátok bűneit, meg van bocsátva, akinek megtartjátok, meg van tartva*”. (Jn 20;22.) „*Bármit megkötötek, meg lesz a kötve a mennyben is, bármit feloldotok a földön, föl lesz oldva a mennyben is.*”

Ezekre gondolsz?

Ez két különböző témakör!

Jézus úgy gondolkodott, hogy ha valaki Őt befogadta, akkor az illető úgy gondolkodik, ahogy Ő. Azt mondja: „*vegyétek a Szentlelket,*”, mert ha a Szentlélek él bennetek, akkor egészen biztos az, hogy amit a Földön tesztek, az az égben is úgy van! Az Isten sem tudja feloldozni azt az embert, aki nem akar megtérni.

Nem az Isten haragszik! Ő nem tud büntetni. **Büntető Isten nem létezik. Magunkat büntetjük, amikor rosszat teszünk. A SZERETET csak szeretni tud.** De magamat igenis tudom büntetni, amikor olyat teszek, ami embertelen. Akkor magamnak ártok, a természetemnek ártok. Akkor vagyok természetellenes, ha szeretetlen vagyok.

Hadd tegyem fel nektek a kérdést: Mit jelent az, hogy a szeretetnek igazságban, az igazságnak szeretetben kell megnyilvánulnia?

Te mit gondolsz igazságnak? Mikor mondhatod azt valamire, hogy az, amit én igazságnak gondolok, azt te is kell hogy igazságnak gondold? Mit értesz az alatt, hogy igazság? Mi az igazság tartalma?

Emlékeztek a következő esetre? Egy gyerek randalírozott egy áruházban. Az eladó rászólt, de ő folytatta. Egy testvérünk ott volt, és rászólt a gyerekekre: hallottad, mit mondott az eladó? Erre az anya: hogy mer maga az én gyerekekre rászólni? Ekkor a testvérünk mondott valamit, amivel igazolta az anyának azt, hogy ő most a szeretetet valósította meg a gyerek irányában. Emlékeztek, mit mondott? Hogy mondta meg az anyának, hogy nincs igaza? (nem emlékszünk!)

Ezt mondta? Ez k ö z t e r ü l e t! Nekem jogom van vigyázni a rendre a közterületen!

Igazság más szóval: valóság. A szeretet akkor nyilvánul meg igazságban, amikor a valóság talaján van.

Többféle igazság van.

1. Történeti igazság – ami egyszer megtörtént, az örökkön örökké igaz, hogy megtörtént.
2. Matematikai igazság – a számok törvénye
3. Logikai igazság – Azonosság elve. Minden azonos önmagával.
Okság elve: senki sem adhatja azt, amije nincs.
Ellentmondás elve: ugyanarról ugyanazt állítani meg az ellenkezőjét is, nem lehet.
4. Filozófiai igazság: a valóság tudati tükröződése. A te tudatodban ez az asztal másképp tükröződik, mint az enyémben.
5. Jogi igazság: mindenkinek megadni azt, ami neki jár.
6. Erkölcsi igazság: szeretnünk kell egymást!

Jézus ezt az erkölcsi igazságot képviseli: **szeretnünk kell egymást!**

Amikor azt mondjuk, hogy ennek igazságban kell megnyilvánulnia, ez azt jelenti, hogy valós alapja kell legyen. Akkor nyilvánul meg a szeretet igazságban, ha a valóság talaján áll.

Olyan nincs, hogy én szeretek, csak nem tudom kimutatni. Mit csinál a szél, ha nem fúj? Nincs! Szeretet csak akkor van, ha van szeretés.

Arról lehet szó, hogy a másik mást gondol valóság alatt, meg én is. Beszéljük meg! Akkor feltétlenül ki fog derülni, hogy melyikünk van a valóság talaján. Ahogy ez a testvér rászólt arra a gyerekekre – ez közterület! –, az édesanya nem tudott mit szólni. Ez tényleg közterület. Itt az ő gyereke nem csinálhatja azt, amit akar.

Igaz az, hogy akkor is meg kell hogy mondjam az igazságot, ha ez neki fáj, de nagyon fontos, hogy a valóság talaján legyen. Az más dolog, hogy a másik erre miképp reagál. Ha van esze, hálát fog adni, hogy valaki fölhívta rá a figyelmét.

Az igazság alapja mindig szikla kell hogy legyen. Az alapnak sziklakeménynek, egyértelműnek kell lenni. Az igazságban nincs plafon. A végtelenre van nyitva minden, ami az értelem talaján áll, mert a fejlődésnek ez a természete. De az alap mindig az igazság, a valóság.

Különböző szellemi irányzatokat, vallásokat látunk, és arra hívom fel a figyelmeteket – miközben a Mennyei Atyának hálát adok, hogy erre rálátok –, az eszeteket sose engedjétek kikapcsolni! Jézuson kívül mi nem ismerünk más tekintélyt.

Nekünk egyetlen tekintélyünk van: Jézus Krisztus.

Azért semmi sem igaz, mert a Feri bácsi mondta. Csak azért lehet igaz valami, mert azt Jézussal lehet igazolni. Amit erkölcsi szinten nem tudok Jézussal igazolni, annak nincs értelme.

Ha az ember ezt egyértelművé teszi magában, akkor érti azt meg, hogy nem intézmények által kerülök én Jézushoz, hanem Jézus által kerülök közösségekhez. Az első gomb, hogy Jézussal legyen élő kapcsolat, utána úgyis kialakul a kapcsolat azokkal, akiket Jézus érdekel. T.i. ha a szívünk tele van örömmel, nem bírjuk ki, hogy azt magunkba zárjuk. Azt tovább kell adni! Meg kell osztani másokkal! És ha valaki ráérez arra, hogy ez valóban így van, akkor szívesen megy oda, ahol Jézusról hallhat.

Kérdő: Mit jelent az, hogy az igazságnak szeretetben kell megnyilvánulnia?

Feri bácsi: Ez azt jelenti, hogy nem smirglibe, hanem sztaniolba csomagolod azt a valóságot, amit mondani akarsz. Pl: nem azt mondod, hogy: te akkora hülye vagy, hogy nálad nagyobb hülye nem is létezik. Hanem: én úgy gondolom, hogy ebben az esetben te ezért meg ezért tévedésben vagy.

Ez elsősorban a házastársak, testvérek esetében nagyon fontos. Ha két ember veszekszik, azok általában vagy testvérek, vagy házastársak. Figyeljétek meg! Ennek megvan a lélektani oka. Úgy gondolják egymásról, hogy szeret engem annyira, hogy el tudja tőlem viselni még a gorombaságot is. Pedig nem! Pl.: hazamegy a férj, s az asszony odateszi elé az ételt, s azt mondja: ne! zabálj! Mennyire más, amikor azt mondja: parancsolj, jó étvágyat! Azokkal kapcsolatban kell megtanulnunk sztaniolba csomagolni a mondanivalónkat, akikkel együtt élünk. A szeretet az igazságot így csomagolja.

Azt szoktuk mondani, hogy soha nem szabad akkor megmondani a másiknak az igazat, amikor könnyű. Mikor könnyű? Amikor az ember dühös. Akkor úgy ki tud pakolni, hogy még! Olyankor kell elmondani, amikor nagyon nehéz. Mikor nehéz? Amikor felhőtlen a kapcsolat. Most rontsam el, most mondjam meg a magamét? – gondoljuk, és ez valóban nem egyszerű feladat, de igenis meg kell tanulnunk, hogy az igazságnak szeretetben kell megnyilvánulnia.

Kérdező: Ketten dolgozunk egy munkahelyen. A társam valami rosszat tett. A főnök kérdezi: ki tette? Mondjam meg, hogy ő volt?

Feri bácsi: Nem! Te csak annyit mondj, hogy te nem. A többit majd kideríti a főnök.

Testvérek! Az igazmondás nem csúcsérték. Nem kell mindenáron megmondani az igazat. A börtönben a papok a papokat adták volna föl, ha ragaszkodnak az igazmondáshoz.

Pl.: a börtönben megengedett volt, hogy a papok írjanak valamit maguknak, de sokszorosítani, továbbadni nem volt szabad. Amikor Halász Piusz elmélkedését megtalálták egy paptársánál, ráförmedtek: ki írta ezt? – Én. A másiknál is megtalálták ugyanazt. – Ki írta ezt? – Én. – Ne mondja, ott is ugyanazt olvastam. – Akkor ugyanazt gondoltuk. Mindenki tudta, hogy mindenki hazudik.

Tabódy István bicskei plébános 18 és fél évet ült börtönben. Egy alkalommal zörgetnek a cellaajtón. Elviszik. Amikor visszajön, azt mondja: – Nem tudtok semmit!

Megint zörögnek, elviszik Halász Piuszt, s kérdezik: – Mit mondott Tabódy, amikor belépett a cellába? – Semmit! Erre a tiszt a következőt mondta: – Én most ünnepélyesen kijelentem, hogy ön egy csirkefogó gazember, egy hazug gazember, mert amikor Tabódy belépett a cellába, odanyomtam a fülem az ajtóhoz, és ő azt mondta: – Gyerekek! Nem tudtok semmit! Erre Halász Piusz: – Én pedig ünnepélyesen kijelentem, hogy egy utolsó csibész gazember az, aki más ablaka alatt hallgatózik.

Ezért aztán kapott kétheti magánzárkát.

Kérdező: Erre mondjuk, hogy kegyes hazugság?

Feri bácsi: Szeretetből hazudni is szabad! Két feltételnek kell eleget tenni: senkinek nem ártatok, és mindenkinek használhatok. Ha senkinek nem ártok, mindenkinek használlok, akkor hazudhatok, de ezt fel kell tudnom mérni!

Kérdező: Amikor a gyerekeknek azt mondjuk karácsonykor, hogy az anygalka hozta a fát. Ez ide sorolható?

Feri bácsi: Nem! Én ezt a kicsiknek úgy magyaráztam, hogy az egyiket meglegyintettem, és megkérdeztem: – Kitől kaptad ezt a fülest? – A tisztelendő bácsitól – válaszolta a gyerek. – Nem a kezemtől? – kérdeztem én.

Apukád meg anyukád az Úr Jézus keze. Karácsonykor a szüleid kezén keresztül küldi az Úr Jézus neked az ajándékot. Ezzel igazat mondok, és ő rádöbbenhet, hogy ha nem volna Jézusnak születésnapja, nem volna karácsony sem, és akkor nem kaphatna ajándékot. Tehát, mégiscsak Jézus az, akitől mindez jön.

A teológián egy nagyon szent ember volt a lelki igazgatónk. Sokszor igen kimerítő volt a munkája, és volt időszak, amikor kiírta az ajtajára: a városban vagyok. Ő meg bent aludt. Amikor lelepleztük, azt mondta: – Jó testvér! A szobám is a városban van!

Kérdező: Visszatérve az eredeti kérdésre! Ha én elhallgatom a tudott rosszat, bűnrészes leszek. Én úgy gondolom, hogy meg kell mondanom a kollegámnak, hogy tudom, hogy te tetted azt a rosszat. Különben ki vállalja a felelősséget azért a rossz cselekedetért?

Feri bácsi: A főnök. A főnök azért kap több fizetést. Ott vagyunk ketten. Tudom, hogy a rosszat nem én tettem. Az, hogy a másik szándékosan vagy hanyagságból tette, amit tett, az az ő ügye. Nem én voltam. Azt is tudom, hogy ezt kideríteni nem nekem, hanem a főnöknek kell. Tudom, hogy ez furcsán hangzik. A rádió sokszor hívja fel a figyelmet, hogy a rendőröknek segítsünk, amikor köröznék valakit. Én nem segítek nekik. A rendőrt azért fizetik. Csinálja meg a dolgát! Én nem megyek bele abba, hogy segítek neki. Őt fizetik ezért, engem meg nem.

Kérdező: A törvény szerint nekem kötelességem feljelenteni azt, aki valami rosszat követett el. És büntetendő cselekedetet követ el az, aki eltagadja az igazságot.

Feri bácsi: Itt vigyázzunk! Aki másnak rosszat tesz, az önmagával szemben követ el bűnt. Ha én teszek valamit, és másra hárítom a felelősséget, akkor bűnt követek el. De ha valaki valami rosszat tesz, és én őt nem jelentem fel, akkor én az Isten előtt rendben vagyok.

Az Isten világa nem az e világ. Hogy az e világban milyen törvényt hoznak, az az ő ügyük.

Az én törvényem Jézus törvénye!

Nekem döntenem kell. Két úrnak nem lehet szolgálni! Jézus nem azt mondta, hogy nem szabad, nem lehet. Képtelenség! Én Jézusnak szolgálom, ő pedig egyértelműen és világosan megmondta, hogy senkit nem ítélek el. Nem tehetek semmi olyat, ami a másiknak árt.

Amit nem akarok magamnak, azt ne akarjam másnak!

Ha a törvény szerint ez kötelességem, s ha nem teszem, bezárnak, akkor Jézus törvényéért zárnak be engem. Az biztos, hogy azt a szeretet-törvényt, amit Jézustól tanultam, én semmi pénzért fel nem adom!

Itt látszik, hogy a világot 2 részre lehet osztani. Az egyik a termelők, a másik a rendfenntartók. Egy szint után a jézusi vonal nem tud mit kezdeni a rendfenntartókkal. Ha pl. közlekedési rendőr vagyok, és megállítom az Orbán Viktort, mert 65 km-es sebességgel ment, és még meg is szondáztatom, elveszem a jogosítványát, engem úgy rúgnak ki a rendőrségtől, hogy a lábam se éri a földet. De ha mindezt egy másik emberrel teszem, akkor megdicsérnek. A rendfenntartók világa olyan világ, ahol alkalmazkodni kell. Aki odamegy dolgozni, az csinálja! A saját lelkiismerete szerint tegye! De amikor az ember átítatódott azzal a belső szabadsággal, miszerint én **soha nem árthatok senkinek, és inkább szeressem ellenségeimet**, akkor szükségszerű, hogy nincs a világon olyan hatalom, amelyik engem el bír viselni.

Kérdező? De akkor mi van a bűnrészességgel?

Feri bácsi: Semmi közöm ahhoz a bűnhöz!

Kérdező: Nem válok bűnrészessé?

Feri bácsi: Hogy válnék bűnrészessé, ha nem követtem el semmi bűnt? Bűnrészes akkor vagyok, ha te elkövetsz valami bűnt, és én abban segítek neked.

Az nem bűnrészesség, ha nem csinálsz semmit. Az a bűnrészesség, ha téged valaki valamire rávesz, és bár tudod, hogy az rossz, mégis csinálod, mert a barátod. Nagyon érdekes, még az államjog sem kötelezi az anyát, hogy a gyereke ellen tanúskodjék. Egymás ellen ez a férj – feleség esetében sem kötelezhető!

Nekünk azt kell látni, hogy nem „babra megy a játék”. Ez a jézusi gondolkodásmód nagyon komoly dolog. **Bárányokként vagyunk a farkasok között.** Ezért oly mérhetetlen fontos ez a két fegyver: **okosság és óvatosság.** „Legyetek okosak, mint a kígyó, és óvakodjatok az emberektől”. Ha te okos vagy és óvatos, akkor elég sokáig el tudsz legelészni, mint bárány. Ugyanis a farkasok bőven marják egymást. De ha nem vagy okos és óvatos, akkor idő előtt bajba kerülsz.

Kérdező: Feri bácsi! Én még mindig ott tartok: elfogadható-e a jézusi tanítás szerint az, hogy annak, aki rosszat tett, én megmondom, hogy tudom, hogy rosszat tett, és elhatárolom magamat tőle?

Feri bácsi: Most menjek, és mondjam meg neki, hogy sikkasztott? Ezt ő is tudja! Egy esetben szólhatok: ha azt veszem észre rajta, hogy ő úgy gondolja, hogy én helyeslem a tettét. Akkor el kell határolni magamat tőle. Akkor is, ha nem hozza ezt szóba, de úgy tesz, mintha azt hinné, hogy én helyeslem azt, amit csinált. Ebben az esetben kell elhatárolódnom tőle. Azt tudhatja, hogy nem mondom el a főnöknek, mert én jézusi ember vagyok, de azt tudnia kell, hogy a tettevel nem értek egyet. Ennek az lesz az eredménye, hogy előbb-utóbb nem tud elviselni, mert tükör vagyok a számára! Ezt nem fogja tudni elviselni, és a tükröt összetöri.

Kérdező: Mi van, ha olyan anyagi kárt is okoz, ami engem is érinthet. Ki fogja megtéríteni a kárt?

Feri bácsi: Csak azt tudom mondani, hogy megmondod, hogy nem te voltál, aki a kárt okozta. Pl: leütött valaki egy vázát. Tízezer forint. — Ki lökte le a vázát? Ő azt mondja, hogy ő nem. — Én azt mondom: én biztosan nem. — Hát akkor ketten fogjátok megfizetni. — Én akkor is csak azt tudom mondani: én nem fizetek!

Testvérek! Hadd mondjak el most valamit! Az utóbbi időben a focimeccsek kapcsán ez nagyon a bögyömben van, s ha módomban lenne, telefonálnék is.

Amikor gyerek voltam, engem annyira bántott az, amikor az osztályban valaki marhaságot csinált, és ezért az egész osztálynak 10 percig vigyázzba kellett állnia.

Nem arra voltam dühös, aki a gazemberséget elkövette, hanem azért, hogy miért büntetnek engem, amikor én ártatlan vagyok.

Most két focicsapat úgy esett ki a világbajnokságon – az angol meg a német –, hogy valaki kapott egy piros lapot, s ettől kezdve tíz emberrel kellett játszaniuk.

Mi történik ilyen esetben? A nézőknek már nem is érdekes a meccs, mert úgylis azok győznek, ahol tizenegyen vannak. Akit kiállítottak, az már zuhanyozik, a többiek meg gürcölnek. Nem az volna a normális, hogy aki olyat csinált, hogy piros lapot kap, annak azt mondják: öt

mecctől el vagy tiltva, háromhavi fizetésed fizess be a Fifába. Most állj ki, és álljon be egy tartalék, hogy tizenegyen maradjanak! Ne büntessék azokat, akik vétlenek! T.i. amikor valaki olyat vét, hogy piros lap az „eredménye”, akkor ő nem lelkezik, hogy a többit büntetni fogják, hanem észreveszi őt vagy nem. De ha neki ez a pénzébe fog kerülni, akkor majd meggondolja, hogy csinál-e olyan szabálytalanságot (odaüt valakinek), ami büntetést érdemel. Sajnos ezek a nagy okosok mindegyike nem jönnek rá?!

Kérdező: Ezek szerint mondjam meg a főnöknek, hogy te nem végzed rendesen a munkádat, mert nem veszed a fáradságot, hogy kiderítsd: ki volt a tettes?

Feri bácsi: Igen. Én megmondanám neki, hogy valamelyikünk ártatlan, és ez téged nem érdekel. Szégyelld magad!

Persze mindenki ki van téve annak, hogy bántsák.

Amikor hittant tanítottam, azt kérdezték tőlem a gyerekek, hogy az iskolában feleléskor azt mondják-e, amit a hittan órán tanultak, vagy az ellenkezőjét, azt, ami a tankönyvben van. Én azt mondtam: gyerekek, történelemből vagy magyarból nem az igazat kell mondani, hanem azt, ami a könyvben van. Téged arra fognak osztályozni, hogy tudod vagy nem tudod azt, ami a könyvben van. Hogy az igaz vagy nem igaz? Ezt megbeszéled a szüleiddel vagy velem, és kész. Ilyen értelemben nem erkölcsi kérdés az, hogy a világ csak úgy ukk-mukk-fukk jött létre, és nem a Jóistentől lett. Ez nem jelenti szükségszerűen a te meggyőződésedet, viszont ez van a tankönyvben.

Testvérek! Arra számítanunk kell, hogy ez nem megy a végtelenségig. El fog jönni az az idő, amikor Jézusért fogunk szenvedni. Jézus erre mondta azt: „nem lehet külön a tanítvány mesterénél”. Ha Jézust befogadjuk, akkor alulértékeltek leszünk a világ számára. Ha nem ártok, megbocsátok, és ott segítek, ahol tudok, akkor bizony félreállítanak. Akkor utolsó leszek azok között, akinek emelik a fizetését. Ha te mindig mindenkinek megbocsátasz, akkor kiszolgáltatott leszel. Ha te mindig segítesz, akkor nem fogsz megtollasodni, mert szegényíted magad. Ettől a helyzettől fél az ember. Erre mondja Jézus, hogy aki ezt tudatosan vállalja, az egy csuda dolgot fog észrevenni, azt, hogy: az Isten a körülményeinek is istene. Megtapasztalja, hogy száz háza, száz földje, száz testvére lesz, mert többet érünk, mint a verebek. Jézus ezt így tanította: – Nézzétek az ég madarait, a mezők liliomait! Ha a mennyei Atya rájuk gondot visel, rátok nem?

Ebben az a döbbenetes, testvérek, hogy az őskeresztények között – egy rövid időszakban – nem volt nélkülöző, miközben mindent odaadtak.

Testvérek! Az okosságot meg az óvatosságot komolyan kell venni, és elhinni azt, hogy ha én a mennyei Atya gyermeke vagyok, akkor Neki is van feladata velem kapcsolatban. Nyilvánvaló az, ha egy szülő ad valamit a gyerekének, azt azért adja, mert az a gyerekének hasznára lesz.

A Mennyei Atya pedig legalább olyan jó, mint egy átlag-szülő.

A mai napot is Ő adta mindegyikünknek. Megdöbbenénk a statisztikán, hogy hány ezer embernek nem adta. Hány ember nem ébredt ma fel! Mi felébredtünk! Azért, hogy valamit használjunk magunknak. Azt kell meglátnunk, hogy mi volt az, amivel lelkileg, szellemileg gazdagodtam a mai napon. Abba viszont nem mehetünk bele, hogy majd olyan beosztásba jutunk ebben a világban, amit mindig lelkiismeretesen tudunk végezni. Ez egyszerűen nem megy. Aki ebben a világban uralkodni akar, annak tudomásul kell vennie azt, hogy ehhez szankciókat kell alkalmaznia, tehát büntetnie kell.

A gyerek meg a szülő kapcsolata kicsit más. Ott a szabadságnak és a felelősségnek egybe kell esnie. Ott, ahol a gyerek átlépi a saját szabadságkörét, éreztetni kell vele azt, hogy e miatt

fájdalmat kell elviselnie. Ugyanis ő nem lépheti át azt a kört, amiért nem felel. Ez természetesen nagyban is így van! Ha egy gyerek olyat tesz, amiért nem felel, ott a szülőt vonják felelősségre.

Mindenkinek csak azt kell tenni, amiért képes felelni. De az tennie kell!

Hogy én miért felelek? **Az én mércém Jézus Krisztus,** és nem a jog, ahol mindenkinek meg kell adni azt, ami neki jár. Ez egy olyan terület, amit erkölcsileg nem lehet fölmérni.

Még a joggyakorlatban, a bíróságon sincs az, hogy valakit csak úgy elítélnek, hanem elmondják, hogy ezt és ezt tetted, és aki ezt teszi, annak a paragrafus szerint ez jár. A bíróságon nem erkölcsi alapon döntenek, hanem tényalapon. Ez történt, ezért ez jár. Mi pedig, ha azt mondjuk, hogy Jézust mint UT-at vállaltuk – tehát nem ártok, megbocsátok, segítek –, akkor tudnom kell azt, hogy én már nem az e világból való vagyok. Jézus azt mondta: nem azt kérem az Atyától, hogy vegyen ki titeket a világból, hanem azt, hogy szabadítson meg titeket a gonosztól.

Nekünk ebben a világban úgy kell élni, mint bárányok a farkasok között! Mint kovász a tésztában, és így általunk, velünk és miattunk szebb lesz a Föld. Nem a törvénykezések által, hanem azáltal, hogy ott, ahol élek, be tudom mutatni, hogy a boldogság birtokában vagyok. Persze nem azért, mert a másikat akarom megjavítani, hanem azért, mert magamat akarom megjavítani azáltal, hogy a másinak jól akarok.

Ez a bizonyos jól akarás a szeretés reális alapján kell hogy álljon. Ilyenkor, ha jó szándékú emberrel találkozol, az hozzád csatlakozik. Valójában nem a gonosz emberből van sok. Náluk sokkal több a megtévedt. Jó szándékú, de megtévedt. A probléma az, hogy a jó szándékú, de megtévedt emberek irányítói legtöbbször gonoszok. Aki pedig jó szándékú, de megtévedt, a béke kedvéért – hogy ne legyen feszültség – fölzárkózik a gonoszhoz olyankor is, amikor – ha mélyebbre nézne – nemet kellene tudnia mondani a főnökének. A munkahelyen általában nem az a probléma, hogy a beosztott lépi át a szabadságkörét, hanem az, hogy a főnök lépi át a beosztott szabadságkörét. (Ha viszont rászólok, akkor megnézhetem magam!) A földi életben ebben a vonatkozásban a szívbéke az, amire ki vagyunk találva, ami akkor válhat valósággá bennem, ha ezt én magamban Jézus Krisztustól átveszem. Hogy az Isten boldogító módon van jelen bennem, és miért jó az nekem, ami van.

Én csak azt tehetem másnak, amiről tudom, hogy nekem is jó, ha megteszik. A környezetem ilyenkor – amennyiben jó szándékú – örül nekem, amennyiben nem, úgy konfliktusaink lesznek.

Csak arra kérlek benneteket, hogy nagyon használjuk az eszünket, mert annyira el van terjedve a köztudatban az: ha valaki megtért, meghülyült. Elment az esze. Ha valaki rádöbben arra, hogy Jézus személye valóság, és lehet Vele találkozni, na, az már nem normális!

Kérdező: Visszatérve az eredeti problémára. Én úgy gondolom, jobb rendőrkézzre adni a bűnelkövetőt, mert akkor megakadályozom a további bűnök elkövetésében.

Feri bácsi: Jó! Tedd ezt! Viszont Jézusnál azt lehet látni, hogy Ő még Magát se védte. Azt mondta: „*ne álljatok ellen a gonosznak*”, „*ha megütik egyik arcodat, tartsd oda a másikat.*”

Testvérek! A megvédem magam nem a mi ügyünk! Itt az alap-pillér: **az Istent szeretőknek minden a javára válik, az Istent nem szeretőkkel az Isten sem tud mit kezdeni.** Ha engem kirabol valaki, az a javamra válik, mert Istent szerető vagyok.

Kérdező: Nem mász a rendőrségre?

Feri bácsi: Szó sem lehet róla! Ha Inárcson a plébániára hívatlanul bejött valaki, megszólalt a riasztó, de úgy, hogy a falu összeszaladt. **Okosság és óvatosság!** T.i. a gonosz világ fél a nyilvánosságtól. Ha betörték volna hozzám, akkor mehettem volna a rendőrségre, de ha a hangszóró üvölt, akkor úgy elszalad a betörő, hogy a lába se éri a földet. Vagy ha meglátja a riasztót, már meggondolja magát.

Kérdező: Riasztó legyen? És biztosításom? Legyen vagy ne? Manapság már a riasztóval is elbánnak!

Feri bácsi: Aki be akar törni, az mindennel el tud bánni, de ez az ő ügye. Nekem az a lényeg, hogy Istent szerető vagyok, így ami történik, az biztos a javamra válik, de az okosság és óvatosság használata nagyon fontos. Ha mégis megtörténik, akkor vagy nem voltam elég okos, vagy nem voltam elég óvatos.

Kérdező: Mit jelent az okosság? Figyeljek az első érzésekre?

Feri bácsi: Az okosságba sok minden belefér. Az egyik testvérünknek háromszor lopták el a táskáját. Nem tanulta meg, hogy hogyan kell a táskájára vigyázni. Már az első esetből tanulnia kellett volna.

Jézus az okosság alatt mást ért. A „*legyetek okosak, mint a kígyó*” annyit jelent, hogy olyan rend legyen a fejemben, hogy a hatalmasokkal szemben egyértelműen tudjam igazolni azt, hogy nincs igazuk akkor, amikor megvádolnak.

Pl.: Nem szereti a hazáját? – kérdezték egy Jehova tanútól a bíróságon (ők nem fognak fegyvert!). Mit válaszolt? – Az én hazám az egész világ. Egy útkaparó volt ez a Jehova tanú, és úgy „összezsomagolta” a bírót, hogy az köpni-nyelni se tudott.

Az okosság tehát annyit jelent, hogy nyitott vagyok, de ha valaki okosabbat mond, azt elfogadom, ám ha valaki mást képvisel, akkor igazolni tudom azt, hogy miért nincs igaza.

Pár éve találkoztam az Akadémia biblikus professzorával. – Ferikém! Teológiáról nem beszélünk! Nyilván nem azért, mert úgy gondolta, hogy én hülye gyerek vagyok, hanem azért, mert tudta, hogy amit hivatalból a katedrán képvisel, abban nagyon sok a kivetnivaló. Ezt én tudom, és ha beszélni kezdenénk róla, akkor erre rá tudnék mutatni. Ez jelenti az okosságot. Legyen rend a fejemben, s ha valaki nem azt képviseli, amit én, és azt nem tudja megfelelően alátámasztani, akkor a látásomat érvekkel tudjam igazolni.

Gondoljatok arra, amikor Jézus megkötozött kézzel áll Kajafás előtt, és kap egy pofont az egyik szolgától. Mit mond erre? „*Ha rosszul szoltam, bizonyítsd be, ha jól, miért ütsz engem?*” Ezzel leszerelte. De ugyanakkor egy második pofont is kiprovokált. Jézus ezzel azt igazolja: „*Ha megütik egyik arcodat, tartsd oda a másikat is!*” Jézus ezzel valószínűleg meg az igéjét, hogy odatartotta a másik arcát is.

Testvérek! Mi nem arra vagyunk kitalálva, hogy provokáljunk. Arra viszont igen, hogy képviseljünk valamit! **Valamit képviselni csak öntudattal lehet!** Langyosan nem lehet semmit sem képviselni. Az aláztos embereknek kell a legöntudatosabbnak lenniük.

Az aláztat két összetevője: **a meglátott jóért mindent vállalok, és nyitott vagyok a jobb irányába.**

Testvérek! Ha valaki úgy érzi, hogy amit mondok, az nem lehet igaz, annak nagyon örülök ám! De jól gondoljátok át, és cáfoljátok meg! Azt azért ne felejtsük el, hogy engem 44 éve szenteltek pappá. Ehhez tegyél még hozzá 6 évet, tehát 50 éve foglalkozom Jézussal. Nyilvánvaló, hogy a dolog természete szerint én nem ott tartok, mint azok, akikkel

beszélgetek. Tehát, ha valamit mondok, és túl előre szaladtam, és ti úgy érzitek, hogy: na nem! Ezt ki kell tárgyalnunk! Mert ha valaki olyat mond, amellyel cáfolja azt, amit képviselek, akkor azt én el akarom fogadni. A szeretet csak akkor nyilvánul meg igazságban, ha valóság alapja van!

1998. 07. 16.

Kérdező: Feri bácsi! Mit jelent ez a szó: üdvözült?

Feri bácsi: Ez annyit jelent: megszabadított!

Kérdező: Szeretni annyit jelent, mint jól akarni. Lehetek jóakarattal az iránt is, akivel szemben nem táplálok jó érzelmeket?

Feri bácsi: Testvérek! Jelen esetben az a döntő, hogy mire teszem a hangsúlyt. Ha a jól akarásra, akkor előfordul, hogy nem követi azt jóleső érzés. De ha az érzelmekre teszem a hangsúlyt, akkor bizony előfordul, hogy helytelenül szeretek.

Gondoljatok arra, amikor szerelmesek voltatok! Hiába mondták: hozzámész ehhez?

Te mégis kitaláltad azt, hogy neked miért az a legjobb.

Amikor valaki az érzelmekre teszi a hangsúlyt, akkor összeszedi azokat az érveket, gondolatokat, amikkel úgy gondolja, hogy a szeretetét igazolja. Különösen olyan helyzetben, amikor az egyik félnek semmi köze az Istenhez, és a másik meggyőzi magát, hogy majd megtéríti. Ez nem fog menni! A házasság nem javítóintézet. Előttünk már világos az, hogy a jól akarás és a jól érzem magam nem jár mindig együtt, de ha én jól akarok, avval nagyon sok jó érzélem is járhat. Nem zárja ki az egyik a másikat. Viszont a hangsúlyt mindig arra kell tenni: jól akarni! Hogy mi a jó, azt a fejemben döntöm el.

Valaki adott egy könyvet, amit egy keleti ember írt, aki azt akarja igazolni, hogy az ember nem a fejében él. Az ember a fejében él! Az ember nyaktól fölfelé ember!

Amikor, amennyire ezt valaki kikapcsolja, annyira lesz embertelen.

Az akarat önmagában egy vak képesség. Amit az eszed által látsz jónak, afelé hajlik az akaratod. Ehhez még hozzá kell tenni, hogy az akaratot érzellel kell átszínezni. De ha az érzelmekre teszed a hangsúlyt a szeretet vonalán, akkor bizony azt is jónak látod, ami nem jó. Az viszont mindenképpen igaz, hogy az akarat egy vak képesség.

Érdekes, hogy a Hang azt mondja valahol, hogy a jóra soha nem szabad fogadalmat tenni, mert a jónál mindig lehet jobb. Csak a rossz ellen szabad fogadalmat tenni!

Kérdező: A házasság kapcsán úgy gondolom, hogy Isten vezérelt valakit mellénk. Ha a házasság nem sikerül, abból tanulnom kell. De vezérelhet olyat is, aki

Feri bácsi: Értelek, de te kikapcsoltál valamit. A születésem előtti életemet! Az nem véletlen, hogy kihez mentél. Akihez feleségül mentél, azt nem Isten vezette hozzád. Te döntöttél erről a kapcsolatról, mielőtt megszülettél. Ő csak rábólintott, mert mi az Isten boldogító jelenléte nélkül akartunk boldogok lenni!

Kérdező: Van, aki azért imádkozik, hogy olyan társat találjon magának, aki neki a legjobb.

Feri bácsi: Ha szívvel imádkozik, akkor tulajdonképpen azért imádkozik, hogy ne ködösüljön el előtte az a döntése, amit odaát hozott, amikor sokkal tisztábban, világosabban látott, és amit az angyalokkal megbeszélt. Igen. De ezt nem az Isten alakítja. Az Isten partnereknek akar bennünket, így ezt ránk bízta. Ott bőséges lehetőséget kaptunk arra, hogy mérlegeljünk, és volt időnk az időtlenségben arra, hogy eldönthessük azt, hogy hol, mikor és miképpen szülessünk meg.

Mondtam már nektek, és ajánlom is mindenkinek – bár még nem tudom igazolni –: imádkozzunk minden nap a jó halál kegyeméért. Legalább egy fohászt mondjunk, hogy: – Add meg, Uram, a jó halál kegyelmét! Mert mégiscsak az lesz a legdöntőbb pont az életünkben. Az a szomorú, hogy ettől minden ember – szinte kivétel nélkül – menekül. Hát legalább odáig jussunk el, hogy: – Uram, add meg nekem a jó halál kegyelmét!

Mit jelent ez? Azt, hogy amit a születésem előtt jónak láttam tenni, azt itt a mindennapi döntéseimben, emberi kapcsolataimban, napi elindulásaimban, a napok lezárásaiban úgy tegyem meg, hogy lehetőleg az legyen a legjobb. Nem úgy van, hogy a megoldás a Jóisten zsebében van, és majd én onnan kikunyerálok. Megoldásaimban afelé kell törekednem, hogy a szívemben béke legyen. Ennél döntőbb nincs, mert itt csak bukdácsolunk. Ezért nem lehet elítélni azt, aki elvált, mert nem tudom, hogy mit örökölt, milyen hatások érték, a kegyelem és az akarata hogy dolgozott össze. Egyiket sem tudom.

Kérdező: A házasság szentség?

Feri bácsi: A templomban kötött házasságban az egyház lepecsételi a döntésedet. Azt a döntésedet, hogy házasságot kötsz. Az egyházzal lepecsételteted.

De ez megint egy furcsa dolog. A katolikusoknál csak egyszer lehet templomban esküdni, ami kegyetlen dolog ám! A görögkeletiekénél háromszor lehet. A protestáns testvéreknél meg akárhányszor. A katolikusoknál azért van ez a szigor, mert a papokat a házasság nem érinti.

Kérdező: Más. A reformátusoktól tudom, ismerem azt a vádat, hogy a katolikusok szétválasztották az első parancsot, amiből a második részt elhagyják: ne csináljatok faragott képet!

Feri bácsi: A Tízparancsban nincs szó faragott képről. Az első parancs így hangzik: „Én vagyok a te Urad, Istened, Uradat, Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!

A faragott képpel kapcsolatos parancs a zsidóknak szólt, mert ők benne éltek egy pogány világban, ahol az ember, ha talált egy érdekes követ, már hasra esett, és imádkozta, mert az valamilyen istenség. Ezért Mózes azt a népet, amelyet az Isten kiválasztott magának, megpróbálta az egy Istenre felfűzni. Valójában a zsidók mindent átvettek a pogányoktól, kivéve azt, hogy csak egy Isten van. Ennek ellenére Mózes is csinált faragott képet. A művészek kerubokat faragtak, és avval fődtek be a frigyládát. Ott senkinek sem jutott eszébe, hogy az az Isten. Mindenki tudta, hogy az az Isten frigyládája.

Az Ószövetségben két helyen található a Tízparancsolat:

Kivonulás könyve 20;1-6.

„Én vagyok az Úr, a te Istened, én hoztalak ki Egyiptom földjéről, a szolgaság házából. Senki mást ne tekints Istennek, csak engem. Ne csinálj magadnak faragott képet vagy hasonmásat arról, ami fent van az égben, vagy lent a földön, vagy a vizekben a föld alatt. Ne borulj le ilyen képek előtt és ne tiszteld őket, mert én, az Úr, a te Istened féltékeny Isten vagyok. Azoknak a vétkéért akik gyűlölnék engem, megtorlom fiaikon, unokáikon és dédunokáikon. De ezredízig irgalmasságot gyakorlok azokkal, akik szeretnek és megtartják parancsaimat.”

Csak nem gondolod, hogy a kőtáblára mindezt felírta Mózes? Főleg azt, hogy: megtorlom!

Kérdező: *A protestánsok szerint mi, katolikusok, kihagytuk a faragott képpel kapcsolatos részt.*

Feri bácsi: Mindez másutt így olvasható: „Szövetséget kötök veled egész néped előtt, olyan csodákat viszek véghez, amilyeneket az egész földön egyetlen nép között sem történtek, s az egész nép, amelynek körében élsz, meglátja az Úr művét. Mert csodálatos az, amit rajtad véghez viszek. Figyelj arra, amit ma parancsolok neked: Nézd, elűzőm

Az Úr neve az, hogy féltékeny Isten, ezért ne köss szövetséget az ország lakóival. Amikor isteneikkel fajtalankodnak.....

Ne csinálj magadnak öntött isten-képmást. A kovásztalan kenyér ünnepét tartsd meg.” (Kiv. 34;10-18.)

Ez megint egy fölhígított dolog. Az Istent úgy is hívják: abszolút szimplex. Tehát minél egyszerűbb valami, annál inkább mondható isteninek. Az ember természetének fejlődése folytán lehet olyan egyszerűsítést csinálni, ami jobban a lényegre tapint. Jelen pillanatban a Tízparancs két parancsban összefoglalható:

Szeresd az Istent, szeresd az embert!

Ha azt a sok mindent elhagyod, amit Mózes annak idején hozzátoldott ahhoz, hogy szeresd az Istent (mert ezt lényegében akarod látni), akkor arra jössz rá, hogy az **Istent szeretni** – azt jelenti: belülről kell elindulni.

Gondolattal: „Én vagyok a te Urad, Istened, Uradat, Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!”

Szóval: „Isten nevét hiába ne vedd!”

Cselekedettel: „Megemlékezz arról, hogy az Úr napját megszenteld!”

Szeresd az embert! – Ehhez kívülről kell elindulni!

„Ne ölj, ne lopj, ne paráználkodj!” — cselekedettel szeresd az embert!

„Hamis tanúságot ne szólj felebarátod ellen!” – szavakkal szeresd az embert!

„Ne kívánd felebarátod feleségét, se házát, se mezejét, se másféle jószágát!” – a gondolataiddal szeresd az embert!

Tehát a Tízparancs lényege: **Szeresd az Istent, szeresd az embert!**

Jézus gondolatvilágában ez már összesűrűsítve van jelen. De az is igaz, hogy ez az Ószövetségben is megtalálható összesűrűsítve! Ezt Jézus így mondja: ez a két főparancs, és minden ezen függ. Ez a lényeg!

Ha pedig mélyebbre nézünk e főparancsban, akkor azt látjuk, hogy az egyiknél belülről kifelé kell elindulni, a másiknál meg kívülről befelé.

Persze bőven vannak az ószövetségi törvényekben olyan részek, amelyek nem a lényegre érintik, miközben Jézust ezek miatt ölték meg. Jézus szinte utazott arra, hogy ezeket megszegje. Evések előtt nem mosakodott. Szombaton dolgozott, amit a törvény tiltott. Jézus a vallásosság erényéből bukott meg, mert kiderült, hogy nem vallásos.

Az, hogy kiürítik a templomokat, mert ha egy feszület van ott, akkor az már bálványimádás?! Akik a faragott képet imádják, a vallásosság ördögének hatalmába kerültek?! Ez bálványimádás!

Gondolj bele: ha az anyád képét megpuszilosd, a festéket puszipod meg? Értelmileg már eljutottunk odáig, hogy édesanyámat nem azonosítom azzal a képpel. Amikor a Szűzanya-szobor lábát puszipatják, nem a követ puszipatják! Ilyenkor kell a józan ész határán belül gondolkodnom!

Én annyira örülök annak, hogy Jézus olyan volt, amilyen, mert ő annyira harmonikus volt! Hallottam valakiről, aki egy nagyon kemény operáción esett át. Nem lehetett elaltatni a szíve miatt. A rózsafüzért úgy szorította a kezében, hogy amikor vége volt az operációnak, a rózsafüzér darabokban esett ki a kezéből, mert úgy szorította. Ő ebből merített erőt. De ez nem bálványimádás! Valakivel kapcsolatot akart tartani, és a Szűzanyából merített erőt.

Persze minden rossz egy elrontott jó. Minden jót el lehet rontani. A józan eszünket feltétlenül használni kell, és az a szomorú, hogy ilyen, a lényeget nem érintő dolgokból annyi gyűlölködés születik, annyi gonoszság. A Földre szállt Istent ez ölte meg. Nem tartotta meg a böjtöket, parázna nőkkel haverkodott, vámosokkal barátkozott, vacsorázott. Még Isten Fiának is mondta magát, ez aztán már mindennek a teteje! Ezért ölték meg!

Az nekem nem probléma, hogy ki hogyan gondolkodik. A probléma az, ha rám akarja valaki erőltetni az ő gondolkodását.

Ezért szoktam mondani: amiket én mondom, nem azért mondom, hogy ti elfogadjátok, az a ti ügyetek. Ezt azért mondom, mert így van béke a szívemben.

Testvérek! Ha mindenki ezt tenné, mennyország lenne a Föld, mert akkor a szeretetet élnék meg: nem ártok, megbocsátok, segítek. Még megbocsátani se kellene senkinek, mert nem bántanánk senkit.

Főleg akkor, amikor olyan kicsinyes okokról van szó, mint pl. Angliában a katolikusok és a protestánsok szörnyű összetűzéseinek forrása! Pár évszázaddal ezelőtt arról volt szó, hogy a katolikusok ellenálltak a hitújításnak, és jött egy rendelet, mely szerint a katolikusok nem mehettek közhivatalnoknak, és csak a legalantasabb munkát végezheték. A katolikusok ez ellen lázadoztak, amiért viszont megverték őket. Ennek emlékére minden évben felvonulnak, aminek a vége öldöklés. Most is három kisgyermeket öltek meg Jézus nevében!

Ezek nagyon szomorú dolgok.

Kérdező: *A protestánsok azt is kifogásolják a keresztényeknél, hogy kéri a szentek közbenjárását.*

Feri bácsi: A Balczó Bandinak, aki evangélikus, mondtam: – Bandikám! Kérek tőled valamit. Holnap délután van egy ügyem, imádkozz értem! De ha esetleg elüt az autó, s közelebb kerülsz a Jóistenhez, akkor is imádkozz értem. Mert az lehetetlen, hogy ha közelebb kerülsz az Istenhez, akkor nem tudsz értem imádkozni. Magyarul: holnap járjál közben értem! Akkor is, ha már odaát leszel.

Ezzel nem azt mondom, hogy imádjuk a szenteket, hanem azt, hogy hiszünk a szentek közösségében. Ez annyit jelent, hogy a szellemi világban élesen el kell tudnunk határolni az istentelenséget és az Istenhez tartozást. Akik Istenhez tartoznak, azok egymáshoz is tartoznak. Ha én beszélek az őrangyalommal, Szent Ferencsel – egymáshoz tartozunk! Így ő, aki ott tisztábban lát, tud nekem segíteni.

Ha a szertartást tesszük a fő helyre, akkor jön a gubanc. Jézus egész élete szinte abból állt, hogy ezek ellen harcolt. Persze rendkívül bölcsen tette, mert tudta, hogy hol tart az emberek tudata. Gondoljatok csak a tíz leprásra!

Jézus meggyógyít tíz leprást, és azt mondja: menj, mutasd meg magad a papnak!

Akkor az volt a szabály, hogy a leprást csak akkor tekintették gyógyultnak, ha papírja volt róla a paptól. Ez bizonyos értelemben érthető is volt. Mi volt itt a probléma?

Amíg mentek, meggyógyultak, és csak az egy idegen ment vissza Jézushoz, megköszönni. Erre Jézus azt mondja a tömegnek: nemde tízen gyógyultak meg? Hol a többi? Csak ez az egy jött vissza, ez az idegen, hogy hálát adjon?

Mi volt az oka, hogy a többi nem jött vissza?

Az ember nem tud olyankor hálát adni, amikor ekkora öröm éri. Ez lélektani képtelenség. Az ő tudatukban az volt, hogy meggyógyított az Isten, ezért meg kell tartani az Isten Törvényét, és az Isten Törvénye az, hogy most el kell menni a paphoz, és felajánlani a kötelező áldozatot. Bikát kellett föláldozni, ami azért nem akármilyen. Tudnotok kell, hogy ezek a leprások kiközösített emberek voltak. Egy csengővel kellett járniok, és kiabálni: tisztátalan, tisztátalan, hogy az emberek kerüljék ki őket. Ezek úgy éltek, hogy az emberek messziről dobtak oda nekik valami ennivalót, mint a kutyaéknak.

Ezek az emberek azt élték meg, hogy az Isten olyan nagy dolgot tett velük, amiért az Isten Törvényét most nagyon be kell tartani. Pár nap kellett, míg kivizsgálták a papok azt, hogy valóban meggyógyultak-e. Keresni kellett egy rokont, pénzt kérni, megvenni a bikát, föláldozni.

Utána jön a hálaadás. Addig viszont nem lehetett mást tenni, mert Isten ellen vétkeznének. Bennük ez élt.

Egy volt az idegen, akit nem kötöttek ezek a szabályok. Az visszament hálát adni. És mikor Jézus azt mondja: – Hol a többi? Csak ez az egy idegen jött vissza? – Pedig mindenki tudta, hogy hol vannak a többiek. Jézus is tudta, meg az Őt hallgatók is tudták. De mindenki meg volt kötözve azokkal az obszervanciákkal (szertartásokkal), amelyeknek nem sok értelme volt.

Abból csinálni problémát, hogy a falon egy feszület van vagy Mária-kép!? Szörnyen el tud torzulni az ember látása. Jézus ezeknek kimondottan ellene mondott, és direkt szombaton gyógyított. Meg tudta volna gyógyítani hétfőn is vagy vasárnap is ezeket a betegeket, de szinte utazott arra, hogy szombaton csinálja.

A zsinagógában ott áll a béna kezű ember. Ott vannak a farizeusok is, és mindenki figyel, vajon meggyógyítja-e? Szombaton! És Jézus azt kérdezi: „szabad-e jót tenni az Isten napján?” Lehet erre azt mondani, hogy: nem? És nem mondták, hogy szabad jót tenni. Erre Jézus nagyon megharagudott. Azt írja a Szentírás: „haragosan végignézett rajtuk”, és azt mondta az inaszakadtnak: – Állj középre! Nyújtsd ki a kezedet! Mire az meggyógyult! A farizeusok meg gyorsan elszeleltek.

Jézus utazott arra, hogy értsük már meg végre, hogy mi a lényeg!

A katolikus egyházban is túl nagy hangsúlyt kaptak a szertartások. Annyira, hogy úgy gondolták, majd a szertartások által lesz kapcsolatunk az Istennel. Holott a szertartások eszközjellegűek.

Istennel a személyes kapcsolat a döntő, amihez hozzátartozik a közös ünneplés. Az emberi természethez tartozik az ünneplés, és ezek azok a bizonyos szentségek! Ha megbántad a bűneidet, és elindulsz gyónni, de közben elüt az autó, akkor nem bocsátott meg az Isten, mert a pap nem oldozott föl? Ez teljes képtelenség!

Kérdés: Akkor nem kötelező áldozás előtt gyónni?

Feri bácsi: Nem! Az áldozás meg a gyónás egészen más! Ne keverjük a kettőt!

Az áldozásra Jézus azt mondta, hogy ezt együk, mert ez az Ő teste. Én hiszem azt, hogy abban a kicsi ostyában Jézus jelen van. Ez tényleg misztérium. Nem tudom hogyan van benne, de elfogadom, hogy benne van, mert Ő mondta. Jézus így táplál engem. Ez a kettőnk közös ünnepe, hogy így is tudok találkozni Vele.

Azért tartom olyan nagy értéknek az Oltáriszentséget, mert az Oltáriszentségben rá tudok mutatni, hogy ott a hit által Jézus valóságosan jelen van.

A három isteni személyből a Fiú emberi természetet vett fel. Úgyhogy Jézusnak két természete van: isteni és emberi. Nekünk is két természetünk van! Míg Jézus először volt Isten, mi először emberek vagyunk, s ha befogadjuk az Istent, akkor lesz a természetünk isteni is. Jézus felvette az emberi természetet, de a létbentartás területén mint isteni természet van jelen.

Az Oltáriszentségben viszont mint ember is jelen van azáltal, hogy azt mondta a megtört kenyérre: **Ez az Én testem!**

A gyónás más terület. Az öskeresztényeknél öt olyan bűn volt, amit kezdetben nyilvánosan meg kellett gyónni, pl.: vérfertőzés, hittagadás. Nyilvánosság előtt el kellett mondani, hogy ezektől elhatárolom magam. Erre olyan penitenciákat kapott, amit Jézus soha sem kért. Jézus soha nem írta elő, hogy hogyan vezekeljek. (Később jöttek a fülbe-gyónások.) Mégse lehet azt mondani, hogy nem kell gyónni, mert lelkileg ezt nem bírnád elviselni.

Kérdező: De az egyház ezt mondja, hogy csak akkor mehetsz áldozni, ha gyóntál.

Feri bácsi: Az egyház ezt így nem mondja. Az viszont lehet, hogy téged erre tanítottak. Felnőttként az ember azt mondja a gyerekeknek: nagyon megbántottad az anyukádat azzal, amit elköveltél. Ezért bánd meg, valld be, gyónd meg! Világosan meg kell értetni egy gyerekkel azt, hogy hol van a határ. Isten csak akkor tud neked megbocsátani, ha bevallod, hogy azt nem teszed többet. Ha az ember tudja azt, hogy olyasmit tett, ami a lelkiismeretében nagy bukfencet okozott, akkor azt vallja be. A felnőttekre vonatkoztatva is azt kell mondjam, hogy lelkiismereti nyugtalansággal nem lehet élni, különben menekülni, bódulni fogsz, csak gondolkodni ne kelljen.

Azt szoktuk mondani: a szeretet nem féltékeny, de félt. Az, hogy az Isten minket félt, az annyit jelent, hogy háborog a lelkiismeretem, ha embertelenséget követtem el. Ma már a tudomány eljutott arra a szintre, hogy amikor valaki nem megy el gyónni, nem nyitja ki a szívét-lelkét soha, akkor az előbb-utóbb a pszichológusnál köt ki, mert különben begolyózik. A gubancainkat le kell magunkról oldani. Nem tudjuk önmagunkat állandóan becsapni. Valakinek fel kell tárni a sebeimet, mert így vagyok kitalálva. Csúnyán mondván: nemcsak testileg, pszichikailag is ki kell vetnem magamból azt, ami nem való belém.

Minden rossz egy elrontott jó. A gyónás is el lett rontva. Az egy képtelenség, hogy beülsz abba a kalitkába, és felsorolsz valamiket, amire összeszidnak, és elmondják, hogy mindezért hogyan vezekelj. E fölött eljárt az idő. De csak a forma fölött járt el az idő, nem pedig a tartalom fölött. Az ember lelkének meg kell nyugodnia, és fizikálisan is hallania kell azt, hogy: fel vagyok oldozva.

Én minden hónapban gyónok. Bisztray Laci bácsi az én lelki atyám, én meg az övé.

Amikor találkozunk, meggyónunk egymásnak, mert valahogy lélektanilag igényli az ember azt, hogy: a testvére által megélhesse a feloldozást az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ilyenkor az embert eltölti egy nagy bizonyosság. Nem arról van szó, hogy az ember vadássza a bűneit, de bizony vannak szeretetlenségeink. **A bűn mindig a szeretetlenség. A bűn**

mindig az önzés, és bőven elég az, ha este azt mondod: – Uram, pályamódosítást kérek Tőled, szeretettel!

Ahogy: ha egy gyerek elrontja a játékát, viszi az apukájához, és kéri, hogy javítsa meg, én azt szoktam mondani: - Mennyei Atyám! Ma elrontottam az életem játékát. Kérlek, javítsd meg, amíg alszom! Tudom, hogy másnap egy oldottabb állapotban tudom majd továbbvinni az életem. A belső béke mindennél fontosabb.

Az, hogy a gyónás így el lett rontva, ez sok embert egyrészt kiábrándít, másrészt kinyitja a szemét, hogy itt valami van, de az nem az igazi.

Amikor szerdán és pénteken jönnek hozzám a testvérek beszélgetésre, azok szinte kivétel nélkül életgyónást végeznek. Elmondják, hogy hogyan élték az életüket, és amikor megadom az áldást, a föloldozást, akkor megélik, hogy bensőleg megkönnyebbülnek.

Testvérek! Jó ez, hogy van egy u.n. szentségi fórum, mert a gyónási titok nagyon komoly dolog. Amikor valaki azt mondja, hogy egy pap megsértette a gyónási titkot, azt ne higgyétek el. Az nem lehet igaz. Legföljebb arról lehet szó, hogy a prédikációban hozott egy példát, hogy valaki a szomszéd tyúkját megdobta, elkapta, megfőzte.

Ha a mise előtt olyan valaki gyónt, aki a szomszéd tyúkját ellopta, akkor azt hitte, hogy őt prédikálta ki a pap.

A gyónási titok hallatlanul komoly dolog a római katolikus vallásban. Aki azt megszegi, azt csak a római pápa oldozhatja föl. Inkább az ellenkezőjére lehet példát találni. Még aki otthagyja a papságot, az is megtartja a gyónási titkot.

Azt el tudom képzelni, hogy valaki nem paphoz megy, hanem van egy jó barátja, aki előtt kiönti a lelkét, mert a szívünket meg kell nyugtatni.

Azért jó, ha van egy hivatalos személy, mert senki se külön sziget. Aki rosszat tesz valakivel, az valamiképp az egész világ ártalmára cselekedett. – Ha egy követ bedobsz a tóba, a hullám végigszalad a partig. – Minden emberhez nem mehetek el bocsánatot kérni. Ezért jó, hogy van valaki, akinek az a hivatala, azzal van megbízva, hogy a többi nevében kijelenti, hogy: el van felejtve. A gyónás szövegében ez úgy jelenik meg, hogy: az egyház szolgálata által – tehát az egész kereszténység nevében mondta ki a megbocsátást az, aki föloldozta.

A gyónásnak és minden szentségnek az értéke az lenne, ha az egy ünnep lenne a Jézussal való találkozásom tiszteletére. Minden **szentség: találkozás Jézussal egy speciális cél érdekében.**

Amikor majd megkeresztellek téged (mondja Feri bácsi egy testvérkének), akkor az annyit jelent, hogy úgy találkozol Jézussal, hogy Jézus titokzatos testébe hivatalosan is be vagy pecsételve.

A kisgyereket azért lehet megkeresztelni, mert ez a bepecsételés minden esetben megvalósul, ha valaki nem mond ellene. A kisgyerek nem tud ellene mondani, ezért megvalósul az, hogy lepecsételődik Jézus titokzatos testébe. A megvalósulás viszont komoly probléma. Pl.: van egy apuka, aki szenvedélyesen drukkol a Fradinak. Normális, ha a kisgyerek pólyájára kitűzi a Fradi-jelvényt. A probléma ott van, ha Vasas-jelvényt tűzi ki. Hasonló ez ahhoz, mintha az apuka a krampusznak drukkolna, és az Isten jelvényét tűzné ki a pólyára. Ez borzalmas! Már ott tartunk, hogy olyanok kereszteltetik meg a gyerekeiket, akiknek semmi közük az Istenhez, és emberileg látható az is, hogy nem is lesz. Én ennek ellenére azt látom jónak, hogy a gyereket kiskorában kereszteljék meg. A felnőtt keresztelésnek nyilván van egy nagy előnye: ez egy új életkezdés, aminél újabb nem lehet. De lehet új életet kezdeni úgy is – és főleg a fiatalok körében ez elég gyakori –, hogy amikor valaki azt mondja, hogy elfogadja Jézust

Urának, Megszabadítójának, akkor középre ültetik, ráteszik a kezüket a fejére vagy feléje tartják, s imádkoznak fölötte, és ez valóban ünnep szokott lenni!

Ha valaki felnőttként keresztkedik, akkor azt is meg lehet tenni, hogy a hivatalos szertartás után, ha van közössége, még ott is imádkozhatnak fölötte.

Egyetlen társaság van, akiket nem kell megkeresztelni: a zsidók. A zsidókhoz nincs küldetése a keresztényeknek. Nemrégiben a római pápa fejtette ki: ők a választott nép, ők Isten népe.

Aki közülük elfogadta Jézust, az Jézus útját járja. **Az apostolok se voltak megkeresztelve!**

Tehát a zsidókhoz nincs küldetése keresztényeknek, viszont van mindenki más felé.

És aki nem zsidó, azt azzal a jellel jelöljük meg, hogy megkereszteljük.

1998. 07. 23.

Feri bácsi: Van a rádióban egy műsor, azzal a címmel: Beszéljük meg!

Szinte minden délután hallható. Érdekes problémákat beszélnek meg a betelefonálókcal. Most is volt három kérdés. Az egyik arról szólt, milyen bíróságokat kellene létrehozni, hogy azokat a gyilkosokat, akik népeket irtanak ki, minél gyorsabban elítéljék. Az egyik betelefonáló a következőt mondta: egy riporter beszélt a Teréz anyával, és megkérdezte őt, hogyan lehetne a különböző nemzetek közötti válságot kezelni, megoldani. És akkor ez a szent asszony a következőt mondta: úgy, hogy nekem is meg kell változni, neked is meg kell változni. Tehát magunkból kell kiindulnunk! Mert kesereghetünk mi akármennyit, hogy ez jó, az meg nem jó. Ha nem magamból indulok ki, akkor tudva, tudatlanul egy önbecsapásban vagyok. Addig, amíg másban azt látom, hogy neki mit kellene csinálni, addig nem azzal foglalkozom, hogy nekem mit kellene csinálnom. Nekünk azzal kell foglalkoznunk, hogy: nekem mi a teendőm.

Testvérek! Egészen biztos, hogy a fény, a világosság belőlünk kell hogy áradjon. A sötétet nem lehet sehonnan sem kivinni, csak a fényt lehet beengedni. Azok az emberek, akik úgy gondolják, hogy majd a társadalmi változás által, amikor más ül a bársonyszékben, akkor lesz majd jobb, azok valójában a sötétet akarják kivinni.

Az ezotéria: **magamban kell elkezdenem a változást,** és ott, ahol vagyok, ott kell bemutatnom, hogy így néz ki az, akiben szívbéke van. Ezért örülök a tábornak, ami a múlt héten volt, mert akikkel beszéltem, mind el voltak ragadtatva, hogy mennyire működött ott a kegyelem. Az Isten Lelkét szinte kézzel foghatóan meg tudták élni a testvérek. 116-an voltak, és pont 116 ezer Ft maradt meg, amit kiosztottak a testvéreknek. Ezáltal ajándékot is kapott mindenki.

Az biztos, hogy nemcsak a negatív szellemiség próbál teret nyerni, hanem, akik egy kicsit is fogékonyak az Isten Lelkére, azok megtalálják azt, hogy itt és most mi a teendőjük. Nálunk az a döntő, hogy mi nem valami rendkívüliséget várunk, mert a Jóisten valami nagyon nagy dolgot akar velünk csinálni. Nem! **Nekünk az a fontos, hogy itt és most mit kell tennünk.**

Uram! Veled és Érted! A Veled a szándék és az Érted a cél.

Ilyenkor egyszerűen belekeveredünk ebbe a világba, mint kovász a tésztába, és így kelesztődik az. Különböző helyeken ilyen feliratokat láttam: Jézus él! Alleluja! Ennek nagyon-nagyon örülök, de ne tartsatok engem túl óvatosnak. Nem a vallásosság az, ami a megoldást jelenti, hanem a jézusi tartalmak átvevése, elfogadása.

Kétszer voltam a Hang-táborban, hétfőn és szombaton. Nagyon örültem, hogy Isten Lelke olyan szentírási részt hozott elő, ami a táborot is meghatározta: Mária és Márta esete. Bennünk az él, hogy a legnagyobb a szolgáló szeretet: nem ártok, megbocsátok, segítek. Pedig van ennél nagyobb szeretet: a másikra figyelő szeretet.

Azért, mert ha én a másikra figyelek, abból úgyis szolgáló szeretet lesz, ha az úgy szükséges. De fordítva nem megy! A szolgáló szeretetből nem lesz ráfigyelő szeretet, de lehet belőle egy szolgáltató vállalat. És bizony vannak is ilyen szolgáltató vállalatok, amilyenek régen nem voltak.

Nekünk a másikra figyelésre kell tenni a hangsúlyt, mert akkor lesz ennek természetes velejárója az, hogy azt a tanítást, amit nekünk Jézus itt hagyott, azt tudjuk továbbadni.

Testvérek! Ahhoz, hogy a jézusi tartalmak egyértelműen kibontakozhassanak bennünk, ahhoz az kell, hogy ne féljünk attól, hogy problémáink vannak. Amikor összejövünk, ne legyenek gátlásaink feltenni kérdéseket. Minden kérdés, ami felmerül, nagyon alkalmas arra, mint kulcs a zárba, hogy kinyissunk egy „termet” általa. Most is felteszem a kérdést: van-e valakinek kérdése?

Kérdező: Mt 5;32: „Én pedig azt mondom nektek, hogy mindenki, aki feleségét elbocsátja a cédaság esetét kivéve, házasságtörővé teszi és aki elbocsátottat (elbocsátott asszonyt) vesz el, házasságot tör.” Ezt nem értem: ha valaki engem elbocsát, akkor nem én vagyok a hibás, hanem ő. Miért vagyok én házasságtörő?

Feri bácsi: Az biztos, hogy az Isten mindig azzal van, aki büntelen. Az elbocsátott által nem történt házasságtörés. Ha valaki olyat vesz el, aki elbocsátott, akkor tulajdonképpen olyat vesz el, akit indokolatlanul bocsátottak el. Jézus egy indokot ismer el az elbocsátás esetében, és az a cédaság. Ezt a bélyeget nyomja rá az elbocsátó a feleségére akkor is, ha az ezt nem követte el!

Kérdező: A házasságok felbomlásánál általában mindkét fél hibás. Ilyenkor mi van?

Feri bácsi: Ha egy házasság elválással végződik – nekem személy szerint az a meggyőződése, hogy – az kezdetben sem volt az, aminek lennie kellett volna. A házasság olyan kapcsolat, aminek azért szükséges létrejönnie, hogy a házastársak egymást segítsék az Istenhez. Ez az egyik célja. A másik az, hogy azoknak a lelkeknek, akik le akarnak születni a Földre, alkalmat adjanak erre. A házasságnak ez a két célja van.

Jelenleg a hangsúlyt egy harmadikra szokták tenni, miszerint a földi élet harmonikus örömét ketten jobban át tudják élni, mint akkor, amikor valaki egyedül van.

Az a házasság, ami elválással végződik, az szerintem kezdetben létre se jött. Az egyik biztos hogy nem akarta. Ha mindkettő akarta, hogy létrejöjjön, akkor nem váltak volna el, mert akkor valójában azt akarták, hogy mindketten közelebb kerüljenek a Jóistenhez. Ha az egyik akarta csak, akkor azzal maradt a Jóisten, hisz a másik elhagyta. Az Isten azzal marad, akit otthagytak. Akit otthagytak, az most egyedül maradt.

Kérdező: Valaki azt mondta, hogy akkor válhat el valaki, ha a másik bántja.

Feri bácsi: Ezzel a bántással azért vigyázzunk! Én inkább úgy fogalmazok, hogy ha valamelyik azt tapasztalja, hogy a másik állandóan akadályozza őt a lelki életének kibontásában. Pl.: nem engedi, hogy eljőjön ide, a közösségbe.

Mondok egy egyszerű esetet (az illető megengedte). Van egy muzulmán férfi és egy magyar nő, akik házasok. Ez a nő már kiharcolt annyit, hogy ebben a nagy melegben nem kell arab viseletben járnia. De a férj a feleséget a mai napig is tárgynak tekinti, a tulajdonának. Azzal érvel: értsd meg, én arab vagyok, és tessék úgy gondolkodni, ahogy én gondolkodom. Én azt mondtam ennek az asszonynak: – Mondd meg, hogy én viszont magyar vagyok, és tessék úgy gondolkodni, ahogy én gondolkodom, ha egyszer Magyarországon élünk.

A helyzet a következő: tételezzük fel, hogy ez a muzulmán fiú jó szándékú, és a maga vallásában nagyon odaadottja az Istennek. Nem is hallottam még olyat, hogy egy mohamedán vallású áttért volna a keresztény vallásra. Ti se hallottatok ilyet? Sőt, ezek az arabok annyira összefognak, hogy ha valamelyikükben ilyen fölmerülne, a többiek talán meg is ölnék. Ez egy ilyen világ.

Kérdező: Sőt úgy gondolják, ha megölnék egy keresztényt, az a szolgáljuk lesz a másvilágon.

Feri bácsi: A férje két hetet adott az asszonynak, döntse el, hogy azok a feltételek, amelyeket állít neki, azokat elfogadja vagy nem. Az elfogadásnak olyan feltétele is volt, hogy: sehova sem mehet egyedül, még közösségbe se. — Egyébként van már egy kisfiuk.

Kérdező: Nem a házasság megkötése előtt kellett volna ezeket tisztázni?

Feri bácsi: Most a „volnáról” ne beszéljünk! (Ismeritek: ha a nagymamának kereke volna meg áramszedője, ő volna a trolibusz.)

Mi azért beszélünk erről, hogy ha valaki a környezetünkben ilyen helyzetbe kerül, akkor tudjuk neki elmondani azt, hogy: két ilyen egymástól teljesen idegen kultúrkört nem lehet összeötvözni.

Egy testvér meséli a következőt: Unokatestvérem egy szír fiúval jár, és elég szerencsétlen módon próbálta megtéríteni. Templomba rángatta. Gondolom, a fiú első benyomása a kereszténységről az erőszakos térítés volt. Ez a fiú a muzulmán vallást gyakorolja, és ahogy látom, becsületesen és tisztességesen él. Szeretnének összeházasodni, és az unokatestvérem egyetlen problémája a különböző hit-vallás. Az egyik elfogadja Jézust, a másik meg nem. Szerintem itt lehet közös nevezőre jutni: a szeretetet ugyanis mind a kettő elfogadja. Egy probléma van, amiben nem tudnak megegyezni, hogy a gyerekek milyen vallásúak legyenek. A fiú belement abba, hogy a gyerekeket kereszteljék meg, tanítsák a keresztény vallásra, de szeretné az ő vallását is megismertetni velük, hogy mind a két tanítást ismerjék meg.

Feri bácsi: Ezek szép elméletek, de a gyakorlat egészen más. Ez a mohamedán fiú azt tanulta az őseitől, ezt hordja a génjeiben, hogyha a felesége találkozik egy régi barátjával, és azt megöleli, megpusztilja, akkor vége a világnak.

Az előbb említett asszony férje nem különösebben vallásos, mégis csak a férjével mehet az asszony olyan helyre, ahol férfiak is vannak, és olyan nincs, hogy valaki megpusztilja őt. Mesélte, hogy amikor az anyósa és az apósa itt megjelent, olyan aranyosak voltak, azt se tudták, mit csináljanak vele. Arra gondolt (akkor még menyasszony volt), csuda világ lesz, ha férjhez megy. Miután házasságra léptek mohamedán módon, ő is elkezdte tanulmányozni a Koránt, majd később találkozott Jézussal. Egy ismerőseivel eljött Inárcsra, és ott megérintette Jézus valósága. Attól kezdve visszatért a saját hitére, ugyanis kereszténynek volt keresztelve. Ezek után levette az arab viseletet, mire azt mondták neki: meg fogunk ölni, ha nem hallgatsz ránk. Elöttem nem viselheted a keresztet, hiszen tudod, mennyire utálok.

Ez a mohamedán vallás – amelyik egy kifejezetten térítő vallás – abból táplálkozik, hogy terjed.

Nézzük, mit láttunk eddig! Akik eddig házasságra léptek, ott általában az történt, hogy az asszony kiment a férjével, és ott el van felejtve, hogy a férfi és a nő egyenlő. Pál azt mondja: aki Jézusban új teremtmény, már nem arab, zsidó, férfi vagy nő ... hanem testvér. Annak, aki az arab világban él, ezt el kell felejtene.

Visszatérve az elválásra: a protestáns testvéreknél nincs megszabva, hogy hányszor lehet elválni. A görögkeletiekénél kétszer lehet elválni. Egyedül csak a katolikus vallásban mondják, hogy templomban csak egyszer lehet esküdni. A katolikusok se mondják, hogy nincs elválás, csak bírósági procedúrával jár, mert igazolni kell, hogy valamelyik fél kezdettől fogva nem is akarta a házasságot.

Ennek kivédésére való az a székely hagyomány, hogy: közvetlen az esküvő előtt az apa korbáccsal hajtja a lányát az udvaron. – Nem akarsz hozzá menni? Majd adok én neked! Ha viszont nem sikerült a házasság, az egész falu tanúsítja, hogy a lányt erőszakkal kényszerítették. Erre az egyház fölmentette.

Kérdező: Az én unokatestvérem, aki ehhez a szír fiúhoz akar menni, olyan katolikus, aki nem mondható klasszikusan megtértnak, hanem inkább vallásosnak, aki a szeretet Jézusával még nem találkozott, és nem is karizmatikus.

Feri bácsi: Akkor el tudom képzelni azt, hogy együtt maradnak. Ahogy Szent Istvánnál a szentség a mi tudatunkban hamis, mivel ma már nem neveznénk szentnek (Koppányt fölnégyleteti!). Az unokahúgod bizonyos értelemben természetellenesen él, aki még a szeretet Jézusával nem találkozott. Két természetellenesen élő ember eléldéghelhet. Neked is szabad minden, nekem is. Egyiknek sincs köze Jézushoz. Szépen eléldéghelnek, de ez alapján véve természetellenes élet, mert csak az természetes, ami jézusi. Ha valaki egyszer rájön arra, hogy a boldogsága azon áll vagy bukik, hogy ezt az egyetlen utat vállalnia kell, mert ez az Igazság, ami az Életre vezet, akkor a másik el fogja hagyni, mert nem bírja majd elviselni. Persze elvben a mohamedán is megtérhet, sőt még a római pápa is. Elvben! De akkor ott kell hagynia a bársonyszékét!

Tudom, hogy ha valaki szerelmes, akkor az érzelmeihez szed össze érveket. Mivel sodorják az érzelmei, és bárki azzal biztatja, hogy majd te megtéríted, akkor még azt is képes elhinni, hogy: ő lesz az egyetlen a világtörténelemben, akinek ez sikerülni fog. Én csak azt tudnám neki mondani nagy szeretettel: ha te jót akarsz magadnak, akkor most hagyd abba, mert a szerelem olyan, mint egy virág, amit ha időben kitépsz, akkor is marad ott seb, de beheged. De ha az fáva nő, akkor már vagy nem bírod kitépni, vagy akkora sebet hagy maga után, hogy belepusztulhat az egész életed.

Azzal húzom ezt alá, hogy: **az istenszeretőnek minden a javára válik.**

Kérdező: És mi van a zsidókkal? Zsidó – keresztény házasság esetén?

Feri bácsi: A zsidóknál más a helyzet. A zsidókhöz nincs missziója a kereszténységnek. Ez annyit jelent, hogy nincs olyan szerzetesrend vagy pap, aki azt mondja, elmegy megtéríteni a zsidókat. A római pápa szó szerint elmondta: a keresztényeknek nincs küldetésük a zsidókhöz, mert Jézus zsidó volt. A zsidóknak nem kell megkeresztelkedni ahhoz, hogy ők jézusiak legyenek.

Kérdező: Jézusnak volt küldetése a zsidókhöz!

Feri bácsi: Jézusnak igen, és a mai napig is van! A pápa azt mondja: a zsidóknak különleges útjuk van az Istenhez, mert velük az Isten szövetséget kötött. Itt nem lehet mellébeszélni!

Kérdező: Ez kegyelem?

Feri bácsi: Nem! Mit jelent a kegyelem? Megmondom! Kétféle kegyelem van: megszentelő és segítő.

A megszentelő kegyelem: a benned élő Isten. T.i. amikor azt mondjuk, hogy bejön ide a napocska, akkor annyi jön be a Napból, amekkora a szoba befogadó képessége. Nem a Nap jön be, csak annyi, amennyi abból be tudott jönni.

Ugyanúgy! Amikor azt mondja Jézus: „*aki szeret Engem, Atyám is szeretni fogja, hozzá megyünk, lakóhelyet veszünk nála*”. Ez nem annyit jelent, hogy nálad ott van, nála meg nincs.

Arról van szó: amennyire be tudtam fogadni, befogadtam, mert szeretem Őt, és ezáltal a megszentelő kegyelem állapotában vagyok. Tehát a megszentelő kegyelem állapota a bennem élő Isten állapota. Ez régen is így volt, és most is így van. Ábrahámot a hite megigazulttá tette, tehát kegyelmi állapotba hozta.

A segítő kegyelem: van külső és belső kegyelem. Mindegyik arra való, hogy a megszentelő kegyelmet vagy elérje valaki, vagy növelje. De ha én ellentmondok Istennek, akkor a segítő kegyelem az, hogy bűnbánatot tarthatok. Ha kinyílok az Isten felé, akkor átjár az isteni szeretet valósága, és ezt hívjuk megszentelő kegyelemnek.

Testvérek! Én csak azt tudom mondani, hogy a gyakorlatban a Jézus tanításához való igazodás csak akkor lehetséges, ha elméletben tudom azt, hogy ki ez a Jézus. Különböző ezt a szót, hogy Jézus, csak rácímkézem olyan tartalmakra, amivel Jézus nem azonosította magát. Én hiszem, hogy a fejlődésnek ez az útja, amikor a jézusi tartalmakkal egyre jobban tisztában leszünk. Amikor én már nem leszek, meg ti se, a gyerekeitek, unokáitok majd azt mondják: a nagymama még csak ott tartott! Ők majd még jobban át tudják majd látni Jézus tanításának a tartalmát, mélységét.

Testvérek! Vasárnap Inárcs! Meditálni fogunk!

Fehérváron hallottam, hogy a Miatyánk hét kérése megfelel a hét csakrának.

Így:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy,

szenteltessék meg a te neved;

jöjjön el a te országod;

a korona csakra

legyen meg a te akaratod,

amint a mennyben, úgy a földön is.

a homlok csakra

Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma;

a torok csakra

és bocsásd meg a mi vétkeinket,

a szív csakra

miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk

vétkezőknek;

a gyomor csakra

(abból vannak a gyomorfekélyek, ha nem bocsátunk meg!)

és ne vígy minket a kísértésbe,

a hasi csakra

de szabadíts meg a gonosztól.

a gyökér csakra

(A földdel való kapcsolat.)

Ez a 7 fő csakra! Ezen kívül még 3x7 és 21x7 csakra van.

Ez nagyon aranyos, hogy a Miatyánk hét kérésével tudjuk magunkat átmosni.

Ahogy egy kéményseprő úgy söpri a kéményt, hogy egy gömböt enged le, mi egy „aranygömböt” engedünk a fejünkbe, és a Miatyánk kérésein keresztül minden porcikánkat áttisztítjuk ezzel az „aranygömbbel”.

1998. 09. 03.

Feri bácsi: Nagy szeretettel köszöntelek benneteket, testvérek! Vége a nyári szünetnek, elkezdődik az új munkaév.

Testvérek! A Hang több alkalommal hívja fel a kérdezők figyelmét arra, hogy: aki Engem, Jézust, befogad az életébe, az egy küldetést is befogad. Tehát missziót fogad be. Ez annyit jelent, hogy Jézushoz nem lehet úgy tartozni, hogy bezárom Őt magamba. Sillye Jenőnek van egy éneke, amiből ezt a sort tudom idézni: „csodálatjuk önmagunkat, szeretetünk belénk rohad.” Igenis a küldetésünk komoly dolog. Ahhoz, hogy ezt a küldetést az ember bölcsen tudja képviselni, nem szabad a disznók elé szórni a gyöngyöket. Nem szabad a virágot húzogatni, hogy gyorsabban nőjön, mert kiszakad! De naponta komolyan kell kérni a bölcsesség lelkének adományát, mert bölcsesség kell ahhoz, hogy az ember megtalálja a megfelelő szót, a megfelelő hangot, ráérezzen arra a megfelelő miliőre, amiben Jézusról szólni lehet.

Molnár Edit a 3. vagy 4. könyvét írja jelenleg, aki egy széles látókörű és nagyon befelé figyelő médium. Néhány órát beszélgettünk, és volt, amiben nem értettem egyet vele.

Testvérek! Mindig csak azt fogadjuk el, ami valamiképpen alátámasztható az evangéliumokkal.

Amikor Jézus ezt a két mondatot mondta: „*Mindent átadtam nektek*”, és „*még sok mondanivalóm volna, de most nem bírnátok elviselni*” – nem került Önmagával ellentmondásba. Azért nem, mert mindent átadott, de nem mindent kibontva. De mindent átadott magjában! Erre mondta azt, hogy majd: elküldöm a Szentlelket, aki Belőlem veszi, amit mond.

Jézus mindent átadott az evangéliumokban, s ami abban magjában benne van, azt az idő vonalán a Szentlélek majd kibontja bennünk. De nincs új evangélium. Nincs, és nem is lesz! Jézusban az Isten nem csinált fél munkát. Neki egy örökkévalóság állt a rendelkezésére ahhoz, hogy átgondolja, hogyan tud nekünk mindent átadni.

Így Jézus valóban mindent átadott! Aki új evangéliumról beszél, az legfeljebb abban az értelemben beszélhet, hogy egy új szempontból mondja el ugyanazt, nem pedig ellentétesen! Persze ahhoz, hogy az ember ezt ki merje mondani, birtokolnia kell Jézus gondolat-struktúráját.

Az Edit egy olyan újságíró, akinek a vérében van az írás. De vannak a könyvének olyan részei, amelyeket én nem tartok Jézustól jövőnek. Ezt el kellett hogy mondjam nektek, mert azért jövünk össze, hogy tisztán lássunk. Szeretni viszont mindenkit szeretünk!

A TV-ben a Laár Andrással beszélgettek, aki különböző utakon kereste a szíve nyugalma. Végül a krisnásokon keresztül a buddhizmusban találta meg azt, amire azt mondja, hogy meglegelte a szíve nyugalma. A buddhizmusról tudni kell, hogy az nem vallás, hanem egy gyűjtőmedence, ahol abszolút tolerancia van. Ez egy olyan gyűjtőmedence, ahol egy katolikus is lehet buddhista. Ez nem jelenti azt, hogy ők azt képviselnék, amit egy katolikus. A buddhista tolerancia szerint viszont egy jézusi embernek is azt kellene mondania: ha te nem

azt képviseled, amit én, az rendben, csak ne akard rám erőltetni a nézetedet. Elmondhatod az érveidet, és majd én eldöntöm, hogy mit fogadok el belőle és mit nem.

A legkülönbözőbb tanítóhivatalok jelenleg súlyos akadályt jelentenek a jézusi általános, egyetemes szeretet tanításának a terjedésében. Szinte azt kell mondanom, hogy az intézményesült egyházak kétezer éve merényletet követnek el Jézus ellen.

Csak Jézust ne ismerjék meg úgy az emberek, ahogy Ő bemutatta Magát!

Ez az András nagyon okosan, értelmesen, minden érzelmi túlfűtöttség nélkül mondta el, hogy: kész nevetség, hogy egyik oldalon is megáldják a fegyvereket, meg a másik oldalon is! És ez tényleg igaz!

Egy testvérünk volt egy előadáson, ahol azt hallotta, hogy megtanulhatunk úgy gondolkodni, mint Jézus. Ez úgy „berobbantotta” őt, hogy elkötelezettje lett a jézusi gondolatvilágnak.

Valójában minden „nagy ember” gondolat-struktúráját át lehet venni, csak meg kell érteni a kulcs-szavait! Nekünk az a szerencsénk, hogy van egy Bulányi Gyurka bácsi, aki halálra ítélt, majd életfogytos volt, és a börtönben volt ideje gondolkodni. Amikor kijött a börtönből, vállalta, hogy a Jézus ajkára adott minden egyes szót kianalizálja. Hol, hányszor, milyen tartalommal fordul elő az a szó? Úgy kivesézte az evangéliumokat, hogy az csodálatos! Kianalizálta, majd szintetizálta, és ebből született meg a KIO (Keressétek Isten Országát!). Ám a KIO-ra is áll, hogy a betű öl, a Lélek az, ami él.

Furcsa módon ez a nagy tudású ember a mai napig nem tud szabadulni attól a gondolattól, hogy az ember nem lehet addig boldog, amíg a Földön van boldogtalan ember. Úgy gondolja, ahogy Petőfi mondta: „ha majd a bőség kosarából mindenki egyaránt vehet”, akkor leszünk boldogok.

A Hang tartalma szerint a bennem megszólaló Jézus a hangsúlyt a szívünk békéjére, boldogságára teszi. Arra: hogy **bennünk az Isten boldogító módon él**. Amikor ezt mondtam a Gyurkának, ő így válaszolt: addig nem élhet bennünk az Isten boldogító módon, amíg valaki éhezik.

Kérdező: Ezt az érvet honnan veszi Gyurka bácsi?

Feri bácsi: Abban a gondolat-struktúrában, amiben ő gondolkodik, Jézus azt kívánja, hogy tegyünk meg mindent azért, hogy ne legyenek éhezők. De ez nem fog menni, hisz Jézus azt mondta: „szegények mindig lesznek veletek”.

A Föld nem arra van kitalálva, hogy itt mennyország legyen.

A reinkarnációról azt mondta a Gyurka bácsi, hogy nem tudja elfogadni, mert amikor kianalizálta az evangéliumokat, ez eszébe se jutott. Ez azért érdekes, mert ő a mai napig hisz abban, hogy fejlődő lények vagyunk!

Amikor Jézus azt mondta Keresztelő Jánosról, hogy ő Illés – Gyurka bácsi azt gondolta, hogy ezt átvitt értelemben kell érteni. Mondtam neki, hogy az Isten nem személyválogató, hanem szerepeket kiosztó. Keresztelő János még meg sem született, és betelt Szentlélekkel. Ha az Isten nem személyválogató, akkor lehetetlenség, hogy ez megtörténjen, mert akkor azt mondanám: Uram, miért nem én teltem be Szentlélekkel? Miért Ő?

Kérdező: Én a Hangot kezdettől olvasom, ennek köszönhetem az életemet. Mindig probléma volt számomra Gyurka bácsi és a Bokor. Belülről éreztem azt a problémát, amiről most beszélünk.

Feri bácsi: Azt tudnotok kell, hogy ez a Bokor bázisközösség azért Bokor, mert egy bokornak vannak ágai, s ennek a Bokornak is vannak ágai. Én a 8-as ágban vagyok. Ez egy karizmatikus ág. Én azt hiszem, hogy Gyurka bácsi és az ő teamje (csapata) direkt úgy csinálta, hogy a 8-as ágban lévők – ezek az „elszállók”, ezek a Szentlélektől megszállottak – egy kupacban legyenek. Csinálják csak, úgyis elmúlik felettük az idő!
Érdekes, hogy fordítva történik!

– A 8-as az isteni végtelenségbe vezet! – mondja valaki.
– Erre nem is gondoltam! – válaszolja Feri bácsi nagy nevetve.

Testvérek! Törekedjünk arra, hogy bárhol hallunk valamit az Isten, a Lélek vagy az örök élet problémájáról, akkor azt legalább magjában hozzuk kapcsolatba Jézussal.

Pl. ez a Laár András még véletlenül se mondta ki Jézus nevét.

Mi tudjuk, hogy Jézust nem lehet egy sorba állítani senki mással! Buddháról ki lehet mutatni, hogy volt egy olyan pont az életében, amikor megtért, más ember lett. Jézusnál ilyen nincs!

Őbenne valóban az az Isten jelent meg, aki a tökéletességet képviselte. Nyilvánvaló, hogy öt éves korában, mint öt éves volt tökéletes, és tizenkét éves korában, mint tizenkét éves volt tökéletes. Mindig a teljes, a tökéletes embert mutatta be. Jézusnak nem kellett átalakítania a gondolkodását. Nála soha nem volt olyan, hogy este azt mondta volna: ha a mai napot újra kezdeném, másképp csinálnám. Ezért mondhatta az ellenségeinek: „*ki vádolhat engem bűnről?*”.

A kerestségnek végül is az volna a lényege, hogy csak azt szabadna megkeresztelni, aki megérti, hogy Jézushoz kell a gondolkodását igazítani. Ha az életét mégsem igazítja Jézushoz, az igazában nem is érdekes, de ne tagadja le, hogy Jézus Krisztus tanítása az egyetlen olyan eszme, ami nem utópia, hanem itt és most megvalósítható. Sőt, megvalósítandó! Ez nem azt jelenti, hogy nekem kell Őt megvalósítani, hanem azt, hogy be kell Őt magamba fogadni. Jézus bennem akarja az életét élni. Jézus ezt csak akkor tudja megtenni, ha elhiszem, hogy Ő valóban Isten. Ilyenkor Ő néz a szememmel, szól a számmal, dolgozik a kezemmel, szeret a szívemmel. Amikor Jézus azt mondta: „*aki szeret engem, Atyám is szeretni fogja, hozzá megyünk, és lakóhelyet veszünk nála*” (Jn 14;23), akkor nem egy szimbolikus jelenlétre gondolt, hanem a legvalóságosabb és legegyszerűbben megélhető életformát kínálta fel.

Örülök, ha olyan emberekről hallok, mint ez az András vagy az Edit, mert van bennük valami, amivel rávezethetnek másokat arra, hogy keressenek!

T.i. sok olyan ember van, aki kiábrándult az egyházakból, és most nem tud mit kezdeni magával. Elhagyni nem akarja az egyházat, mert akkor úgy érzi csöbörből vödörbe esik, és ez bizonyos értelemben igaz is. De ez nem megoldás.

Amikor mi azt mondjuk, hogy **a Szentlélekben a szabadság lelkét** kaptuk meg, akkor egy olyan különlegességnek vagyunk a hordozói, egy olyan léleknek, amelyben a vallásunkat – akár református, akár katolikus, akár baptista – nem fogdának éljük meg. Ezért előbb-utóbb a foglárok a fejünkre vernek. Erre mondta Jézus: „*nem lehet különb a tanítvány mesterénél*”.

Kaptam valakitől egy levelet és egy verset. Az illetőnek semmi köze sem volt Jézushoz. Irodalmár se volt, és nem is szerette a verseket. Álmában érintette meg őt az Úr. Egy verset hallott álmában, és úgy érezte, le kell írnia.

Vannak versek, amik imádságok, de amit igazán versnek szoktunk mondani, azoknak olyan tömény mondanivalójuk van, amik mellbe vágják az embert.

Ez az illető a következőt írja: az édesanyám belekeveredett a jingbe és a jangba , belemerült az asztrológiai jóslásba, tarokk kártyába és mindenféle ezoterikus irodalomba. A Hang sürgetésének nem tudtam ellenállni, ezért leírtam és odaadtam neki a következő verset:

Tarot, Ji-ching, asztrológia
millió könyv, ezotéria.
Jézus a keresztről lejt-e?
Isten fia volt-e vagy emberé?

Indiából jött a tudása
Vagy Angliába ment Judással?
S ha már ezt is tudod,
másként látod a világot?

Szerintem mindegy,
hogy ecet vagy méreg.
Egy a lényeg,
hogy itt volt ÉRTED!

Azt akarod tudni ily hévvel,
hogy mit mondott, s mit ért el,

*És most egy olyan mondat jön! – veti közbe
Feri bácsi.*

**A fél világ leborul előtte,
S mégis alig van, ki Őt megértse.**

Ne azt kutasd, hogy tett csodát,
ez kicsit sem tartozik rád.
Amit tudnod kell, csak ennyi:
MINDENKIT SZERETNI!

Mert, ha egyszer innen megszabadulunk,
s végre hazaindulunk,
nem a sok tudást kérjük tőlünk számon,
hanem, hogy mit változtattál magadon.

Amit tudni akarsz, ott megtudod,
de hinni csak itt lehet. Ezt tudod?
Nyújtsd ki gyermekként kezedet,
s emeld fel Hozzá a szívedet!

S ha végül füled is kinyitod,
az Ő hangját hallhatod:
SZERETLEK TÉGED,
ÉS VELED VAGYOK!

Félelmetes! Most ezt azért olvastam fel, mert ez az ember bár nem költő, mégis megszólalt benne az Isten Lelke. Ő maga se tudja, hogy hogyan. Ezek a gondolatok többé-kevésbé mindegyikünkben benne vannak. Itt nem csupán egy imáról van szó, hanem egy olyan kinyilatkoztatásról, amikor valaki a lelkében arra lát rá, hogy Jézus előtt a fél világ leborul, s nem értik ma sem.

Említettem nektek a múltkor, hogy mennyire iszonyatos az, hogy Jézus nevében milliókat gyilkoltak és gyilkolnak. Egyetlen ember nevében se gyilkoltak ennyit a történelem során.

Hogy lehet ez? Miért lehet az, hogy Jézus nevében ennyit gyilkolnak?

Azért, mert alighogy elment tőlünk, máris elválasztottuk Jézust a tanításától. Mást tanítanak, mint amit Ő tanított. Jézus neve alatt mindenütt másról beszélnek. Ezért érzem én nélkülözhetetlenül fontosnak a személyes kapcsolatot Jézussal.

Először is higgyük el, hogy Jézus találkozni akar velünk! Ez egészen biztos! Ha nyitott vagyok Jézusra, várom és kérem Őt minden nap, látja, hogy hűséges vagyok, és akarom a Lélekkeresztséget (ami egy olyan Isten-élmény, hogy rálátok a feladatomra, arra az erőre, ami belülről jön), akkor megkapom. Ez egy nagyon nagy személyre szóló ajándék, de nemcsak nekem, hanem azoknak is, akikkel kapcsolatba kerülök.

Kérdező: Nehéz időszakom volt, munka, vendégek, alig aludtam, nem volt időm imádkozni, s a végén kiborultam (és ez nem először történt meg), ami nem egy szép dolog. Visszamenőleg nagyon bánom, és tudom, ez azért volt, mert nem volt élő kapcsolatom Jézussal. Ez egy pozitívum, hogy most már volt lelkiismeret-furdalásom. Azelőtt jogos indulatként éltem meg. Eszembe jutottak Feri bácsi szavai, hogy mindennap meg kell azért harcolnunk, hogy a lelki békét, egyensúlyt megtaláljuk.

Feri bácsi: Testvérek! Valaki írt nekem egy levelet, amiben azon panaszkodik, hogy a munkája miatt szinte összeroppan. Sokféle munkája van, és egyiket se tudja rendesen elvégezni. Sok a félbe maradt munkája, és nem tudja megoldani a dolgait.

A Hang azt mondja neki: „Veled és Érted!” Vagyis Jézussal indulj el, és Érte tégy mindent! Így imádsággá lehet minősíteni a munkádat, ha előtte tudatosítod, hogy: Veled és Érted, Uram! Nagy Szent Teréz azt mondja, hogy a lábasok és fazekak közt is ott van az Isten. Nem úgy van, hogy ha nem vonultam félre, és nem fordítottam kifejezetten időt arra, hogy imádkozzam, akkor nem is imádkoztam.

Kérdező: Azt is észrevettem – szenzációs jelek –, ha valamit nem találok, fohászkodom: Istenem, segíts! És megtalálom!

Feri bácsi: Ilyenkor az angyaloknak szólj, mert nekik ez is a feladatuk!

– Egy testvér elmeséli, hogy nyáron milyen különleges fény-élményben volt része.

Feri bácsi: Itt van Medjugorje! Azt szoktuk mondani, hogy az egy olyan kegyelmi hely, ahol csoda dolgok történnek. Akik odamennek, csodákról és fényjelenségekről számolnak be.

Testvérek! Nekünk tudnunk kell, hogy az Isten világa nem csupán Medjugorje. Ez az egész világmindenség az Isten világa. Itt a Mennyei Atya akarata szerint mindenhol mindenki kaphat jeleket, jelenségeket. De arra nem utazhatok, hogy jeleket, jelenségeket akarjak látni. Medjugorjében éppen az a csodálatos, hogy bár az ember úgy megy oda, hogy biztos fog látni valamit, mégis megdöbben az, ami ott vele történik.

Medjugorje az egész világ! Szűzanyának van olyan kijelentése – a mai napig nem tudom hová tenni –, hogy: 'mindenkihez, minden családhoz elmegyek, csak térjenek meg!' Az emberek döbbenjenek rá, hogy az Istenhez kell megtérni.

A Mennyei Atyának mindenütt van lehetősége arra, hogy az övéit elhalmozza ajándékaival. Jézus az angyaloknak is hasonló feladatokat ad. Ezek Istennek olyan kegyelmei, amelyeket úgy hívunk: grácia externa, külső kegyelem, aminek az a feladata, hogy a belső kegyelmet erősítse, ami **az Istennel való élő kapcsolat**.

Ehhez hadd tegyem hozzá – mert többen kérdezik –, hogy ne akarjunk mindenben valami rendkívüliséget látni! Ha az ember nem utazik rá, hogy csupa érdekesség vegye őt körül, akkor rádöbben arra – mert az Isten rá fogja döbbszteni –, hogy e nélkül is érdekes ez a világ. Az Isten mindenben keresztül akar üzeni, csak mi ne akarjunk mindenbe mindent belemagyarázni. Az egészen biztos, hogy Jézus mindenkit rá akar vezetni arra, hogy a belső erőnket ki tudjuk bontani annak érdekében, amiért lejöttünk a Földre.

Kérdező: Másról szeretnék kérdezni: a lelki szárazságról.

Feri bácsi: A lelki szárazság egy nagyon nehéz állapot. Fogod az imakönyvet, és miközben nézed, csak azokat a szavakat látod, amit éppen olvasol. Már a következő szót se látod! Olyan üres vagy, mint az üres hordó.

Kérdező: Ezen mindenki átesik?

Feri bácsi: Igen, azok, akik nem menekülnek. Mert elnyárpolgáriasodhatsz lelkileg, és akkor megúszod ezt. Meg akkor, ha bódulatba menekülsz. De aki szembeül, annak ezen keresztül kell menni! Az Isten boldogságának elviseléséhez egy megfelelő tartás kell, és ezzel erre készít fel bennünket Jézus.

Az a boldogság, amire az Isten kigondolt bennünket, olyan nagy, hogy ha nem készítené föl bennünket, belepusztulnánk. Szoktuk mondani: az érzékek éjszakája, a szellem éjszakája és a lélek éjszakája az, amin át kell mennünk ahhoz, hogy az örök dolgokról le tudjon bomlani a mulandóság. Mint ahogy az aranyról lebomlik a rög, amiből kibányásszák. De ne higgye senki, hogy ez túl nagy ár, mert **a Jóistent nagylelkűségben nem lehet felülmúlni!** Amikor az Isten ajándékot ad, **Önmagát adja!**

1998. 09. 10.

Kérdező: Milyen legyen az ember kapcsolata Jézussal a Földre jötte utáni időkben?

Feri bácsi: Abban a sorsban kell részesülnünk, amit Jézus bemutatott. Nem lehet külön a tanítvány a mesterénél. Jézusnak van egy olyan megjelenési formája, hogy bennünk él. Ez valós jelenléte. Persze az ember nem tudja felfogni, hogy ez hogy van. De Ő mondta: „*aki szeret engem, Atyám is szeretni fogja, hozzá megyünk, és lakóhelyet veszünk nála*”(Jn 14;23). Ezt úgy mondjuk: kegyelmi jelenlét.

Pál ezt kisarkítva így mondta: „*Élek én, de már nem én, hanem Krisztus él bennem.*”

A bennem való Jézus jelenléte sorsazonosságban kell hogy legyen azzal a názáreti Jézussal – mint megtestesült Istennel –, aki bemutatta azt, hogy hogy néz ki egy igazi ember.

Jézust azért feszítették keresztre, mert nem volt hajlandó másra tanítani bennünket, mint annak az országnak a törvényeire, annak az országnak az életformájára, ahonnan jött. Jézus

tudta, hogy ahonnan jött, oda megy vissza, és nem volt hajlandó mást megtanulni. Azt mondta el nekünk: – Gyerekek, ti is onnan jöttetek, és oda mentek majd vissza. Ti már annyi mindent megtanultatok, most már tanuljátok meg azt, hogy mi az örök érték, mi a lényeg!

Ne botránkoztatok meg, de jelenleg az a helyzet, hogy az intézményesült egyházak mindent elkövetnek azért, hogy jaj, az emberek ne hogy elfogadják Jézus tanításának szeretetparancsát! Meneküljenek inkább szertartásokba, imákba, törekedjenek az Isten kiengesztelésére, csak ne éljenek úgy, mint a názáreti Jézus!

Nekünk az a feladatunk, hogy egyre tisztábban lássuk: ki ez a Jézus, és mit akar? Ha Őt elfogadom, és ezt ki is jelentem Neki, akkor bízhatok abban, hogy az újjászületés meg fog valósulni bennem. Nekünk mindannyiunknak az kell legyen a legfontosabb, hogy üdvözlünk. Jézus Maga mondja: aki nem születik újjá, az nem látja meg az Isten Országát.

Lényeges tehát, hogy egy csendes imában elmondd: — **Uram, Jézus, én elfogadlak Téged Uramnak, Megszabadítómnak!** Ez azzal igazolódik, hogy ettől kezdve téged nagyon érdekel az, hogy ki is ez a Jézus.

Ha befogadom Jézust, megindul a gondolkodás-átalakítás. Az igazolja, hogy elfogadtam Őt, hogy elkezdem átalakítani a gondolkodásomat. Elkezd feszíteni, elkezd nagyon érdekelni az, hogy, ki az, aki az én életemet meghatározza. Ez a komoly érdeklődés szinte viszi az embert, és felkeresi azokat, akik szintén „ebben a cipőben járnak”. Amikor találkozom ilyenekkel, már tudok beszélgetni Jézus tanításáról, és így még inkább átitatódom ezzel. Ez a boldogság útja! De ez sem elég, mert az ember nemcsak közösségi lény, nemcsak belül kell Jézust elfogadni, hanem ennek van egy külső kerete is, ami egy ünnep.

Testvérek! Október negyedike az én újjászületésem napja. 1976. okt. 4-én születtem újjá. Már készülök arra, hogy ez valóban ünnep legyen. (Pedig nem vagyok már egy mai gyerek!)

Ahhoz, hogy újjászülessek, azt akarnom kell, ahhoz ragaszkodnom kell, mert enélkül nincs mennyország.

Értelmileg világos kell legyen az, hogy: lehetetlen, hogy az Isten mindig szenvedjen. Nem szabad, hogy elveszítsem a reményt, amikor látom, hogy a gyerekem, az unokám és a többiek tévutakon járnak, és a legképtelenebb helyzetekbe keverednek, mert egyszer le fog esni náluk a tantusz!

Meg fogják érteni, hogy nem igaz az, hogy jónak lenni rossz, rossznak lenni jó. Jónak lenni jó, de nehéz. Rossznak lenni rossz, de könnyű. A nehezebbet kell vállalnunk, mert mindez megtérül a Jézussal való benső kapcsolatban, és ez nem más, mint a benső béke. Annál nagyobb boldogság nem létezik a Földön, mint a szívünk békéje. Ez nem bódulat, nem menekülés, nem egy olyan társasághoz kötődés, ahol ha valaki mást képvisel, akkor a torkát is átharapják.

Az Úr Jézus azt mondja, hogy az utolsó időkben nemcsak a katolikus egyházban, hanem más egyházakban is csodálatos erővel működik a Lélek.

Ugyanakkor az emberi gondolkodás fejlődésének a velejárója, hogy a jó szándékú, de megtévedt emberek antennái is egyre nagyobb teret fognak át. Egyre inkább át tudják élni azt, hogy csak az Isten a megoldás. Én nagyon bízom abban, hogy ezek az emberek is valamiképpen rátalálnak a Jézussal való kapcsolatra.

Döntő a nyitottság! Az Istennek annyira a természetéhez tartozik a nyitottság, hogy: az Isten nyitottságának egyik megjelenülése **a teremtés**, a másik megnyilvánulása **a megtestesülés**, és a harmadik **a Szentlélek eljövetele**.

Kérdező: Aki szeret, az kiszolgáltatott és gyenge. Ezek szerint a leggyengébb az Isten.

Feri bácsi: Ez hozzáállás kérdése, mert Jézus azt mondja a tanítványainak: maradjatok a városban, és majd erőt kaptok felülről. És akkor tanúim lesztek. Mit értünk itt gyengeség alatt?

Pálnak is azt mondja: *az erő az erőtlenségben lesz teljessé.*

Abban az értelemben mondhatom, hogy: nem az erő világában élek! Ahhoz kell a legnagyobb erő, hogy az ember ki tudjon lépni az erő világából.

Ezért mi nem üthetünk vissza!

Abban az értelemben valóban gyenge az Isten, hogy bármit tehetsz Vele.

Kérdező: Olvastam valahol: aki fél, abban nincs szeretet. Igaz ez?

Feri bácsi: Attól függ, milyen mértékben. **A szeretetnek valóban a félelem az ellentéte.** De ott többnyire a hittel van baj.

Kérdező: Isten-keresésem során arra láttam rá, hogy mindenki megtalálja a maga helyét valamely egyházban vagy szektában, ahogy az iskolában, és utána tovább tud lépni. Én el is fogadom mindenkinek a véleményét.

Feri bácsi: Egy szót pontosítani kell! Nem arról van szó, hogy elfogadom mindenkinek a véleményét, hanem tudomásul veszem.

Tudomásul veszem, de nem fogadom el!

Megmondom, hogy hol van az a pont, ahol mi egy jöttányit sem engedhetünk:

Megjelent egyszer az Isten közöttünk: a mi Urunk, Jézus Krisztus. Aki Jézus tanításával nem akar szóba állni, arra nem mondhatom azt, hogy te olyan iskolába jársz, ahol evvel még nem foglalkoztok. Nem!

Éppen ma volt papi találkozó, és felmerült a kérdés: Van egy plébánia, ahová több olyan professzor bejáratos, aki hitetlen. Hogy lehet helyesen bánni velük? A beszélgetés során kitisztázódott: ha valaki semmiféle egyházzal nem képes kapcsolatba kerülni, (még nem rontották el!), akkor – miután az Isten mindenkit Önmagára teremtett – kell hogy tudja: nem ő az Isten. Istennek viszont lennie kell!

Én a következőt ajánlottam a testvéreknek: ha valaki hozzám jön, én először azt tisztázom ki vele, hogy hogy áll a halállal.

Megkérdem: hiszed-e, hogy a halál után van élet? Ha ő azt mondja, hogy szerintem nincs, azzal én nem tudok mit kezdeni.

Az én édesanyám tizenkét gyereknek adott életet. Az egész élete abból állt, hogy értünk élt. Aztán van egy Hitler, aki milliókat ölt meg. A vége mindegyiknek ugyanaz lenne? Aki így gondolkodik, azzal nem tudok mit kezdeni.

Aki így gondolkodik, az biztos, hogy gazember. Hülye lenne, ha nem lenne az. Aki nem hisz az örök életben, az bolond lenne becsületes lenni. Mindenki látja, hogy ha a Földön becsületesen akar valaki valamit csinálni, már félre is állítják. Aki nem hisz abban, hogy van egy örök eszme, az bolond lenne áldozattá válni! Az, ahol lehet, leszakítja a pillanat virágát,

akit tud, becsap. Amit tud, elvesz, mert nem hisz az örök életben. Ilyen egy gazember, egy normális világi gazember!

Már Szokratész is kitalálta, hogy ha nem volna örök élet, a halálban a jók rosszul járnának, mert a jóságuktól végleg el kellene szakadniuk. A rosszak meg jól járnának, mert a rosszasságuktól végleg el tudnának szakadni. Nem lenne értelme jónak lenni.

Én tehát ezt tisztázom ki először. Mert az egy abnormalis dolog, ha valaki úgy gondolja, hogy az ember és az állat között nincs semmi különbség.

Abnormalis dolog, hogy egy ember, aki boldogságra van teremtve, nem akar boldog lenni. **A boldogság** – akárhogy csavarjuk – **a jó birtoklása az elvesztés félelme nélkül.** Nincs mese! Ezt nem lehet letagadni! Ha ott van az elvesztés félelme, akkor csak hazudhatom magamnak, hogy boldog vagyok, miközben menekülök, hogy jaj, csak nehogy elveszítsem.

Kérdező: Nekem idő kellett, míg el tudtam fogadni a reinkarnációt. Voltak emberek, akik az elején segítettek. Úgy éreztem, mint mikor az ember egy szinttel feljebb megy, és nagyobb a rálátása. Így értettem az osztályokat.

Feri bácsi: Tíz évvel ezelőtt én se tudtam szóba állni a reinkarnációval. Vagy amikor kispap voltam, el sem tudtam képzelni, hogy valaki ne menjen el katonának. Ma már tudom, hogy borzalmas dolog elmenni a gyilkolni tanítás iskolájába. Akkor ezt nem láttam.

A lényeg az, hogy mindegyikünknek valahol le kell eresztetni a sorompót azokkal szemben, akikkel kapcsolatba kerülünk. Ez pedig az, hogy: **van örök élet!** Nincs halál! Amit mi halálunk nevezünk, az annyit jelent, hogy kilépünk abból a ruhánkból, amiről most is tudjuk, hogy 24 óránként kicserélődnek az agysejtjeink. Nyilvánvaló, hogy minden oldódik, kopik le rólunk. Abból a kislányból, aki voltál, ma már semmi nincs benned. De van bennünk valami, ami örök. És ez **az örök: az énem.** Ennek a tudatában kell lenni!

Pl.: kisgyerekkorban is én voltam az a csibész, és mégsem ez a Dombi Ferenc, aki most vagyok. Az is én voltam, és ez is én vagyok!

Az, hogy így alakult, ahogy alakult, hála a jó Istennek! Az énem a földi életemben is és a halál után is megmarad!

Ha nem így lenne, nem lehetnék boldog, mert **a boldogság a legnagyobb jó birtoklása az elvesztés félelme nélkül.**

Neked nem kell félned, hogy elveszíted, mert egyetlen ilyen jó van (nincs több!): **a szeretés.** Több jó nincs! Minden mást el tudsz veszíteni, ezt nem. Ezt ellopni se tudja senki, meg elveszteni se tudod. Ettől csak elfordulni lehet.

Szeretni annyit jelent, mint: jót akarni! Bármilyen történik velem, ezt magamban tudom hordani.

Nekünk az a szerencsénk, hogy kezd egyre jobban megvilágosodni az: hogyan tudok én jót akarni annak, aki nekem rosszat akar?

Testvérek! Mi rájöttünk arra, ha valaki nekem rosszat akar, akkor saját magának okoz rosszat. Ha én istenszerető vagyok, akkor nekem ez is a javamra válik. Azt viszont ki kell találnom, hogy miért válik a javamra. Ha tudom azt, hogy a földi élet mulandó, akkor máris minden a helyére kell hogy kerüljön.

Kérdező: Odaadtam egy Hang-könyvet valakinek, aki teológiát is végzett. Felháborodva adta vissza, hogy Jézus ilyet nem mond, hogy nagybetűvel írjuk a neve helyett álló névmásokat.

Feri bácsi: Persze hogy nem mondja. Én Jézus iránti tiszteletből írom ezeket nagybetűvel. Azt akarom ezzel érzékeltetni, hogy ez nem logika kérdése. Aki logikusan gondolkodik, az ilyenén nem akad fenn. Azt is elárulom neked, hogy azt se mondja, hogy ilyen vagy olyan betűformával írjak. Nevetséges az ilyen részletekbe belekötni. Akinek ez a problémája, annál azt érezzük, hogy ő nem egy tanításnak a logikáját akarja megérteni: hogy valami miért igaz vagy nem igaz. Csak kötekedni akar.
Nyilvánvaló, hogy a levelek stílusa az én stílusom, mert nem tudok más stílusában írni!

Kérdező: Olyannal is találkoztam, aki csak tanítani akar.

Feri bácsi: Testvérek! Az a papi kör, amiben ma is voltam, nem egy akármilyen társaság. Az egyik paptestvérem rám szólt: – Ferikém! A hangerő nem erő! Igen, mert úgy elkapott a hév, hogy csakúgy harsogtam az igazamat. De a hangerő nem erő, és ebben neki volt igaza!

Kérdező: Én azért jöttem le a Földre, mert bukott angyal vagyok. Más, aki magasztos lélek, azért, hogy ezeket a bukott angyalokat tanítsa. Hogy jön a képbe a démon? Mit kell tudni a démonokról?

Feri bácsi: Az Isten minden teremtetett gyermekének lehetővé tette azt, hogy Mellette vagy Ellene döntsön. Aki Ellene döntött, az kilépett az Isten szeretetköréből. **Az Isten a szeretet körén belül mindenható, a szeretet körén kívül viszont magatehetetlen.** A szeretet körén kívül lévők közül sokan lejönnek a Földre, mert a főkrampusz mindent megtesz azért, hogy minél többen legyenek a Földön olyanok, akik az önzésük által akarják megtalálni a boldogságukat.

Ezért nagyon sok olyan ember van a Földön, akik azért vannak itt, hogy megnehezítsék azoknak az életét, akik meg akarnak javulni. Rengetegen vannak a szeretet körén kívül lévők közül olyanok, akik még nem születtek le a Földre. Ezek átjárnak, sugallatokkal hatnak ráink, és a Földön élő társaikkal karöltve mindent elkövetnek, hogy megnehezítsék az életünket.

Amikor Jézus a tanítványaival Szamárián halad át, a tanítványok azt mondják: – akarod, hogy tüzet hívjunk le az égből, mert nem fogadtak be az egyik faluban? (Szamária és Jeruzsálem ellenséges viszonyban élt.)

És Jézus ezt mondja: „nem tudjátok, milyen lélek van bennetek!”

Ahogy téged átjárnak – ha hiszed, ha nem – a rádió, a TV hullámai, ugyanúgy átjárvák lelki-szellemi énünket az ártó erők, csak azzal a különbséggel, hogy nekünk semmit sem árthatnak. Nekem semmi nem árthat, ha egyszer az Istené vagyok!

Az istenszeretőknek minden a javára válik, mert Jézusnak van egy kijelentése: ha Őt szeretjük, akkor Ő bennünk lakik, bennünk él.

Én azt szoktam ajánlani a testvéreknek, hogy reggel mondjátok az őrangyalotoknak, angyaloknak: takarjatok be, járjatok át engem! Ez hasonlít ahhoz, mint amikor bekened magad szúnyogirtóval. Dűnnyöghetnek körülöttem, de a szúnyogok nem szállnak rád.

Azt viszont én is megtapasztaltam már, hogy az ártó erők működnek! Egyszer úgy éreztem, mintha a fejem felett egy fekete felhő lett volna. Annyira bántott, hogy nem mertem autóba

ülni. Józan vagyok, normális vagyok – mondogattam magamnak. Azt sem tudtam, mit csináljak.

Amikor elmondtam Balczó Bandinak, ő megnyugtatót: – Feri bácsi! Elűzzük az ördögöt! Fölugrott, kinyitotta az ajtót, és elkiáltotta magát: –Távozz! Úgy eltűnt az a fekete felhő, mintha ott se lett volna. Van ilyen!

Kérdező: Láttam már olyan papot, aki démonokat űzött. Jézus mondja is, hogy az enyéim a nevemben démonokat űznek.

Feri bácsi: Önmagában nem elég az, hogy valaki démonokat űz. Lesznek, akik azzal mennek majd Jézushoz, hogy az Ő nevében ördögöket űztek, amire azt fogja mondani: „sohasem ismertelek titeket”. (Mt 7;23)

Kérdező: A Sátán egy bukott angyal. Hogy szerzett magának híveket, szolgálkat?

Feri bácsi: **A teremtés az Isten szükségszerű szabad tette.** Szükségszerű, mert ha Teremtő, akkor terem. Szabad, mert senkitől nem kérdezte, hogy hogyan s mint legyen ez a teremtés. A teremtés nagy egészében, amiben az angyal- és embervilág benne van, az Isten köztünk emberként teremtményesült.

Lucifer az angyalvilág legmagasabb szintjén felháborodik: ennek a teremtet embernek szolgáljak én? Lucifer gögje ezt nem bírta elviselni. Egyszerűen nem bírta felfogni. És nem is akarta. És így lett abból a hatalmas, csodálatos szellemi lényből – Luciferből, a fényhordozóból – bukott angyal.

Ha itt egy angyal megjelenne a maga teljességében, mind hasra esnénk. Azt hinnénk, hogy itt van az Atyaúrsten, mert az egy egészen más dimenzió!

Visszatérve Luciferre! Annyit tudunk csak, hogy a gög volt az, ami miatt azt mondta a Fényhordozó: ő nem vállalja a szolgálatot.

Ezért mondta Lucifer: Non serviant! Nem szolgálom! Ő nem szolgál egy olyan teremtménynek, mint az ember!

Ebből is láthatni azt, hogy az Isten mit megtett értünk, hogy bemutassa, hogy néz ki egy igazi ember.

Hogy érzékeltesse velünk:

Az örökkévalóságért mindenre képesnek kell lennünk.

Itt nem szabad alkudozni! Jézus igen élesen fogalmaz: aki tornyot akar építeni, először leül és számol, nehogy szégyent valljon mások előtt, ha nem sikerül a torony felépítése. Aki háborúba megy, számot vet, s ha úgy látja, hogy baj van, inkább békét köt.

Ugyanígy, **ha valaki nem mond le mindenéről, amije van, nem lehet a tanítványom.** Ahogy feltétlen feltétele a toronyépítésnek, hogy számol az, aki tornyot akar építeni; ahogy feltétlen feltétele a háborúba menésnek, hogy számol az erő világával, ugyanígy feltétlen feltétele, hogy én mindenről mondjak le, ha tanítványa akarok lenni Jézusnak.

Másutt azt mondja Jézus: „*aki jobban szereti apját, anyját, még önnön lelkét is, nem méltó Hozzám*”.

Az ember először nem érti, de ha belemélyed, akkor rájön, hogy magunk is mondjuk az emberekről: ez az ember ellensége önmagának. Ez gyűlöli önmagát! Ez reggeltől estig mérgezi magát!

Ezt a magatartást gyűlölnöm kell magamban, hogy én ne legyek ellensége önmagamnak!

A Jézushoz tartozás feltétlen feltétele tehát az, hogy mindenről le kell mondanom.

Az eszméről nem lehet lemondani! Nem mondhatom azt, hogy én a Jóistenért élek, kivéve ezt meg azt! Nincs kivétel! Szívvel-lélekkel, testestül-lelkestül Jézusért akarok élni!

Ezt akkor tudom megélni, ha elhiszem Jézus azon mondatát, hogy: többet értek, mint a verebek!

A szellemvilág – szerintem – egy olyan érdekes világ, ahol harc folyik értünk. Nekem a Földön csak azt kell eldöntennem, hogy melyik oldalra állok.

Jézus azt mondja: „*Bízzatok, én legyőztem a világot!*” Ha az Ő oldalára állok, akkor engem az érdekel, hogy Jézus hogyan gondolkodik. Ilyenkor reggel így indulok: **Uram! Veled indulok – ez a szándék. Érted – ez a cél.** Ha ez napközben is többször eszébe jut az embernek, akkor már sínen vagyunk.

Tehát a Győztes oldalán állunk!

1998. 09. 17.

Feri bácsi: Testvérek! Azért jövünk itt össze, hogy a szívünkben felmerülő kérdésekre megpróbáljunk értelmet megnyugtató választ találni. Jézus azt mondta: aki Őt látja, látja az Atyát, és azt is mondta: nektek adatott tudni az Isten országa titkait. Ez tehát azt jelenti, hogy igenis, értelmet megnyugtató választ tudunk kapni minden olyan kérdésre, amelyben a boldogságunk, benső békénk érdekében szükségünk van. Ez nem jelenti azt, hogy nincsenek misztériumok.

Az utóbbi napokban olyan gondolatok kerültek felszínre bennem, amelyek arra készítetnek, hogy „öntsünk tiszta vizet” a fejekbe a szentmisével, mégpedig az **Oltáriszentséggel** kapcsolatban.

Az egészen biztos, hogy a keresztény kultúrkörön belül az Úrvacsorát soha senki nem tette talonba úgy, hogy azzal nem kell foglalkozni. Csupán arról van szó, hogy bármelyik egyházat figyeljük meg, valami torzítás feltétlenül történt az Úrvacsora kapcsán, mert vagy hozzátettek, vagy elvettek belőle.

Többen is kérdezték a Hangtól, hogy honnan lehet tudni, melyik az igazi egyház. Ilyen nincs. Az intézmény szükségszerűen magában hord bizonyos tökéletlenségeket is. Ugyanakkor pedig vannak olyan értékek, amelyek az intézményes egyház léte nélkül nem tarthatók fenn az idők végezetéig.

Ilyen éppen az Oltáriszentség. T.i. ha végigolvasod a Jn 6-ot, ott annyira szájba rágóan magyarázza Jézus, hogy az Ő teste valóban étel, az Ő vére valóban ital. Aki nem eszi az Ő testét, nem issza vérét, nem lesz benne élet. A 6. fejezetben végig erről beszél. Egy-kétszer mond olyan mondatot, hogy a test nem használ semmit, a lélek az, ami él, a szellem.

Nyilvánvaló, hogy a Szent ostyában nem úgy van jelen Jézus, hogy kezdem rágni a fülét, mikor áldozom, hanem Jézus ott a megdicsőült testével szellemileg van jelen. De ez valós jelenléte. Hogy ez misztérium, az kétségtelen. Ezt értelmileg nem tudod felfogni, hogy lehet az, hogy az ostya Jézus teste, a bor meg Jézus vére, mert a lényege megváltozott. Ezt csak Jézus szavai alapján tudjuk elfogadni.

Említettem nektek, hogy **mi** – legalábbis én erre nagyon utazom – **egyetlen tekintélyvel fogadunk el: ez a mi Urunk, Jézus Krisztus.**

Mások szavait – lehet az a római pápa is – csak annyiban fogadjuk el, amennyiben a mondanivalója Jézus szavaival alátámasztható. **Nekünk Jézus a tekintély!**

Erre persze azt mondják: emberek írták le azokat is, amiket Jézus mondott. Ez így igaz. Csak van nekünk egy óriási szerencsénk itt, Magyarországon, hogy van egy Bulányi Gyurka bácsi, aki mindenféle nyelven beszél. Amikor kijött a börtönből, eljött hozzám Halásztelekre, és a Jézus ajkára adott minden egyes szót kianalizálta, majd szintetizálta, és ebből született meg a KIO. Ennek segítségével Jézus gondolatstruktúráját már a magunkévá tudjuk tenni. Ezt én nem tudom eléggé hangsúlyozni, sőt egyre jobban kell hangsúlyoznom, mert egyrészt ez a fejlődés velejárója, másrészt a mi korunkban az ártó erők kezdenek nagyon nyugtalanodni, és a legjobb szándékú embereknek is bezavarnak. Olyan tanítások kezdenek elterjedni, olyan tanításokat kapunk felülről vagy belülről (ahogy akarod!), amelyek a legjobb szándékú embereket is képesek megtevesztetni. De erre még kitérek.

Most csak azt akarom nektek mondani, hogy ezen a téren a protestáns testvéreink azt mondják, hogy az Úrvacsorán, akinek hite van, az valamiképpen Jézus jelenlétével kerül kapcsolatba, amikor magához veszi a kenyeret és a bort Jézus emlékezetére. A józan ész azt mondja, hogy aki Jézust komolyan veszi, azt Jézus is komolyan veszi. Ez egész biztos. De a protestáns testvérek is azt mondják, hogy akinek hite van. Mert ami megmarad a kenyérből, azt szétosztják a gyerekeknek, a bort pedig kiöntik a csapba, mert a funkcióját betöltötte.

A katolikus egyház azt vallja, hogy ahogy Jézus mondta, azt úgy kell érteni. Abba az ostyába Jézus beleöltözik, és azt nem lehet szétosztani a gyerekeknek és a bort a csapba önteni, mert abban Jézus mindaddig jelen van valóságosan – csak szellemi módon –, amíg a színek megmaradnak.

Ha pl. te találsz egy ostyát a templomban, és nem tudod, hogy az átváltoztatott vagy nem, vidd oda a papnak. Mit csinál vele? Minden templomban az oltár mögött van egy kis sír, egy kis urna, amibe beleteszi, és az ostya ott marad addig, amíg penészgomba-teleppé nem válik. Mert amikor ez a külső szín megszűnik, akkor megszűnik a lényeg is. Akkor már Jézus nincs benne.

Ez annyit jelent, hogy ha te magadhoz veszed az Oltáriszentséget, akkor kb. öt-tíz percig van szentségi módon benned, tehát amíg fel nem bomlik.

De ez valós jelenléte Jézusnak! Eszköz jellegű, ez igaz, mert a cél a kegyelmi jelenlét. Élő módon bennem éljen, az én képességeimet használja föl arra, amire Ő ezt jónak látja.

De a valós jelenléttől nem szabad tágítanunk!

Ez az egyik, amit mondani akartam, a másik a szentgyónás.

A szentgyónás hivatalosan soha nem volt összekötve a szentáldozással.

Az őskeresztényeknél három bűn volt az, amire azt mondták, hogy kötelező meggyónni és feloldozást kérni. Ez a vérfertőzés, a hit megtagadása és a tudatos gyilkosság. Hogy később mint keverték be a rendszeres gyónást, az egy más téma.

Testvérek! Én nagyon szeretném, ha előttetek egyértelmű lenne, hogy az **Oltáriszentség Jézus valós jelenléte.**

Nem arról van szó, hogy mi tagadnánk azt, hogy ha valaki jó szándékú, és Jézust komolyan véve, átélve emlékezik meg arról, amit Jézus az utolsó vacsorán csinált, hogy akkor Jézussal nem találkozna. Nem arról van szó. De, és ez megint egy lényeges pontja a misének, hogy a szentmisében nem csak az Úrvacsora, nem csak az utolsó vacsora jelenik meg, hanem a Golgota is. Ezért van két szín alatt. Más dolog, hogy egyik helyen egy szín alatt, másik helyen két szín alatt áldoznak. Két szín azért kell, mert a szentmise ez a kettő: az Úrvacsora meg a

Golgota. Egy szín alatt azért könnyű, mert ma már tudjuk, hogy a testben benne van a vér is. Ha valaki Jézussal találkozik, akkor Benne most már nincs külön a teste a vérétől vagy a vére a testétől.

Mindezt mindenkinek magában kell tisztáznia, nehogy belemenjünk egy vallásoskodó, szertartásoskodó vonalba, aminek az lesz a következménye, hogy elmegyünk a lényeg mellett. Jézusnak az oltáriszentségi jelenléte is eszköz jellegű, arra való, hogy felszítsa bennünk a kegyelmi jelenlétét.

Jézus bennem él, mert befogadtam az életembe. Ez a **kegyelmi jelenlét a lényeg.**

Pál ezt így fejezi ki: „*élek én, de már nem én, Krisztus él bennem!*”

Mivel Isten Önmagára teremtett minket, szeretetre, szükségszerűen lehetőséget kaptunk a szabadság terén a formai szabadság birtoklására.

Mi az, hogy formai szabadság?

Formai szabadság: a választási lehetőség.

Tartalmi szabadság: külső, belső kényszer ellenére tenni a meglátott jót.

A mennyországban nincs formai szabadság. Ott már nincs választási lehetőség, mert már döntöttünk. Aki döntött, az csak tartalmilag teszi a jót. Ahhoz, hogy a Földön valaki szabad legyen tartalmilag is, szükséges a formai szabadság is.

Azt nem tudjuk, csak elképzeléseink lehetnek arról, hogyan élhettük meg azt a formai szabadságot, amikor először döntöttünk. De tény, hogy volt, aki Isten mellett döntött, és volt, aki Ellene.

Aki az Isten ellen döntött, az nem úgy akart boldog lenni, ahogy azt az Isten gondolta.

E döntés következtében a szellemvilágban nagy káosz keletkezett. T.i., ha az ember dönt, annak mindig van következménye. Még akkor is, ha jó szándékkal dönt, de rosszul. Háttha még nem is jó szándékkal, hanem tudatosan dönt a rossz mellett.

Amikor a szellemvilágban létrejött a káosz, az Isten szeretete akkor sem szűnt meg irántunk. Az Isten szeretete a káoszból kozmoszt hozott létre. A létet anyaggá sűrűsítette, és ebbe az anyagba olyan természeti törvényeket ültetett be, amelyek következtében ez az anyagvilág ezeknek a törvényeknek a hatására kezdett változni, kibontakozni. Ez idővel elért egy olyan szintet, hogy az Isten alkalmasnak találta arra, hogy a szellemi lények beleköltözzenek. Így azok a szellemi lények, akik Isten ellen döntöttek, lehetőséget kaptak, kapnak arra, hogy döntésüket korrigálják.

Testvérek! A reinkarnáció nem hit kérdése! Az a józan paraszti ész szükségszerű látásmódjának eredménye. Van egy gyereked, akit nagyon szeretsz. Ha tudod, hogy a gyereked mérhetetlenül szenved, te képtelen vagy boldog lenni. A boldogság csak addig tud együtt lenni a szenvedéssel, amíg valakiben az él, hogy az a szenvedés egyszer megszűnik. Nincs az az apa, nincs az az anya, aki el bírná viselni azt (ha normális), hogy ő boldog, de a gyereke örökkön örökké a kínok kínját fogja megélni.

Akkor az Isten örökkön örökké szenved? A boldog Isten örökkön örökké boldogtalan? Ez butaság!

A Jehova tanuk ezt úgy oldják meg, hogy aki Isten ellen döntött, azokat az Isten megsemmisíti, azoknak nincs örök életük. A nemlétbe kerülnek vissza.

Csak ez megint ellentétben van az örökké teremtő Istennel, mert az Isten nem csinál selejtet. Egy fazekas képes arra, hogy ha nem jó a korongon készült darab, akkor eldobja, aztán majd újra összegyúrja az agyagot. Az Isten nem ilyen. Amikor Ő minket megteremtett, tudta azt, hogy Önmagára teremtett, s mi előbb-utóbb igent mondunk Neki. Hogy mikor és hogyan, az egy más téma.

Ilyen értelemben a reinkarnáció józan ésszel végiggondolva érthető, és Jézus tanításában is megtalálható.

Viszont az embernek van egy olyan adottsága, amelyet úgy hívunk, hogy kíváncsiság. Ez főleg akkor kap lángra bennünk, amikor kiderül, hogy mi kapcsolatba tudunk kerülni a szellemi lényekkel.

Kaptam valakitől egy levelet, akit eddig nagyon normális, nagyon józan, az Istennek nagyon odaadott embernek gondoltam. Elküldött nekem egy vastag paksamétát, amiben arról ír, hogy szellemi lényekkel került kapcsolatba, akik arról beszélnek neki, hogy tulajdonképpen két isten van. (A teológián ezt dualizmusnak hívják.)

Van egy pozitív meg egy negatív isten. A negatív isten is isten! Egyik se tud megenni a másik nélkül!

A földi életnek az embereken keresztül az lesz a feladata, hogy ez a kettő úgy ötvöződjön, hogy majd a pozitív isten legyen minden mindenben. Úgy látom, óriási energiát fektet ebbe a munkába, rengeteg időt, de hiányzik belőle Jézus. Róla nincs is szó benne! (Az illető a korábban meghalt édesanyjával került kapcsolatba, akinek Homérosz a tanítómestere, és az mondja neki azt, amit továbbad.)

Arról a Jézusról nincs szó, aki egyszer megjelent a Földön, és Magára mutatva azt mondta, hogy aki Őt látja, látja az Atyát. Aki azt tanította, hogy ne mondjátok magatokat mesternek, mert egy a ti mesteretek: a Krisztus.

Ebben az irományban ilyen nincs. Nagyon szép párbeszédet írt le, ami sokszor nagyon is igaz, hisz amikor egy édesanya és a gyereke beszélget, abból csuda szép dolgok jöhetnek ki. Ez az ember azt az irányítást kapta, hogy vigye el az írását a Szellemi Búvárok Egyesületébe, meghatározott személyeknek, és ott majd terjeszteni fogják azt.

Testvérek! Jézus azt mondta, hogy azokban a bizonyos utolsó időkben jönnek hamis próféták, hamis Krisztusok. Ha lehet, még a választottakat is megtévesztik.

Bár nem akarom a vízzel együtt a gyereket is kiönteni, mivel ez az illető óriási szeretetmunkát végez. Elhagyott meg haldokló emberekkel foglalkozik, a szíve-lelke tele van szeretettel, és a jó szellemekkel is kapcsolatba kerül, de ha valaki nem vállalja a kontrollt, akkor – szerintem – a szemtelen szellemek földre fogják vezetni. Így nem lesz már ideje arra, hogy a jelenét megszentelje.

Jézus azt mondja: józanok legyetek, virrasszatok, imádkozzatok, újra mondom, vigyázzatok. Jézus állandóan fölhívja a figyelmünket erre, és biztos, hogy nem hiába kér minket erre. Legyünk nagyon józanok, nagyon odafigyelők, hogy szinkronban van-e Jézussal az a szellemi étel, amit magunkba akarunk venni. Mert nem mindegy, hogy mivel táplálkozunk!

Amit az anyagvilágban megeszel, az beléd épül.

Az a szellemi termék, amit „megeszelsz”, abba épülsz.

Tehát ezért kell nagyon ügyelnünk, hogy csak akkor fogadhatunk el információt a szellemvilágból, ha azt legalább magjában szinkronba tudjuk hozni az evangéliumok Jézusával.

Pál élesen fogalmaz, nem olyan finoman, mint Jézus: hogy majd jönnek hamis próféták. Pál azt mondja: az az idő jön el, amikor az embereknek viszket a fülük, hogy mindig valami érdekeset halljanak. Elfordulnak az igazságtól, és odaadják magukat a meséknek. Érdekes, hogy az említett írás címe: Éld át mese!

Én úgy gondolom, hogy a Jóisten rendezte úgy, hogy itt össze tudunk jönni.

Testvérek! Én azt hiszem, azért adta meg nekünk a Jóisten ezt a lehetőséget, mert szűk a kapu és keskeny az út, ami az Életre vezet, és tényleg kevesen találják meg azt. Itt az emberi természetünk és az értelmünk is fejlődik. Olyan csuda dolgokat találhatunk fel meg láthatunk meg az életünk során, amelyek képesek az embert kísértésbe vinni.

Ezért érzem fontosnak, hogy csak olyasmit „együnk” meg, amiről – a jézusi szűrőn átszűrve – igazolható, hogy építeni, buzdítani, vigasztalni fog, és olyan alapokra helyezhetem a jövőmet a jelenben, ami sziklaalap.

A Hang azt mondja: az igazi szeretet gyémántkemény, mert arra nem homokvár épül, hanem az örök élet! Ne hitegessem magam, hanem ragadjam meg az értelmemmel és az akaratommal egyaránt a jelent, és úgy feszüljek neki a feladataimnak.

Azt mondja a Hang: **ne a problémádat add át nekem, hanem magadat!** A problémádat helyetted Én nem oldhatom meg, az a tied. De ha magadat átadod, akkor a probléma megoldásához tudom adni az erőmet. Kérd a bölcsesség lelkét, amivel meg tudlak ajándékozni, és akkor a problémádat Velem meg tudod oldani. Azt is hozzáteszi: egy vekni kenyeret sem lehet lenyelni egyszerre. Szét kell rágni, és akkor tudod megemészteni. Ezért tudnod kell, hogy a Földön nincs megoldhatatlan probléma, és azt is tudnod kell, hogy véglegesen megoldott probléma sincs.

A Föld annak a birkózásnak a helye, ahol a problémahalmazból az adott napon akkorát harapjak, amekkorát meg tudok oldani, fel tudok dolgozni. Azt is mondja: vigyázz, ne a fantáziád enged el, és ne arra építs, mert az igazi szeretet gyémántkemény, hiszen az örök életnek kell ráépülnie! Érti az ember, hogy nem babra megy a játék! Mi a horgonyunkat olyan talajba vágjuk, amelyből nincs az a vihar, amely ki tudna bennünket szakítani.

Jézusnál jézusibb Jézus nincs! Ezért, ha Jézust tanulmányozzuk a tanításán keresztül, és engedjük a Vele kapcsolatos problémákat felmerülni, akkor Jézus segít ezeket megoldani. Jézusnak vannak megjelenési formái. Az egyik megjelenési formája, hogy: **ahol az Ő nevében jönnek össze, ott Jézus jelen van.**

Jézus itt és most jelen van!

Ez pedig azt jelenti, hogy mindegyikünket segíti abban, hogy a nyitottságunk, tehát az alázatunk mértéke szerint föl tudjuk oldani azokat a problémákat, amelyek a jelenben jelentenek problémát. Segít, hogy tudjunk továbblépni.

Nagyon örülök, amikor kérdéseket tesztek fel, mert egyikünk sem azért kérdez, hogy pizskálódjon.

Az mindig elképzelhető, hogy Jézus nem rajtam keresztül kínál megoldást, hanem valamelyiteken keresztül. De azért Isten nem szokta kikerülni a már bejárt vonalat. Itt a bejárt

vonat az, hogy én vagyok a legöregebb, túl vagyok a hetvenen, végigtanultam a teológiát, „megettem” a KIO-t, van egy u.n. felvevő csoportom, az öreg papok csoportja, ahol komoly szellemi munkát végzünk. Nyilvánvaló, hogy több lehetőségem van arra, hogy olyan információkhoz jussak Jézussal kapcsolatban, amit meg tudok veletek osztani. De ez nem annyit jelent, hogy én csalhatatlan vagyok. Ezért csak akkor fogadjunk el valamit, ha valaki Jézusra hivatkozva mond jobbat, mint ami pillanatnyilag a fejünkben van.

Kérdező: *Feri bácsi! Múltkor – a lélek fejlődésével kapcsolatban – azt magyaráztad nekünk, hogy ha egy lélek kinyílik Isten felé – ahogy kinyitjuk az ablakot, hogy bejöjjön a napsugár –, akkor fejlődik a lélek, még akkor is, ha alszunk. Ha valami miatt becsukjuk az „ablakot”, a lélek fejlődése megáll. Ha legközelebb újra kinyitjuk, akkor onnan folytatódik a fejlődés, ahol abbamaradt.*

Viszont a 30. kötet 3130. levelében ezt olvasom: „Tudnod kell, hogy a lélek élete olyan, hogy vagy fejlődik, vagy visszafejlődik. Fejlődik, ha két ölelő kar, a reggeli és az esti ima oltalmában él. Visszafejlődik akkor, ha önmagán kívül teljesítmény-centrikussá válik. Tehát, amikor valaki lelkileg is nem Nálam, hanem a világban akarja megtalálni a neki megfelelő helyet.”

Feri bácsi: Ez annyit jelent: lelki stagnálás nem létezik. Vagy előre mésh, vagy hátra. De mindig mésh. Ez ennyit jelent.

Kérdező: *Az előbbieh tekintetében ezt én ellentétesnek érzem.*

Feri bácsi: Azért nem ellentétes, mert amikor te visszafelé mésh, előbb-utóbb rádöbbsz arra, hogy: jaj, Uram, marhaságot csináltam! Uram, bocsáss meg!

Akkor a Mennyei Atya visszahelyez abba az állapotba, ahonnan kezdél visszafelé menni. Érted?

Ez az egyik aspektusa. A másik pedig: amikor te alszol, akkor is élsz, ezért ha te a kegyelem állapotában alszol, akkor előre haladsz. Tehát nem kell mindig előről kezdeni – a kisbaba-kori szinttől – a lelki fejlődésedet, hanem onnan, ahol „elszúrtad a kapanyelet”. Oda mindig visszavisz téged a Lélek, amikor megbánod az elrontott dolgaidat.

Ez annyit jelent, hogy a lelki életben nincs megállás.

Van egy másik nézőpont is! Ez pedig így hangzik: mi az életünk irányát nem a Földön döntöttük el, hanem – mielőtt megszülettünk – a szellemvilágban. Itt a Földön legfeljebb arról lehet szó, hogy csalinkázunk, mert mindig feszül valami az emberben.

Kérdező: *A lelkek egy adott fejlettségi fokkal rendelkezve jönnek az egyik életből a másikba.*

Feri bácsi: Amikor meghalsz, akkor bizonyos tapasztalataid vannak a földi életről. Ezeket felhasználva döntheted el vagy döntik el veled együtt, hogy az elkövetkezendő földi életedben milyen sorsvonalat válassz, ami a fejlődésed szempontjából a leghatékonyabb számodra.

Többször kérdezték tőlem: – De Feri bácsi, aki az Isten ellen döntött, az nem tud itt a Földön az Isten mellé állni? – Úgy tűnik, nem. Legalábbis az Úr Jézus tanításában én sehol sem találtam olyat, hogy a farkasból bárány lett volna, a konkolyból meg búza. A konkoly is felnőtt, a farkas is farkas maradt. Nem hallottam, hogy a rossz földből jó föld lett volna. Arról viszont beszélt Jézus, hogy nem láthatunk bele a másik lelkébe, ezért nem tudom hol tart az illető. A lelke gyökerén a vágya az Isten felé vagy az Isten ellen mozgatja. Ezért Jézus azt mondja, hogy egy idő után a port is rázzátok le a lábatokról. Tehát van egy olyan pont, amikor

az ember azt mondja: itt nincs értelme Jézusról beszélni, mert ez az ember vagy ez a társaság nem azt akarja, amit Jézus.

Kérdező: Én valami biztosítékot szeretnék, hogy lelkileg ráérezzek erre!

Feri bácsi: Én azt tudom mondani, hogy nekünk üdvbizonyosságra kell jutnunk!

Ez annyit jelent, hogy **újjászületett emberekké kell válnunk!** Ebből nem engedhetünk! Ma már tudjuk, megtanultuk Jézustól, hogy mik az újjászületés feltételei.

Legyen az életemben egy olyan nap, amikor rászánok egy negyed vagy fél órát arra, hogy elvonulok, és beszélgetek Jézussal:

’Uram! Én befogadlak az életembe Uramnak és Megszabadítómnak. Ettől kezdve a legfontosabb Te leszel a számomra, és az evangéliumok által akarlak megismerni! Ha olyan emberekkel találkozom, akik Rólad beszélnek, rögtön csupa fül leszek. Azoknak az embereknek a társaságát már nem tudom élvezni, akiket Te nem érdekel, vagy azt mondják, hogy nem érdekli őket az, hogy Veled mi van.’

Ez az, ami szükséges, hogy az emberben éljen! Kiválasztok egy napot, ami ünneppé lesz a számomra. Ez az ünnep nekem piros betűs ünnep, erre készülni akarok, mert ez attól vált fontossá, hogy ez **az én újjászületésem napja.**

Tudnunk kell: „*aki nem születik újjá, nem mehet be Isten országába*”. Jézus ezt annyira világosan mondta a Jn 3;3-ban Nikodémusnak, hogy ezt nem lehet félremagyarázni. Nekünk ezt nagyon komolyan kell vennünk, vagyis üdvbizonyosságban kell élnünk! Ez pedig értelem és akarat kérdése, nem pedig ráérezése.

Az nagyon jó, ha az érzelmi világunk átjárja az akaratunkat.

Az Isten tud közvetlenül is szeretni minket, és amikor kivételesen jól érezzük magunkat, tulajdonképpen ez történik. Az Isten közvetlenül mutatja ki a szeretetét irántunk.

Mi nem tudjuk Őt közvetlenül szeretni, csak elmondani tudjuk Neki, hogy szeretjük. Mi csak a szolgálatban, a másért élésben tudjuk megmutatni azt, hogy nekünk Ő a legfontosabb. Nem szabad elbizonytalanodnunk abban, hogy az Övéi vagyunk.

A Krampusz fegyvere az elbizonytalanítás, de nem szabad bedőlnünk neki! **Az önmagunk kézben tartása értelem és akarat kérdése.** Az is igaz, hogy az értelem és az akarat csak a „jéghegy csúcsa”, mert az ember nemcsak ez. A tudattalan világunk mélysége szinte beláthatatlan.

Mint ahogy az első szilvamágnában a világ összes szilvafája benne van, úgy élnek bennünk az egész eddigi generációk!

A boldogságom mégis itt áll vagy bukik a „jéghegy csúcsán”, az értelem és akarat területén, mert **én csak magamért felelek**, senki másért.

’Én igent mondtam Neked, Uram. Hogy én most mit érzek, mit nem érzek, ez nem tartozik a lényeghez! Örülök, ha jól érzem magam, és nem örülök, ha nem érzem jól magam, de a döntő az, hogy az értelmemmel azt akarom, amit Te akarsz.’

A többi egész biztos, hogy nem érinti a lényegét.

Akik a lelkük mélyén keresik Jézust, azok ott előbb-utóbb megtalálják. És Jézust nem lehet összekeverni Pállal vagy Izajással, vagy Mózással.

Jézus volt az egyetlen, aki elmondhatta: aki Őt látja, az Atyát látja. Ő volt az egyetlen, aki elmondhatta: ki vádolhat Engem bűnről? Jézus volt az, aki harmadnapra úgy támadt föl, hogy a tanítványaival még negyven napig együtt volt, tehát nem csak egy látomás volt. Jézus volt az, akiért – miután felemelkedett az Atyához – az övéi 300 éven keresztül boldogan mentek a halálba. Aki ebben a korai időszakban Hozzá tartozott, az tudta, hogy emiatt bármikor vihetik az oroszlánok elé a szórakoztató iparba, márthatják szurokba, gyújthatják fáklyának. Háromszáz éven keresztül!

Jézus ezért mondta: nem lehet külön a tanítvány a mesterénél. Amit Én éltem meg, azt valamilyen formában az enyéim is meg fogják élni. Ugyanakkor azt is elmondta, hogy szűk a kapu és keskeny az út, amely az életre vezet.

A szellemi fejlődés révén előbb-utóbb rálátunk arra, hogy a reinkarnáció szükségszerűen megmenti az Isten becsületét. A világ különböző helyein lévő borzalmas állapotok nagyon meg tudják botránkoztatni a jó szándékú embereket, miszerint hogy engedheti meg ezt az Isten. Az Isten megengedő és cselekvő akarata nagyon össze tudják keverni az emberek.

Isten megengedő akarata a végtelenre van állítva. Jézus megengedi, hogy azt csinálja Vele, amit akarsz, mert teljes mértékben kiszolgáltatta Magát nekünk!

Ugyanakkor pedig egyre nagyobb hangsúlyt kell tenni (szerintem) arra, hogy kié vagyok!

Én az Istené vagyok!

Ez egy érdekes lélektani dolog. Minél jobban magamba szuggerálom, hogy én az Istené vagyok, annál inkább figyelek magamra, mert nem viselkedhetek akárhogy, hiszen az Istené vagyok. Szerintem áttételesen így tud a legjobban együttműködni az ember a kegyelemmel, ha erre teszi a hangsúlyt.

Kérdező: Jézus mondja: amit az Én nevemben kértek az Atyától, megadja nektek. Mi hogyan kérjünk Jézus nevében?

Feri bácsi: Ha a lelkiismereted szerint teszel, akárhogy mellé van az hangolva, akkor te a szívedben békét hordasz.

Amikor Jézusban megjelent az Isten a Földön, akkor azért jött, hogy szebb legyen a Föld ott, ahol igazán vállalja valaki azt, hogy emberré váljék. Most már tudjuk: hogy néz ki egy igazi ember. Embernek lenni annyit jelent: befogadom Jézust az életembe.

Tulajdonképpen az Isten által elgondolt szeretetnek – nem ártok, megbocsátok, segítek – háttere a másakra figyelés. Az, hogy én nem ártok, megbocsátok, segítek, e mögött az van, hogy a rászorulón segíteni. Abban segíteni, amire a másik rászorul. Mire szorul rá a másik? Talán semmi másra, mint arra, hogy egyszer végighallgassam, egy jó szót mondjak, bátorítsam.

Jézus azt mondta: jött, hogy tanúságot tegyen arról az erkölcsi igazságról: hogy **szeretnünk kell egymást. Hogy ne akarjam a másikat, amiről tudom, hogy az nekem is rossz lenne. Akarjam a másikat, amiről tudom, hogy nekem is jó, ha azt mások akarják.**

A kereszténység szinte teljességében azt vallja: Jézus azért jött, hogy kereszthalálával kiengesztelje az Atyát. Neki azért kellett meghalni, mert ezáltal váltotta meg az emberiséget

az eredendő bűntől. Szinte drukkolt a Mennyei Atya: csak öljétek meg a Fiam, mert mi lesz veletek, ha nem ölitek meg a Fiam!

Normális ésszel ezt nem lehet elfogadni. Ez nem igaz! Jézus örült volna legjobban, ha nem ölik meg. Jézus mindent odaadott abban a belső reményben – és ez a remény meg fog valósulni Benne! –, hogy egyszer mindenkinek „leesik a tantusz”, hogy mindent oda kell adni. Mindent!

Ahogy az Atya, a Fiú és a Lélek egymásnak mindent adnak, ennek a Földön is meg kell valósulnia – az ember szintjén – legalább az egyén szándékában. Lelkem szándékában tudjam átélni azt, hogy amim van, az nem az enyém, mert nem vihetem el magammal. Mindig meg lehet találni azokat, akiknek tudok adni abból, amim van. És nyilván olyanokat keresek, akikről látom, hogy ők is adni akarnak abból, amijük van. Ez hozza létre azt a belső bizalmi szeretetkapcsolatot, ami által már itt a Földön biztonságban érezhetem magam. Szűkebb kapcsolatban, a házasságban szokták megpróbálni ezt az odaadást.

Csak a házasságban is az a helyzet, és ez is már eléggé egyértelmű, hogy nem az elején látjuk a házasság lelki gyökerét, hanem a végén. Mert amit Isten egybekötött, azt nem lehet szétválasztani. Az a házasság, ami elválással végződik, azt nem kötötte egybe az Isten. Ott nem úgy indultak el, hogy mindegyikük lelke mélyén az a vágy élt, hogy egymást az Istenhez segítsék. Hogy mindent odaadjanak a másinak azért, hogy a mindent birtoklás, az Isten világának stílusa valósuljon meg bennük. Ha az egyik a lelke mélyén önzéssel indult a házasságba, azt nézve, hogy így most jól járhat, ez egy idő múlva kiderül.

A protestánsoknál nincs megszabva, hogy hányszor lehet nekirugaszkodni ennek a próbálkozásnak, hogy teljesen odaadom magam, és a másik is teljesen odaadja magát. A görögkeleti egyház szerint háromszor, a római katolikus egyház szerint csak egyszer lehet házasságot kötni. A katolikusok úgy gondolják, hogy mind a két fél azzal a szándékkal indult el, hogy számukra az Isten Lelke a legfontosabb. Ha később jogilag tudják igazolni, hogy ez nem volt így, akkor nem az történik, hogy elválasztja őket az egyház, hanem azt mondja az egyház, hogy az a házasság kezdettől fogva nem is jött létre. Az egyház azért mondja, hogy a házasság felbonthatatlan, mert ami felbomlik, az kezdetben nem is volt egy.

Jézus azt mondta, hogy a fát a gyümölcsseiről ismerhetjük meg. (Ez egy huncut kijelentés ám, mert nincs olyan, hogy elülteted a fát, veszel egy nagy levegőt, és már szeded is a gyümölcsét. Évekig kell gondozni, mire lesz rajta gyümölcs.) A házasságban is így van. Később derül ki, hogy mennyire tudnak egymáshoz tartozni, lelkileg fejlődni. Ha valakit elhagynak, az is tud lelkileg fejlődni, mert eljőhet az a pont, amikor tudomásul veszi, hogy a házasságán kezdettől fogva nem volt Isten áldása.

Jézus azért jött, hogy UT-at mutasson a Mennysországba.

A tévedésben hozott döntéseknek is, a rossz döntéseknek is rossz a következménye. A szenvedések kivétel nélkül a rossz döntéseink következménye.

Jézussal nekünk nem azért kell élő kapcsolatba kerülnünk, mert Ő a pokoltól vagy a szenvedéstől, betegségtől váltott meg minket, hanem azért, mert **Ő a világ világossága!**

Benne a Fényt kaptam! Ebben a Fényben a hazataláltság érzése van. Úton vagyok, és tudom, hogy ez az Ut hová vezet. Aki sötétben jár, az nem tudja, hová megy, mikor áll fejre. Nem tudja magát kézben tartani. Így pedig nem lehet nyugodtan élni, ezért a sötétségben élő emberek, ha akarják, ha nem, ha hiszik, ha nem – ez fizikai törvény –, a narkotikumok irányába indulnak el, menekülnek. Nem tudnak mást csinálni. Valamiképpen a bódultság, a menekülés az, amit vállalnak.

Látszatra mondhatjuk, hogy milyen jó nekik! Nincs eszed, nem kell gondolkodnod! De a valóság mégis az, hogy annak a legjobb, akinek van esze, és arra használja, amire kapta, hogy: értelmet megnyugtató választ keressen az életében felmerülő problémákra.

És ezt meg is találjuk, testvérek! Erre is jézusi ígéret van: aki keres, az talál, a zörgetőnek ajtó nyílik. Nem nyugodhatunk bele abba, hogy be lettünk csapva. Nem igaz az, hogy az Isten melléfogott, amikor minket boldogságra teremtett. Nem igaz! Azt viszont látnunk kell, hogy a boldogság és a kereszthordozás nem ellentétes egymással.

Ahogy én a HIT-gyülekezet gondolataiból kivettem, ők hangsúlyt helyeznek arra, hogy aki az Istennel kapcsolatban van, annak jól megy a sora. Ha valaki akarja, ezt ki tudja szedni a Szentírásból. Főleg Amerikában hangsúlyozzák ezt a különböző felekezetek. Egy könyv is jelent meg, amiben példákat hoz, hogy aki az Istené, annak nem döglenek meg az állatai, a peronoszpóra nem teszi tönkre a szőlőjét, annak jól mennek az üzletei. Az Ószövetségben tényleg minden benne van, meg az ellenkezője is. De ha egy olyan társaságnak mondasz ilyeneket, amelyik nem Jézusra van felfűzve, azonnal kiátkoznak, mert egzisztenciálisan érzik magukat támadva.

Az biztos, hogy Jézus ígéretei megvalósulnak bennünk. De ezt csak akkor tudom a magaménak megélni, ha egyértelműen látom, hogy a szenvedéseimnek értelme van. Ha nem lenne fájdalom, az lenne a legnagyobb rossz. Attól, ha megszűnik a fájdalom, a baj még megvan. A fájdalom jelzi, hogy valami baj van.

A lelki szenvedést úgy is meg lehet szüntetni, hogy bedobsz egy-két kupicát. Azt szoktuk mondani: a lét határozza meg a tudatot. Bedobod a 'lét', és elmegy a tudat! (Jót nevetünk!)

Mi már tudjuk, hogy a szenvedéseknek természetes következménye a boldogság vonalán az, hogy a szembesüléssel rá tudok látni arra, hogy:

Az Isten ereje az én erőm is!

Az örökkévalóság gyermeke vagyok!

A Győztes oldalán állok!

Isten plusz egy fő abszolút többség!

Mi ez az örökkévalósághoz képest?

Jézusnak ezek a gondolatai a hazataláltság érzését tudják fölkelteni az emberben.

A mások által okozott szenvedés önmagában biztos, hogy nem jó. De nem a szenvedés ellen kell harcolnom, hanem azt kell meglátnom, hogy ennek a szenvedésnek mi a forrása, és mi lesz a következménye, és akkor rájövök arra, hogy áldás vagyok ott, ahol élek.

Én vagyok a hazatalált, és nem az, aki engem bánt. Ha fát vágnak a hátamon, én akkor is Jézus békéjét hordozom.

Bocsáss meg, nagyon elkalandoztam, még nem is válaszoltam a kérdésedre! Mi volt a kérdésed?

Kérdező: Kérjétek az Én nevemben!

Feri bácsi: Jézusig nem tudták, mi a szeretet valódi tartalma. A kulcsszó jelen esetben: a **Nevemben.** Ez a szó Jézus korában mindig a lényegét, valaminek a lényegét jelentette. Olvashatjátok: az Ószövetségben az Isten az állatokat elvezeti Ádám előtt, hogy nevet adjon nekik. Ez annyit jelent, hogy a lényegét fogalmazta meg mindegyik állatnak.

A kérdésedben idézett jézusi mondat arra utal, hogy eddig: nem az Én lényegemben kértetek. **Ha az Én lényegemben, tehát a jézusi szeretet körén belül kérték, akkor mindent megkaptok.**

Az utolsó vacsorán azt mondja Jézus: „*új parancsot adok nektek: szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket*”. Úgy szeressétek egymást! Mindig tudtuk, hogy szeretni kell. De Jézusnál van egy minőségi változás! A régiek a szeretetet mindig összehozták a jogi igazsággal: adjuk meg mindenkinek azt, ami neki jár.

Jézus pedig: szeressünk úgy, hogy: **nem ártok, megbocsátok, segítek.**

Tehát az, aki ezt a szeretetet fogadja el, az él Jézus nevében. Az cselekszik, az beszél Jézus nevében. Ha így fordulok a Mennyei Atyához, és bármit kérek, Ő megadja. A bármiben nyilván nincs benne az, ami a szeretet körén kívül van. A szeretet körén belüli nem kérhet szeretet körén kívülit, ha Jézus nevében kér. Ez ugye érthető?

Egy footbalcsapaton belüli játékos nem kívánhat olyat, ami a másik csapat javára válna. Nem kívánhat olyat, hogy a másik csapat győzzön. Ilyen nincs! Csak olyat kívánhat, ami az ő és a csapata javára válik. Tehát azt, hogy ők győzzenek!

Tehát, amikor Jézus azt mondja: nem az Én nevemben kértetek, ez azt jelenti, hogy ti rojtosra imádkozhattátok a szátokat, de nem tudtátok, mit jelent az igazi szeretet. Tele voltatok elfogultsággal, önzéssel. Most az Én nevemben – az Én lényegemben – megismertétek, hogy ez az a szeretetkör, amiben az Isten és az Isten gyermekei élnek. A szeretetkör tartalma: nem árt, megbocsát, másokra figyel. Ha ebben a lelkületben kérték bármit az Atyától, mindent meg fogtok kapni.

Ma egy kérdést vittem a Hang elé, ami így hangzott: A fiam szenvedélybeteg, mit tegyek vele?

A Hang ezt válaszolta: senki nem lehet szenvedélybeteg megfelelő anyagi háttér nélkül. Akinek nincs pénze, az nem lehet szenvedélybeteg, mert az bizony pénzbe kerül. (A kérdező együtt él a fiával, aki iszik és narkós. Ő keres, dolgozik, és a fia belőle él.)

Meg kell mondania a fiának, hogy térjen meg, vagy menjen el tőle. Nincs harmadik lehetőség. Térjen meg, itt annyit jelent: induljon el afelé, hogy van megoldás.

Ez komoly erőforrás, amibe belekapaszkodhatsz – írja a levélírónak. Nem igaz, hogy az Isten az övéit elhagyja. Ilyen nincs! Embernek is gazember az, aki a barátját elhagyja. Aki menekül az Istentől, azzal az Isten nem tud mit kezdeni. 'Édes gyerelem, egyszer majdcsak kifulladás.'

Testvérek, a bűnrészességet meg kell szüntetni! Még akkor is, ha ez nagyon fáj. Van, amikor a szeretet olyan kemény, mint a gyémánt, mert arra örök boldogság épül. Amíg pillanatnyilag akarunk dolgokat toldozni-foltozni a pillanatnyi béke kedvéért, homokot szórunk a sebre, nem jutunk sehová, és egy vargabetűvel újra szembe kerülünk a problémával, amely addig húzik, és még nagyobbá válik.

Mesélek még egy érdekességet! Vasárnap a Gyógypedagógiai Főiskolán miséztem. Odajött hozzám egy aranyos nénike, s megkérdezte, milyen pap vagyok. Római katolikus, mondtam én. (A katolikus azt jelenti: egyetemes. Ha engem valaki megkérdez, hogy milyen vallású vagyok, azt mondom – ha pontos akarok lenni –, hogy római szertartású egyetemes keresztény felekezethez tartozom.)

Nem akarta elhinni! – Nem beszélt a Szűzanyáról! – Nem Róla volt szó! – feleltem.

Ezek az aranyos, jó szándékú betokozottságok! Hiába mondtam neki, hogy Jézus se beszélt soha a Szűzanyáról!

1998. 09. 24.

Feri bácsi: Nem találsz sehol egy olyan szektát, egyházat vagy keresztény intézményt, ahol hivatalosan azt tanítanák, amit Jézus tanított! Egyszerűen azért, mert egyik se tudja lenyelni azt, hogy a főnökek ne engedelmeskedjenek az alattvalók. Hiába mondta Jézus, hogy: közöttetek ne legyen alá-fölérendelés, ti egymásnak testvérei vagytok.

Kérdező: A lányom járt hittanórára, de teljesen elfordult.

Feri bácsi: Egy fiú felvételizni ment Vácra, a piaristákhoz. Azt kérdezte tőlem: Feri bácsi! Ha kérdeznék, mit mondjak? Ami a hittankönyvben van, vagy amit Feri bácsitól tanultam? – Ha azt akarod, hogy fölvegyenek, azt mondd, ami a hittankönyvben van. De az életedben azt kell képviselned, amit Jézus tanít – válaszoltam.

Az Úr Jézus ezért mondhatta, hogy nem lehet különbség a tanítvány a mesterénél. Ha azt választjátok, ahogy Én éltem, akkor előbb-utóbb valamiképp a sorsomban is osztoztok. Nincs olyan hatalmi rendszer, amelyik el tudja fogadni azt, hogy ne uralkodjék. Az egyházakban azt mondják, hogy akik fölül vannak, azok szolgálnak, nem uralkodnak. De ez játék a szavakkal. Ez az aranyos római pápa úgy írja alá a nevét, hogy 'Isten szolgáinak szolgája'. De az életben nem fog ő engem szolgálni! Mi tudjuk ezt. Állami részről se hallasz olyat, hogy legyetek rosszak. Legyetek jók, de úgy, ahogy én mondom!

Jézus eljött közénk, elmondta, hogy alakítsuk át a gondolkodásunkat. Kezdjünk másképp gondolkodni! Addig nem tudtuk, hogy merrefelé kell tájékozódni. Én túl érzékenyen szoktam reagálni arra, amikor különböző tanítókkal egy szinten emlegetik Jézust, tehát Buddhával, Gandhival. Ezek az emberek nincsenek egy szinten Jézussal! Kivétel nélkül mindegyik életében volt egy pillanat, amikor – ő maga mondja, hogy megtért. Az egyetlen Jézus volt, akinél ez nincs! Az Ő életének végig ugyanaz volt az irányítója: a Szentlélek. Ha mégis volt valami határ az életében, akkor azt kell mondjuk, hogy volt egy nyilvános élete meg egy ez előtti élete. De Ő akkor is jézusi volt, mielőtt a nyilvánosság elé lépett. Hiszen éppen ezért nem volt feltűnő a személyisége.

Annyira ember volt, hogy úgy is hívták, hogy falánk és borissza ember. Nagyon szerette a lagzikat. Ha csak arra gondoltok, hogy az első csodája az volt, hogy a vízből a legfinomabb bort csinálta, és nagy mennyiségben. Akkor, amikor már „félre állt a kontyuk”! Oda van írva a Szentírásban: „*mikor már megittasodtak*”. Össze is szídták a ház urát, hogy most, amikor már megittattál a gyengével, amikor már alig látunk, akkor adod a jó bort! Ha a példabeszédeit nézitek, tényleg igaz, hogy vagy lagziba ment, vagy onnan jött, vagy lagziról beszélt.

A döntő, hogy az embernek kezelni kell mindent! Az ember akkor ember, ha tudja, hogy neki mindent szabad, de nem minden használ, és ezért kell kézben tartania saját magát. És mivel kézben tudja tartani saját magát, attól szabad.

Visszatérve az első gondolatra, hogy: szent az, aki azt teszi, amit a lelkiismerete szerint jónak lát, mert akkor nyugodt a lelkiismerete. A nyugodt lelkiismeretre mondjuk azt, hogy az az Isten szava. Csakhogy a mi lelkiismeretünk egy elhangolt mikrofon.

Miután Jézus megjelent a Földön, már tudjuk, hogy kihez kell a mikrofonunkat hangolni, mert Jézus azért jött a Földre, hogy mi a Mennyországba juthassunk.

Kétezer év óta, hogy Jézus megjelent a nyilvánosság előtt, szinte azonnal elszakították Őt a tanításától. Igenis, én ki merem mondani (ha ezért inkvizíció elé állítanak vagy akármilyen bizottság elé), hogy igazolni tudom, hogy bizony-bizony az elmúlt kétezer évben az egyházak, a felekezetek, a különböző szekták – anélkül, hogy tudatosan csinálták volna –, mögöttük a sátáni erőkkel, mindent elkövettek, hogy lejárássák, szétverjék azt, amiért Jézus eljött közénk.

Az nem elég, hogy valaki Jézust csak hirdesse: Jézus él, alleluja! Ha benned él, tehát magadévá tetted (ezt onnan tudod, hogy), megindul benned a gondolkodás-átalakítás.

A gyümölcseről, a következményéből tudom, hogy Jézust igenis elfogadtam Uramnak, Megszabadítómnak, mert engem csak az érdekel, hogy Ő miről tanít. Engem az érdekel, hogy Ő mit ért szeretet alatt, szabadság alatt, a Mennyei Atya alatt. Ezért mondtam, hogy mindenféle írást, ami megjelenik, kontrollálni kell. Pálon keresztül mondja a Lélek: mindent vizsgáljatok meg, ami jó, tartsátok meg, ami nem, azt tegyétek félre. De ezt csak akkor tudod megtenni, ha nagyon ismered Jézust. Azért a látásmódomért még a legjobb szándékú keresztény testvérek is megköveznének, mely szerint a Biblia, mint olyan, okozta a legtöbb kárt Jézus tanításával kapcsolatban, mert abban benne van minden meg az ellenkezője is. Ha valaki kitalál valamit Jézusról, ki tudja szedni a Bibliából, amivel az elgondolását alá tudja támasztani. Holott egészen biztos, hogy a Biblia egy sugalmazott könyv, amiben igenis ott az Isten Lelke.

Ezért hallatlanul fontos rangsorolni, és az evangéliumokban lévő tanítást kell nagyon „szétrágni”! Jézusnak van egy ígérete, hogy ahol ketten-hárman összejönnek az Ő nevében, Ő ott jelen van. Ezért, ha az Ő nevében összejövök, az Ő szándéka szerint kezdjük szétrágni a jézusi tanítást, akkor mindenkinben szólhat az Isten Lelke, és Ő rávezet, hogy ebben a mondatban ez a lényeg, a másokban pedig az. Ha jó szándékúak és nyitottak vagyunk, akkor igenis kibomlik az evangéliumokból, hogy Jézus mit tanított.

Kérdező: Feri bácsi! Beszélnél a szentségekről?

Feri bácsi: A szentség találkozás Jézussal egy speciális cél érdekében. Minden szentségnek ez a lényege. Láthatóan megtapasztalható keretben, szertartás keretében találkozni Jézussal egy speciális cél érdekében. Az őskeresztényeknél volt az u.n. katekumenátus. Ez annyit jelent: készültek arra, hogy megértsék, miért jött el közénk Jézus. A kezdet kezdetén még annyira komolyan vették ezt, hogy csak akkor kereszteltek meg valakit, ha már teljesen világosan egyértelmű volt a közösségben, hogy az illető vállalni akarja a jézusi utat. Ha ez még nem történt meg, és vitték a vadállatok elé, akkor se keresztelték meg előbb. Akkor azt mondták, téged a vadállatok vére fog megkeresztelni.

Háromféle keresztségről szoktunk beszélni: vízkeresztségről, vérkeresztségről és vágykeresztségről.

Jézus azt mondta: „*Én vagyok a szőlőtő, ti vagytok a szőlővesszők*”. Normál körülmények között a keresztség az, ami a szőlővesszőt beoltja a szőlőtőkébe. Aki vállalja a jézusi utat, az részesül a vízkeresztségben. Ez Jézus gondolata.

Pál Jézus titokzatos testéről beszél, Ő a fej, mi pedig a tagjai vagyunk.

A keresztség annyit jelent, hogy a megkeresztelt már jézusi ember. Tehát nemcsak azt kell tennie, amit jónak lát, hanem arra kell törekednie, hogy azt lássa jónak, amit Jézus lát jónak.

A keresztségben Jézus hív bennünket Magához.

A Hang többször is említi az utóbbi időben, hogy aki Jézust befogadja, az egy küldetést is befogad. Tehát aki Jézushoz jön, az mindjárt küldve is van.

Ez a **bérmálás**. Mennybemenetele előtt Jézus azt mondta az apostoloknak: maradjatok a városban, majd erőt kaptok fölülről. S akkor a Szentlélek rájuk szállt, s nekik ez volt a bérmálás.

Régen úgy volt, hogy akit megkereszteltek, azt mindjárt meg is bérmálták. A püspök rátette a kezét, és imádkozott fölötte. Ez a szentség már annyit jelentett, hogy ő most a küldetéshez kapott erőt.

A harmadik szentség az **Oltáriszentség**. Azt is tudnunk illene, hogy az őskeresztényeknél az volt a szokás, hogy aki még nem volt megkeresztelve, az csak a szentmise tanító részénél lehetett jelen. Utána kiküldték, és bezárták az ajtót. A felajánlás, az Úrfelmutatás meg az áldozás csak a megkeresztelteknek volt jogos. Valami kiszivárgott abból, hogy ott valakit magukhoz vesznek, s Néróék a butaságuk alapján ezt már úgy terjesztették, hogy a keresztények gyereket esznek.

Amikor valakit megkereszteltek, mindjárt meg is bérmálták, részt vehetett a szentmisén és áldozhatott. Ez általában húsvét ünnepén történt, mert ez az egyház legnagyobb ünnepe. A szentmise keretében történt a keresztelezés, a bérmálás és az Oltáriszentség vétele. Jézust eledelként vették magukhoz, hogy erejük legyen ahhoz, amit ÚT-ként vállaltak.

Az ember csetlő-botló lény, s a gyarlóság következtében kezdett jézustalan lenni. Akkor szükség volt a következő szentségre, amit Jézus így tanított: rálehelt az apostolokra, s mondta: *„vegyétek a Szentlelket, akinek megbocsátjátok bűneit, meg van bocsátva, akinek megtartjátok, meg van tartva.”* (Jn 20;23)

Az őskeresztényeknél három olyan bűn volt, amit ha nem oldoztak föl, akkor az illető nem áldozhatott, és önmagát kirekesztette a közösségből. Ez a három bűn a következő volt: a hit megtagadása, a vérfertőzés és a gyilkosság. Ezeket a közösség előtt kellett megbánni, és feloldozást kapni, hogy visszaálljon a rend. **Ez a bűnbánat szentsége.**

Az emberi természet normális gondolkodása alapján az ember eljutott arra a szintre (vagy súlyos beteg lett), hogy szembesült azzal, hogy át kell mennie abba a másik dimenzióba. Olvashatjuk az evangéliumokban, hogy Jézus elküldte tanítványait, hogy kenjenek meg betegeket, s azok meggyógyultak. Jakab apostol már úgy mondja: ha valaki beteg közületek, hívja a gyülekezet véneit, az kenje meg, s ha bűne van, az megbocsáttatik (Jk 5;14). Így alakult ki, hogy a súlyos betegek megkaphatták az utolsó kenetet, ez a **betegek szentsége**. De ha a betegek szentsége az illető lelkének javára volt, akkor előfordult, hogy meggyógyult. (Nekem volt egy nagy élményem. Megkentem egy halálos beteget szombaton, és vasárnap az illető jött áldozni. Majd kiesett a kezemből az Oltáriszentség!)

Keresztség, bérmálás, Oltáriszentség, bűnbánat szentsége és betegek szentsége.

Ez az öt szentség a mi egyházunkban egyenre szóló.

Van még kettő, ami a közösség vonalára erősíti az illetőket: **az egyházi rend és a házasság.**

Az egyházi rend a papszentelés. Senkit sem szentelnek pappá önmagáért. A papszentelés alapja ezzel a hasonlattal érthető meg: egy mérnök csinál egy házsört, a sorban kiszemel egy házat, s odarakja a különböző szerszámokat. Ha bármelyik házat tatarozni kell, mindenki tudja, hogy hol vannak a szerszámok.

A hetedik szentség a **házasság**. Az is nyilván arra van kitalálva, hogy a közösségi élet vonalán igazolja azt, hogy Jézus köztünk él.

A Hangot akkor kérdezte valaki a házasságról, amikor nyolc házasságot kötöttem Jakabszálláson. (A 32. Hang-könyvben lesz a válasz. Címe: Házasság előtt állok)

Kérdező: Hogyan alakult ki az ostyával, az egy szín alatt való áldozás? Van, ahol egy szín, másutt két szín alatt áldoznak.

Feri bácsi: Elmondom. Jézus az utolsó vacsorán kenyérrel és borral (ez az Én testem, ez az Én vérem) „áldoztatta meg” tanítványait. De a szentmise nem csupán az utolsó vacsora megjelenése, hanem a Golgotáé is, ahol külön volt Jézus teste és vére, mert átdöfték Őt. Valamiképp ezt is jelképezi a két szín alatti áldoztatás.

Miért elég az egy szín alatti áldoztatás? Azért, mert az élő Jézus (testestül-lelkestül) testében benne van a vére, és a vérében benne van a teste. Ha te egy szín alatt áldozol, az ugyanolyan értékű, mintha két szín alatt. A lényeg az, hogy Jézus ott élő valóság. A praktikum az, hogy Ő egy szín alatt is ott van.

Van olyan, hogy igénylik, akarják a két szín alatti áldozást a hívek, és van, ahol nem, sőt, megbotránkoznak. Ez attól függ, mennyire nyitottak az emberek afelé, hogy miről is van itt szó.

Biztos voltatok már körmeneten, amikor az Oltáriszentséget körbeviszik. Ennek a szokásnak az a magyarázata, hogy a protestantizmus kezdetekor nagyon meg akarták mutatni, hogy Jézus jelenléte állapotszerű. Hogy nem csak akkor van jelen Jézus az Oltáriszentségben, ha elhiszik, hanem akkor is, ha nem hiszik.

Voltam a Szabad keresztényeknél, és áldoztam az ő Úrvacsorájukon. Tudtam, hogy ez úgy nem Oltáriszentség, ahogy nálunk. De meg vagyok győződve arról, hogy Jézus komolyan vette őket, mert ők is komolyan vették Jézust. Nagyon örültem, hogy számomra is lehetővé tették, hogy két szín alatt úrvacsorázhattam. Jézus biztos jelen volt ott!

Prédikálhattam is, és elmondtam nekik, hogy a fát nem az árnyékáról lehet megismerni, hanem a gyümölcséről. A katolikus egyház óriási fa. Kétezer éves! Hatalmas az árnyéka! De ennek a fának csodálatos gyümölcsői Szent Ferenc, Teréz anya és még sokan mások. Mondtam, hogy én nagyon örülök nekik, csak azt akarom érzékelteni, hogy majd kétezer év múlva nézzük meg, mi lett velük. Mert a gyümölcsterméshez idő kell. Egész biztos, hogy ahol jó szándékú emberek vannak, ott Jézust be lehet fogadni.

Az előbb már beszéltem a szentségekről.

Ugye azt is tudjátok, hogy **Jézusnak hat megjelenési formája van?**

Az egyik: ahol ketten-hárman összejönnek az Ő nevében, Ő ott jelen van. Itt most mi vagyunk az egyház. Rajtunk kívül a mi számunkra most nincs egyház. Az, hogy van rajtunk kívül is egyház, az most nem a mi számunkra van.

Ezt egy hasonlattal tudom megvilágítani: én tudom, hogy néha „tortaszelet” vagyok. Azt is tudom, hogy a tortaszelet nem a torta, de a tortaszelet torta.

Tehát amikor jó szándékkal összejövünk Jézus nevében, mi senkit és semmiféle felekezetet nem akarunk úgy mérlegre tenni, hogy elvárnánk tőlük, csinálják azt, amit mi akarunk, és nem akarjuk úgy se mérlegre tenni őket, hogy mi csináljuk azt, amit ők akarnak.

Amíg mi Jézus nevében vagyunk itt, és az érdekel minket, hogy: mit mond Jézus? Hogyan gondolja Jézus? – addig nincs probléma. De így gondolkodni csak addig lehet, amíg nem

intézményesülünk. Amíg nem az a legfőbb szempont, hogy ez azért igaz, mert a Feri bácsi mondja. Mihelyt elindul egy ilyen gondolat, ennek a társaságnak befellegzett. Egyszer a püspök megkérdezte tőlem, hogy szerintem kinek téves a lelkiismerete. Aki tévedhetetlennek gondolja magát, feleltem. Én nem vagyok tévedhetetlen! Az egy normális dolog, hogy aki okosabbat mond, azt elfogadom.

Kérdező: *Másról szeretnék kérdezni! Azt értem, hogy nincs erkölcsi nevelés, de úgy gondolom, arra való a család, hogy az ember ránevelje a gyereket arra, hogy vegye észre a másikat, segítsen, ne legyen önző. Mi a teendő, ha erre nem partner a gyerek?*

Feri bácsi: Az az ő ügye. Neked el kell mondanod, tehát mindent meg kell tenned, hogy a tudomására hozd azt, amit kell, mert ha nem teszed, mulasztással vétkezel. Valójában önmagad ellen vétkezel, ha nem mondd el, hisz önmagadért felelsz!

Kérdező: *Ez mégiscsak az engedelmisség egyik formája!*

Feri bácsi: Nem! Ez annak a területe, hogy vagy hallgat rád vagy nem hallgat rád!

Kérdező: *Vagyis az erkölcsi nevelés területe!*

Feri bácsi: Önmagad felé igen! Magadat neveled erkölcsileg! Végül ő is magát fogja nevelni erkölcsileg!

Kérdező: *Én viszont őt akarom nevelni, hogy ne legyen önző, lusta!*

Feri bácsi: De ez nem fog menni! Benned akkor lesz béke, ha arra döbbsz rá, hogy az nem baj, ha ő nem azt csinálja, amit te szeretnél. Amíg erre nem látsz rá, addig nem leszel boldog.

Kérdező: *Szerintem az erkölcsi nevelés példamutatás által valósul meg.*

Feri bácsi: Vigyázz ezzel a példamutatással! Nekem nem azért kell azt csinálnom, amit csinálok, hogy példát adjak!

Jézus mondta: „példát adtam nektek, szeressétek egymást úgy, ahogy Én szerettelek titeket”. Bemutatom nektek, de ti azt csináltok, amit akartok.

Ezért nem szabad kétségbe esnem, ha nem hallgat rám a gyerekem vagy az unokám, mert ez az ő ügye.

Még számos hozzászólás hangzott el, mígnem Feri bácsi megelégtelt, és határozott hangon leállította a vitát.

Ahhoz, hogy túllépjünk ezen a témán, el kell mesélnem a saját történetemet:

Gyerekkoromban megverték azokat a gyerekeket, akik velem barátkoztak, mert olyan rossz voltam. 3-4. elemista koromban úgy kitanultam a zsebtolvajlást, hogy csak na! Volt egy banda, és szinte utaztunk rá, hogy ki tud többet összelopkodni másoktól. Egy raktárban gyűjtöttük a lopott holmit. Apám inasnak akart küldeni, és csak a nővéreimnek köszönhettem, hogy gimnáziumba kerültem. A nővéreimnek már voltak udvarlóik, s arra gondoltak, hogy jó postásuk lehetnék. Sírtak, könyörögtek anyámnak, hogy a gimnáziumba írasson be.

Beíratlak (akkor nyolc osztályos volt a gimnázium). Mint afféle verekedős gyerek, minden rosszban benne voltam. Az ötödik osztályban (ökölvívó voltam!) négy tárgyból buktam! Kétszer mentem neki a pótvizsgának németből! Egyetlen voltam a gimnáziumban, aki hetedikben megbuktam hittanból!

Háromszor iratkoztam be a hetedik osztályba, ugyanis katonának kellett mennem. Akkor megfogadtam, hogy a katonaságnál nem akarok fenegyerek lenni. (Vitézségi érmet is kaptam, de ez más dolog!) Sikerült életben maradnom, s mikor két év után hazajöttem, beiratkoztam másodjára. Tavasszal el kellett mennem dolgozni. (Tizenketten voltunk testvérek, hat fiú és hat lány között én voltam a legidősebb fiú.) Olyan infláció volt, hogy ami pénzt egy heti krampácsolásért kaptam, azért fél kg húst lehetett kapni. Majd elmentem Békéscsaba mellé egy paraszthoz, ahol kukoricakapálás volt a munka. Ott annyit össze tudtam kaparni, hogy újra beiratkozhattam a hetedikbe, s akkor történt, hogy megbuktam hittanból (nem tanultam rendszeresen, mert bokszo voltam). – Dombi! Dombi! Mi lesz belőled? – mondta siránkozva a hitoktatóm.

Az én nevelőim biztos, hogy jót akartak, szerették volna, hogy rendes gyerek legyek.

Az én életem azt igazolja, hogy én nevelődtem. De nem azért, mert azt mondták, hogy legyek jó. Ezzel nem azt akarom érzékeltetni, hogy te hiába beszélsz annak a gyereknek, de végül mégis ezt állítom. Magad miatt nem beszélsz hiába, mert ha nem beszélnél, akkor volnál bajban, hiszen: magamért felelek! De az, hogy ő ezzel mit csinál, hogy fogja kezelni, az az ő ügye. Az én szívembe, lelkembe se látott bele senki! Hogy én akkor hogy voltam a Jóistennel? Bizony elérzékenyülök, amikor felidézem, hogy tíz éven keresztül minden este azt mondtam: – Istenem! Add, hogy egyszer meggyónjak! Tíz éven keresztül minden este! És minden nap kértem: –

Angyalok! Gyertek, takarjatok be!

Abból az osztályból, ahová jártam, öten mentünk papnak, és ebből az ötből én maradtam egyedül.

Ezt most azért mondom: nem amiatt vagyok én itt, mert jó tanáraink voltak, mert okosakat mondtak. Ez az ő ügyük volt. Jó, hogy ezt csinálták, mert ha nem ezt csinálják, „kaptak volna a Jóistentől a fejükre”. De engem nem ez alakított. Valami más. Én belül döntöttem Jézus mellett, anélkül, hogy erről tudtam volna.

Én valóban nagyon szabadon nőttem fel. Ez nyilván velejárója az ilyen nagy családnak. Az apámmal öt percet nem beszéltem az életemben, pedig pappá szentelésem után halt meg. Volt olyan, hogy kötéllel kikötött az utcára egy karóhoz. Szégyelltem magam, mint a kutya. Volt olyan, hogy véresre vert, s napokig nem tudtam felvenni inget. És azt hiszed, hogy ez hatott rám? Dehogy! Mihelyt lehetett, már tűntem is el. Mentem fel a fára, s mikor tudtam, hogy már alszik, akkor jöttem le. De őt is megértem! Mit csináljon, egy ilyen rossz gyerekkel? Szegénykém! Őt meg hányszor szedtük össze az árokból!

És fölnevelődtünk, úgyhogy az öcsém is Jézusnak elkötelezett emberek lettek. A legkisebb öcsém – akit már említettem, hogy megjelent neki Jézus – hét községet kapott a kaposvári püspöktől, ahol prédikál, áldoztat, esket, temet, hitoktat. Csak nem misézik meg nem gyóntat. Miután a Jóisten engem elhívott, az öcsém hozzám zárkóztak föl. De ez megint az ő ügyük, az ő felelősségük volt.

Testvérek! Ezeket csak azért mondom, mert tapasztalati valóságként merem mondani, hogy nekem azért kell tennem azt, amit jónak látok, mert én ezáltal vagyok boldog. Így vagyok békében. Az, hogy a másik mit csinál, mit nem csinál, az az ő ügye.

Persze, hogy öröm számomra, ha azt látom, hogy ő is boldog, és békét hordoz a szívében. Persze, hogy fáj nekem, ha ennek az ellenkezőjét látom, de ez így is, úgy is az ő ügye. Ezt a

belső szabadságot, ezt a belső elengedést az embernek meg kell élnie, ha nem akar depressziós lenni, ha nem akar csalódások tömegén átmenni. Bizony, Jézus azt mondja, hogy ellensége lesz az embernek saját háza népe! Azoktól kapod a legnagyobb pofonokat, akikről azt gondoltad, hogy ők tartoznak neked a legtöbbet!

Ezt csak akkor tudod békével, harmóniával feloldani, ha azt éled meg, hogy te nem azért teszed azt, amit teszel, hogy majd a másik viszonzza, hanem azért, mert ez velejár az életeddel. Mikor angol katona voltam, mint szakács, akkor magyarázták nekem: - te, Franki! Mi a háború alatt az erdőben is minden nap megborotváltunk, mert egy angol katona tartozik evvel önmagának. Ezek a katonák önmaguk számára élték meg azt, hogy nekik minden nap rendbe kell tenni magukat.

Tehát szerintem erkölcsileg kell magunkba beállítani azt, hogy: magamnak tartozom azzal, hogy olyan legyek, ami biztosítja a szívem békéjét. A mi köreinkben is előfordul, hogy valaki fájdalmat okoz nekem, de ki kell találnom, hogy tudom ebben a szituációban is megtalálni, megőrizni a szívem békéjét, függetlenül attól, hogy ő milyen.

Biztos vagyok abban, hogy Jézusnak nagyon fájt Júdás magatartása. Abban is biztos vagyok, hogy Jézus nagyon jó pedagógus volt. Biztos vagyok benne, hogy Neki nem került volna semmibe, hogy a hóna alá nyúljon, karon fogja Júdást, és azt mondja: – Gyere, sétáljunk egyet! – És akkor azt mondta volna neki: –Tudod te, hogy mit csinálsz? Tudod, hogy mi lesz abból, amire készülsz? Jézus mégsem tette. Jézus pontosan tudta, hogy az Ő szabadsága nem ezen múlik. De ha elkezdené megagítani, akkor beleavatkozott volna Júdás szabadságába. Arra viszont nem volt hajlandó!

Medjugorjében az egyik médium, Iván, teológiára jelentkezett, ahol kigúnyolták, hogy ilyen látó meg olyan látnok. Panaszkodott a Szűzanyának, hogy csúfolják. Erre mit mondott a Szűzanya? – Hagyd ott őket! És akkor Iván hazament. Később jött a katonai behívója, s elment katonának. Amikor bent volt a kaszárnnyában, soha nem jelent meg neki a Szűzanya. Amikor eltávozást kapott, akkor igen. De a Szűzanya soha nem mondta neki, hogy ne menjen katonának, mert ez az ő döntése. Az, hogy mi keresnivalója van ott, ahová a Szűzanya be nem teszi a lábát, neki kell tudnia. Neki kell döntenie, mert ez az ő ügye!

Nekünk látni kell azt, hogy mennyire komoly dolog a másik ember szabadsága. Nem léphetek bele. Én megértem azt, hogy az akaratot, a buzgalmat a cél megmotiválása erősíti. Tehát egy pedagógus, akinek a szívében szeretet van a gyerekek iránt, a fiatalok iránt, nagyon fel tudja erősíteni a buzgalmát az a tudat, hogy 'azt a szegény gyereket elhanyagolták'; 'az a szerencsétlen nem kapott egy jó szót se', s 'ha simogatom, már az is fáj neki', 'ez nem mer az ember szemébe nézni!'

Ezáltal a pedagógus fel tudja magában tupírozni azt az egészséges buzgalmat, hogy éljen-haljon azért, hogy az a gyerek rendbe jöjjön.

Szerintem a benső szabadságod akkor lenne meg, ha úgy tudnád magad 'föltupírozni', hogy: Uram! Te azt várod tőlem, hogy a gyerekekért éljek. Teérted élek, amikor értük élek! Szülőként és pedagógusként is!

Tulajdonképpen arról van szó, hogy a gyerekek is és a szülők is az Isten akaratát kell akarni. Ha a gyerek a szülőnek engedelmeskedik, az nem megoldás, mert neki az Isten akaratát kell akarni. Ha a szülő is az Isten akaratát akarja, akkor az nagyon jó, de ha a szülő nem azt akarja, akkor a gyerek nem teheti azt, amit a szülő akar.

Én tudom, hogy az engedelmeskedtetés egy olyan taposóakna, amibe ha belelépünk, az robban.

A legjobb szándékú embereknél is látom, hogy ezt a benső szabadságot – hogy **csak magamért felelek** – nem tudják elfogadni. Itt most az is eszembe jut, hogy ha én csak magamért felelek, akkor nem viselkedhetem másképp, ha ti nem vagytok itt, mint amikor itt vagytok. Azt szokták mondani, hogy a pap az oltárnál pap, másutt nem pap. De ez nem igaz, mert nincs két életem! Akárhová megyek, nekem olyannak kell lennem, mint bárhol.

Egyszer mindenkinek rá kell döbbernies, hogy nem felel a másikért, magáért viszont nagyon.

Magamért nagyon felelek! Ezt a felelősségérzetet úgy tudom leoldani magamról, ha arra gondolok: ha ő istenszerető, akkor javára válik az is, ha engem félreért vagy nem ért meg. Ha meg nem istenszerető, akkor az Isten se tud vele mit kezdeni. Majd én kijavítom?

A Jóistennek csak több lehetősége van, mint nekünk!

Most én azért mondtam el tömören a saját életemet, hogy lássátok, kismillió lehetősége van az Istennek, hogy amit Ő akar (biztos, hogy bennem jó szándék volt, mielőtt megszülettem, mert Mellette döntöttem), azt megvalósítsa. Az Isten görbe vonalakkal is nagyszerű egyenes sorokat tud írni, mert *ahol a Lélek, ott a szabadság!*

A szabadság tartalmi meghatározása: **külső, belső kényszer ellenére tudom tenni a meglátott jót.**

Visszatérve az eredeti problémára! Ha valaki a nevelésben kétségtelen tévedésben van, az nagyon örül, ha fölvilágosítják. De ezáltal ő fogja magát erkölcsileg nevelni, nem te. Azt te mondd meg neki, hogy az igazi fény erre van, arra meg a neonfények vannak. Ha ezt megköszöni neked, az az ő erkölcsi magatartása. De ez az ő erkölcsi nyitottságából eredő magatartása akkor is valós volt, amikor te ezt még nem mondtad meg neki.

Amikor Saul üldözte a keresztényeket, akkor sem volt kevésbé Istennek odaadott, mint amikor megváltozott, és Pál lett. Ő nem attól lett szent, hogy abban a damaszkuszi élményben részesült. Belül meg volt győződve, hogy az a jó, amit tesz, és amikor az Úr adott neki egy másik szerepet, akkor azt látta jónak. De a benső döntése megvolt előtte is. Az, hogy ő egyedül több embert kapcsolt Jézushoz, mint a többi apostol együttvéve, az a buzgalom akkor is benne volt, amikor mi úgy látjuk, hogy jézustalan vonalon ment.

A pedagógusok egy olyan lehetőséget, szerepet kapnak, amelyben egy speciális tükör van előttük, mert a tükör – a gyerek – egy nagyon komoly szempont. Azt viszont nem hiszem, hogy a gyerek attól jobb lesz. A legnagyobb gazemberségeket a legmagasabban iskolázott emberek követték el. Nem az analfabéták találták ki az atombombát!

1998. 10. 01.

Kérdező: Feri bácsi! Hol olvashatunk a Szentírásban a reinkarnációról? És az egyházak ezt miért tagadják?

Feri bácsi: Olyan nincs, aki azt mondaná, hogy a reinkarnáció az egyház tanításával ellentétes. Tétélesen nem tagadják. Egyszerűen nem foglalkoznak a reinkarnációval. Azért nem foglalkoznak ezzel, mert ez egy hatalmi ügy. Ugyanúgy, mint ahogy csak férfiak lehetnek papok, és azoknak cölibátusban kell élniök. Pedig az első római pápának biztosan volt felesége, hisz anyósa is volt. Ez egészen biztos, hisz Jézus meggyógyította.

Hogy hol, mivel lehet bizonyítani, hogy van szó a reinkarnációról?

„*Illés már eljött, de nem ismertétek föl*”. Bemerítő János: „*Ő Illés*”.

A Táborhegyen igazolja Jézus, hogy mennyire Bemerítő János volt Illés, hisz róla mondja Jézus, hogy ennél nagyobb nem született a világra az emberek szülöttei közül.

Amikor Jézus megdicsőült a Táborhegyen, ki jelenik meg? Mózes és Illés. Pedig Bemerítő János akkor már nem élt! Az, akit a legnagyobbak tartott az asszonyok szülöttei közül, az már nem volt ott.

Elégge közismert, hogy **az Isten nem személyválogató, hanem szerepeket kiosztó**. Bemerítő János már az anyja méhében betelt Szentlélekkel. Hasonlóképpen állíthatnánk a Szűzanyával kapcsolatban, hogy az Isten személyválogató, mert miért nem az én édesanyámat választotta vagy valaki mást.

Bemerítő János és Mária nyilván olyanok voltak, akik már igazolták az Istennek való odaadottságukat. Az Isten (hogy úgy mondjam) nem mehetett bizonytalanra abban, hogy ki lesz az Ő Fiának előfutára, és Illés már igazolta a hűségét.

„az ő tüziük soha nem alszik el, az ő férgük soha nem pusztul el.” Mit jelent ez? **Örök kárhozat van, de örök kárhozott nincs!**

Elvben kell hogy legyen örök kárhozat. Ha valaki tud igent mondani, annak csak akkor van értelme, ha lehet nemet is mondani. Ha nincs nem, nincs súlya az igennek.

Elvileg mindig lehet azt mondani, hogy igen. Ha ehhez még hozzávesszük, hogy az Istenben nincs erkölcsi változás, még árnyéka sincs az erkölcsi változandóságnak, ugyanakkor úgy hívjuk Őt, hogy tiszta cselekvés, actus purus. Ez annyit jelent, hogy Ő állandóan terem. Tehát mindig lesznek olyan teremtmények, akik nem az igent mondják ki az Isten boldogító szándékára, hanem a nemet. Hogy ez a Föld elpusztul? Még kismillió ilyen hely van, ahol inkarnálódhatnak meg reinkarnálódhatnak azok, akik újra dönthetnek a saját boldogságuk felől.

Egy érdekesség!

Sokan nem tudják, mi a Kain bélyeg. Amikor Kain megölte a testvérét, akkor Kaint az Isten megpecsételte. De nem azért, hogy ez egy bűnbélyeg legyen rajta, hanem azért, hogy ne hogy valaki bántsa. Abba nem egyezett bele, hogy az emberek szolgáltassanak igazságot. Nyilván idővel Kain is megkapta a lehetőséget a törlesztésre.

Mit tudjuk mi, hogy akit mi Lucifernek hívunk, ma már hol tart a fejlődés útján! Mert az hivatal is. Ahogy a pápa személy, ugyanúgy hivatal is. A Sátán is személy, de az a személy mindig más. Ott is, mint a Földön, a bársonyszékért mindig tülekednek azok, aki az önzés világát akarják megélni. Krampuszok mindig lesznek, akik törekednek ilyen pozícióra. De egyáltalán nem biztos, hogy akit mi annak idején úgy hívtunk, hogy Lucifer, az ugyanaz még ma is. Isten a megmondhatója, hogy milyen reinkarnációkon keresztül döntött már ő is Isten mellett.

Kérdező: Hogy lehet, hogy azt mondod, mindig lesznek? Isten az Ő nagy szeretetében mégiscsak azt reméli, hogy egyszer mindenki Mellette dönt.

Feri bácsi: Mindenki! De ennek a „mindenki”-nek sosincs vége. Ő mindig terem. Negatívan fogalmazva: olyan nincs, hogy az Isten valakit örök kárhozatra terem, vagyis tudja, hogy teremtménye örökkön örökké szenvedni fog. Miért? Mert az Isten öngólt rúgna! T.i. te szereted a gyerekedet, és tudod, hogy ő szenved. Képzeld el, hogy iszonyatosan és örökkön örökké szenved! Nem lehet szeretet benned, ha közömbös vagy iránta. Ez feltétlenül fáj. Egy

anya ebbe beleőrülne! Nem is igen mernek rágondolni azok, akik az örök kárhozatban hisznek.

Az Isten örökké boldogtalan lenne, ha azt látná, hogy vannak gyerekei, akiket Ő nagyon szeret, és azok örökkön örökké boldogtalanok. Az Isten nem csinál selejtet!

A Jehova tanúk ezt a kérdést úgy oldják meg, hogy azt mondják: azokat, akik nem boldogok, az Isten megszünteti.

Kérdező: Feri bácsi! Mondanál valamit a Jelenések könyvéről?

Feri bácsi: Jánosnak volt egy látomása, amit leírt. Ő volt a szeretett tanítvány, ő volt a legkedvesebb, csupa szeretet volt benne, és a látomásában már nem bokáig, hanem térdig járnak a vérben. Ezt a látomást nem lehet egy kalap alá venni a jézusi tanítással. A Hang párszor hivatkozik a Jelenések könyvére, és hangsúlyozza, hogy az nem történelmet ír le, hanem arra mutat, hogy az egyes ember lásson rá, hogy ami abban olvasható, az valamiképp megnyilvánul az életünkben. Ezek szimbólumok, és ennek a szimbolikus nyelvnek mindegyikünk számára van mondanivalója. (A Jehova tanúk történelemként értelmezik, és a Katolikus Egyházat tartják a nagy parázna asszonynak, aki minden országgal, várossal összefekszik.)

De ez ne legyen számunkra szempont! A Szentírás minden részét Jézus tanítása szerint kell vizsgálnunk. A józan ész parancsa az, hogy **rangsorolni kell a Bibliában**. Sokszor mondom, de talán szükséges is, hogy ez belénk itatódjon.

Az Isten négy kinyilatkoztatása.

Az első **a teremtés**. Ha megnézel egy festményt, akkor megtudsz valamit a művésztől. Látod, hogy milyen az arányérzéke, színérzéke, szépérzéke. Amikor az Isten teremt, valamit elárul önmagáról. Pl: nagyságát, jóságát, gondolkodó szellemi mivoltát.

Ennek a művésznak a falujából emberek jönnek, és beszélnek a művésztől. Ezáltal már sokkal többet megtudok róla, bár az ismertetésbe önmagát is beleviszi mindegyik. Ez a Biblia, ez **a sugalmazás**. A próféták sem tudták kikapcsolni látásmódjukat.

Az Isten nem kezel minket bábuként. Ezt teljes hitelességgel tudom mondani, mert én szinte állandó sugalmazásban élek, amikor a könyveket írom.

A sugalmazás nem szó szerinti közvetítés. Az Isten valóságot közöl, és azt nekem kell mondattá formálnom. Van, amikor birkóznom kell a mondattá formálással. Van, amikor könnyen megy, de van, amikor nagyon megszenvedem. Ez egy kicsit olyan, mint amikor Michelangelo ránéz a márványtömbre, és meglátja benne Mózeszt. De azt még ki kell faragni!

A szent írók, a próféták, akik a Bibliát írták, önmagukat is bele kellett hogy vigyék a szövegbe, mert az Isten nem kapcsolja ki az embert, amikor sugall neki valamit.

Most képzelj el, hogy maga a művész jön el – ez a **megtestesülés** –, és beszél önmagáról. Nyilván ez a legtisztább közlés. Ez a négy evangélium és az Apcsel eleje. Persze ezt is emberek írták, de ez már más, mert nekik azt kellett elmondani, amit már hallottak. Föl kellett eleveníteni azt, amit Jézus mondott.

Nem tudom, ismeritek-e a szentírásnak ezt a tréfás magyarázatát: Miért tagadta meg Péter háromszor Jézust? – Mert meggyógyította az anyósát. –

Az én sportom az ökölvívás a legjézusibb sport! Miért? Azért, mert nagyobb boldogság adni, mint kapni!

Az egészen biztos, hogy amikor Jézus azt mondta, hogy *Én vagyok a világ Világossága*, azzal azt jelentette be, hogy Őbenne az testesült meg, akire az emberek vártak, mert eddig homályban, sötétségben éltek. Amikor azt mondta, hogy *ti vagytok a világ világossága*, azt csak abban az értelemben mondhatta, hogy ha azt képviselitek, amit Én. Ha viszont az ellenkezőjét képviselitek, akkor nyilván nem a világ világossága, hanem a sötétsége vagytok.

Ha azt kérdezi valaki, hogy mitől váltott meg minket Jézus, akkor nyugodtan válaszolhatjuk azt, hogy egy **szellemi sötétségtől**, mert Jézus elhozta a Fényt! Nélküle hiába mondták, hogy alakítsd át a gondolkodásodat, mert maradt a sötétség.

Jézus korában a legjobb szándékú emberek a farizeusok voltak. Annyira a Biblia betűi szerint akarták átalakítani a gondolkodásukat, hogy minden parancsot a legprecízebben tartsanak meg, mert akkor üdvözülni fognak. Nem volt, aki bemutatta volna nekik, hogy az írott szöveg betű szerinti betartásával nem embertelennek kell lenni, hanem pont fordítva, az embertelenségeket kell átlépni. Ennek bemutatásához bizony az Istennek kellett megtestesülni emberként!

Képzeld el, hogy van egy csodálatos kacsalábon forgó várad, ahol minden megvan, amit szemed, szád megkíván!

De tele vagy szeretettel más teremtmények iránt, akikről tudod, hogy egy ronda, undorító helyen élnek. Van némi öntudatuk, lehetnének boldogok, ha nem élnének olyan bután. Erre te fogod magad, otthagysz a várad, és elmész közéjük.

Mi föl se tudjuk fogni, hogy mit jelent az emberiségnek az, hogy Jézusban eljött hozzánk az Isten! Eljött és elmondta, hogy Ővele, Őáltala és Őbenne leoldható, feloldható minden, ami által nem körülöttem lesz mennyország, de bennem lehet. Ezért a bennem lévő mennyorszáért nem kifelé kell dolgoznom, hanem a gondolkodásomat kell átalakítanom befelé. Nekünk egyszer s mindenkorra ki kell irtani a szótárunkból azt, hogy a hit az Isten ajándéka. **Nem az Isten ad nekem hitet, hanem Ő várja azt tőlem.** A hit nem adomány, azt nekem kell adni! Ez bizony rajtam áll!

Visszatérve a te kérdésedre! A reinkarnációt Illéssel lehet a legjobban igazolni. Jézus azt mondja Bemerítő Jánosra: „*Ő Illés*”. Az Isten nem személyválogató! Bemerítő János már az anyja méhében betelt Szentlélekkel.

A reinkarnáció értelmi megközelítése: az elképzelhetetlen, hogy a boldog Isten örökkön örökké boldogtalan legyen. Márpedig, ha szeretet van Benne, akkor örökkön örökké boldogtalan kell legyen, ha tudja, hogy akiket szeret, azok örökké boldogtalanok. Isten mindig megadja a lehetőséget a vissza- a Felé-fordulásra.

Kérdező: Van, ahol azt tanítják, hogy a hit Isten ajándéka.

Feri bácsi: Ők Istenre tolják a felelősséget! Ez ugyanaz a kitekerése a tanításnak, mint amikor azt mondják, hogy tulajdonképpen a Földön nincs is szükség keresztény emberre, elég volt belőle egy, sőt, sok is volt, mert az is eltűnőzta. Jézus nemcsak azért halt meg, amit elkövettek az emberek, hanem azokért is elégtételt adott, akik utána éltek. Ilyen felfogásnak Jézusnál nyoma sincs. Ő pont ennek az ellenkezőjét mondta: – Engem bántottak, titeket is bántani fognak; nem lehet külön a tanítvány a mesterénél; **ÚT** vagyok, akit vállalnotok kell!

Kérdező: Nem gondolkodnak az emberek?

Feri bácsi: Úgy látszik! A gondolkodás-átalakítás helyett a bűnbánatra tették a hangsúlyt. Én mindenütt abba botlok bele, hogy a Jézussal takarózó hatalom arra törekszik, hogy a jézusi tanítást, amely a benső békére való rálátás, félretegye.

Még Gyurka bácsinál is azt látom, akit az ország legnagyobb prófétájának tartok, hogy a maga nyolcvan évével minden apait-anyait belead, hogy egy kolóniát hozzon létre. Életközösséget. Mert az Isten szükségszerű közösség, a szeretet ilyen, tehát legyenek emberek, akik vállalják, hogy közösen élnek.

Én viszont most úgy látom, hogy Jézusnak elsősorban az egyénhez van küldetése. Nincs igaza azoknak az álmodozóknak, akik azt mondják, hogy mindenki meg fog térni, és milyen jó lesz itt a Földön. Mindig lesznek emberek, akik nem szeretnek dolgozni, mindig lesznek emberek, akik szeretnek parancsolni, és mindig lesznek, akik a pénzt szeretik. Ezek mindig mindent el fognak követni, hogy a dolgokat a saját javukra rendezzék, miközben a másik ember sorsa nem érdekli őket.

Aki életközösségben él, az tulajdonképpen egy idő után nem tud úgy kovász lenni, ahogy kellene. Azok a jó szándékú emberek, akik mindig megbocsátanak, segítenek, és ahol lehet, szebbé akarják tenni azok életét, akikkel élnek, ezek a kovászok!

Mindig vannak ilyen emberek, és minél jobban vállalja ezt valaki, annál inkább észre fogják venni a jó szándékú emberek, hogy efelé kell az embernek irányulni, hogy a szívében béke és öröm legyen bármiféle körülményben.

Testvérek! Mi, emberek, nem tudjuk kikapcsolni az eredeti bűn következményeit.

Az eredeti bűn tartalmát tisztán kell látni! Ádám és Éva története egy szimbólum-rendszer, amely elmondja nekünk a teremtésünk előtti helyzetet. Ha az Isten Önmagára teremtett, arra, hogy boldogok legyünk, hogy szeressünk, akkor lehetővé kellett tennie azt is, hogy ne szeressünk. Ha egyszer arra teremtett, hogy az Istenért éljek, akkor meg kellett hogy adja a lehetőséget az önzésre is. Akik az önzésre tették az életüket, azok tulajdonképpen összekutyulták azt az isteni rendet, amely a szeretet rendje. De az nem elég, hogy valaki önző, mert az azt se bírja elviselni, hogy ő a hibás, ezért másra tolja a felelősséget. 'Nem én, az Éva!' 'Nem én, a kígyó a hibás!'

Mi mindannyian önzéssel jöttünk a Földre, abban a meggyőződésben, hogy: akkor leszek boldog, ha minél többet szerzek, és ha ez nem sikerül, akkor a másik a hibás.

Akármit csinálunk, ilyen mindig lesz a Földön. Ez nem szűnik meg. A Föld pont arra van kitalálva, hogy itt oldjuk le magunkról az önzést, és valósítsuk meg azt, amit leszületésünk előtt elhatároztunk, hogy: önzetlenül akarunk szeretni.

Kérdező: Én nem tudom elfogadni, hogy Jézus falánk és borissza ember volt.

(Feri bácsi hahotázik!)

Feri bácsi: Pedig ezt mondták Róla!

Egy köztisztelőben álló ember, aki jól ismer bennünket, elejtett egy ilyen mondatot: 'Te, Feri bácsi, akik körülöttesz, valamiképp megszállottak.'

Ez egy kisarkítása annak, hogy mi rájöttünk valamire, aminek örülünk. Nem igaz, hogy megszállottak vagyunk!

Ez az ember így rendezi el magában, és így adja tovább, hogy ne kelljen idetartoznia. Mert ha belátja, hogy mi rájöttünk valamire (Emlékeztek, mit mond Jézus? Aki megtalálja kincsét, mindenét eladja, és csak ehhez ragaszkodik.), akkor nem tudná magyarázni azt, hogy miért nincs közöttünk.

Jézusról azt állították, hogy falánk és borissza ember. Egyszerűen azért, mert ha lakodalomba hívták, már ment is. Nézz utána az evangéliumokban! Vagy lakodalomba ment, vagy lakodalomból jött, vagy lakodalomról tartotta a példabeszédet.

A múltkor valaki szinte félve kérdezte tőlem: – Ugye az Úr Jézus az utolsó vacsorán nem evett húst? – Ne hülyéskedj! – mondtam.

A húsvéti bárány elfogyasztásának szertartása volt maga az utolsó vacsora.

Rólunk is mondanak olyanokat, hogy: – Milyen bigott! Nem is a Földön él! – mondják azok, akik nem élnek a Földön, mert mindig bódulnak, mindig rohannak. Nem mernek szembesülni, ezért mindig menekülnek. Nyilván valamivel magyarázni kell a bizonyítványukat!

Testvérek! Mi bizony tükrök vagyunk! Azok az emberek, akiknek más az életfelfogása, amikor velünk találkoznak, előbb-utóbb kifogynak az érvekből. És akinek elfogynak az érvei, az elkezd minősíteni. Nyilvánvaló, hogy nem szépeket fog mondani. Neki ki kell találnia azt, hogy miért nem jön közénk. T.i. nyugtalanul nem lehet élni, ezért meggyőzi magát, hogy valahogy meg tudjon nyugodni.

Kérdező: Hol döntjük el következő életünket?

Feri bácsi: Az elég egyértelműnek látszik, hogy nem a Földön döntjük el az életünket, hanem Odaát. Pl: mi most átmegyünk a másik dimenzióba, és még nem születtünk újjá. Odaát látni fogjuk azokat a hiányosságainkat, az önzésnek azokat a foltjait (az önzés mindig szeretetlenség), amiben nagyon rosszul érzem magam. Segítséget kapok szellem-testvérektől, hogy a kapott lehetőségben – újra leszülettek – ezeket rendezzem. Itt a Földön ez vagy sikerül, vagy nem. Akkor tudjuk, hogy megvalósult a szándékom, ha újjászülettek. Mert **újjászületni csak a Földön lehet**, Odaát nem.

Kérdező: Olvastam, hogy hat-nyolcszáz év is eltelhet két leszületés között.

Feri bácsi: Azt mondja az Úr Jézus, hogy a Szentlélek elleni bűn, pontosan így hangzik: „*mondom néktek, minden bűn és káromló szó, amit csak kiejtenek az emberek, bocsánatot nyer, de aki a Szent Szellemet káromolja, nem nyer bocsánatot a világkorszakra!*” Tehát a bűne egy világkorszakra megmarad. Nem úgy, mint a régi fordításban, hogy soha! Hogy egy világkorszak mennyi? Évmilliók? Nem tudni. De világkorszak, tehát egyszer lezárul.

Kérdező: És ehhez a bibliafordításhoz mit szól az egyház?

Feri bácsi: Ez egész biztos, hogy hiteles. Az egyház minden Bibliát elfogad, csak hozzáfűzi a magyarázatát, hogy te úgy értsd, ahogy ő akarja. A protestáns és a katolikus Bibliák közt az a különbség, hogy a protestáns Bibliához nincs magyarázat, a katolikus Bibliában, főleg a régiben több volt a magyarázat, mint maga a szöveg.

Kérdező: Feri bácsi! Mi a véleményed Hamvas Béláról?

Feri bácsi: Egy óriási lángelme volt! Európai szinten is alig találni hozzá hasonló elmét. Viszont nem nagyképűség a mi részünkről azt állítani, hogy nem volt rend a fejében. Senkinek nem lehet rend a fejében, aki nem „ette meg” Jézust. Sok szép és igaz gondolat van az írásaiban, de vannak benne részek, amiről tudom, hogy Jézus nem így gondolkodott. Gyurka bácsi próbálta analizálni Hamvas Béla műveit, de nem lehet, ahogy Pált sem lehet. Egyszer így gondolkodnak, máskor másképp. Ezért mondjuk, hogy nincs rend a fejükben.

Hamvas Béla szerint felelünk másokért. Én szívesen elmondanám neki, hogy csak magadért felelsz, másért nem, mert belebolondulnánk, ha felelősséget éreznénk olyanokért, akik elhülyéskedik az életüket. Milyen Isten az, aki ezt várná tőlünk? Tőlem kérni számon azt, amit más elront?

A gondolkodással, a logikával egy bizonyos szintig sokan eljutnak, de aztán leállnak. De ha a Szentléleknek adom a józan eszemet, akkor a legmélyebb mélységekig hatóan vállalkoznunk kell arra, hogy értelmet megnyugtató választ kapjunk minden problémára.

Ismerjük a kínai mondást: Mi tartja a világot? Egy elefánt. És az elefántot? Egy teknősbéka. És a teknősbékát? Egy hithű buddhista már ilyet nem kérdez!

Nekünk igenis mindent meg kell kérdezni, amit nem értünk. Nem arról van szó, hogy mindent megértünk, hiszen Jézus csak a boldogság, a benső béke érdekében mondott el mindent. Egy fűszál növekedésének hogyanját sem értem. Az Oltáriszentséget se értem, hogy hogy lehet abban Jézus. De Ő mondta (Ki lehet keresni!). **A mi tekintélyünk Jézus Krisztus.**

Az, ami a benső békém, boldogságom világához tartozik, amit ÚT-ként élek meg, ott nem tükör által homályban látok. Ha Jézus szerint szeretek, akkor nem ártok, megbocsátok, segítek. Ebben nincs mellébeszélés! **Magamért felelek, ezért figyelek másra.**

Tudom azt is, hogy az **Istent szeretőknek minden a javára válik.**

Ha én valakivel szeretetlen vagyok, és rosszat teszek neki, akkor a magam életét szúrom el, de ha ő istenszerető, akkor neki ez a javára válik.

Vannak **fegyvereink: az okosság és az óvatosság!** Ezek hatásos fegyverek! Igen, okosnak és óvatosnak kell lennünk! Tudom, hogy a földi élet mulandó, de én a Győztes oldalán állok. Ezért szoktam ajánlani, hogy ceruzával olvassatok! Húzd alá a Hang-könyvben azt, ami a szívedet „megütötte”, vagy rajzolj oda egy jelet!

És az se baj, ha te magadnak gyártasz egy Hang-könyvet. Azokat a mondatokat, amiket megjelöltél, kiírod. És azok napi olvasmányaid lehetnek! Vagy reggel felütöd: Uram! Mit mondasz ma nekem? És ezzel lehet elindulni! Mert így tudunk a földi élet sója lenni meg a világ világossága. Lassan észreveszik, hogy van valami titkunk, és tudunk tanácsot adni, ha kéri. De csak ha kéri! Hordozunk magunkban valamit, amit nem akarunk senkire rátukmálni, de ha kérdeznek, okosan megválaszoljuk. Biztos már többször tapasztaltatok, hogy a munkahelyen szinte a többiek kukája vagy. Téged keresnek, és neked mondják el a bajukat, bajukat. Ez nagyon nagy dolog ám! Sebeket tudunk gyógyítani, mert valamiképpen a Szentlélek áldása az, amit magunkon hordunk.

Kérdező: *A Mt 5;40,42-ben ez olvasható: „és aki pörölni akar veled, hogy elvegye az alsó ruhádat, engedd át neki a felső ruhádat is,” „Annak, aki kér tőled, adj neki és nehogy elfordulj attól, aki kölcsönt akar kérni tőled.”*

Én azt szeretném megkérdezni, hogy ez kire vonatkozik? Az újjászületettekre vagy Lélekkereszteltetekre? Ugyanis én azt látom, hogy akik nem születtek újjá, de olvassák a Bibliát, erre hivatkozva segítenek. Nem tud nemet mondani, ha kérnek mindig ad, és úgy érzem, hogy nem jól csinálja.

Feri bácsi: Azt nem lehet megmondani, hogy ki az újjászületett és ki nem. Amit Jézus mond, azt viszont meg kell csinálni. Csak nem úgy, hogy kiszakítva egy részt az egészből. Okosan és óvatosan kell ezt megtenni. „*Legyetek okosak, mint a kígyó, és óvakodjatok az emberektől*” – mondja Jézus. Ha tőlem valaki kér, és utána nézve a kérésének azt látom, hogy rászorul, akkor adok. Hála Istennek, hogy szólt nekem! Van hitem, így tudok segíteni. De ha valaki

bejön az utcáról, mert neki egy liter bor kellene, miközben az éhes gyerekeit emlegeti! Hát nem! Ezért szoktam azt mondani, hogy vigyázzunk a különböző aluljárókban kéregetőkkel.

Inkább legyen mindenkinek három borítékja!

Az egyikbe azt a pénzt teszed, amit magadra meg a családra költesz.

A másikba azt, amiből kölcsönadsz annak, aki kér. A kölcsönből magadnak is vehetsz, de majd rakd vissza!

A harmadikba teszed azt a pénzt, amit olyannak adsz, aki tényleg rászoruló. De abba inkább gyűjtögesz! Magyarország nem az a hely, ahol az emberek éhen halnak, de vannak a világnak olyan részei, amit elérünk, és tudunk segíteni. És ha van több ezer forintod, avval már lehet segíteni. Pl. Prakaséknak – az indiai éhezőknek, ahol a felnőttek a segítségből egyszer esznek, a gyerekek kétszer! Amivel mi segítünk, abból ő iskolát is működtet.

Az őskeresztényeknek volt egy jó mondása: 'Az alamizsna izzadjon meg a kezeden!' Ne adj gyorsan! Gondold át! Ne legyél bűnrészes!

Ezt talán a legkeményebb otthon kezdeni a gyerekkel, az unokával, hogy ne legyek bűnrészes. Nézzek utána, hogy mire használja a gyerek azt a pénzt, amit adok neki. Ilyen értelemben ez próbaköve is annak, hogy a benső szabadságot el akarom-e érni.

Amit itt Jézus mond (amit idéztél), az mindenkinek szól, de megfelelő bölcsességgel kell kezelni.

Másutt nagyon élesen fogalmaz: ha a szemed megbotránkoztat, vájd ki, ha a kezéd megbotránkoztat, vágd le! Ez nem annyit jelent, hogy baltával járjunk, hanem azt jelenti, hogy radikálisak legyünk önmagunkkal. A bölcsesség, az okosság igenis radikális látásmódot jelent az ember életében. Ez a szemléletváltás! Hogy nem akarunk megfelelni Jézuskának is meg Béluskának is. Csak Jézuskának!

Jakab azt mondja az 1;5-ben: „*Ha pedig valaki közületek bölcsességnek van híjával, kérje Istentől, aki mindenkinek ad*”.

Azt szokták mondani: a bölcsességből van az embereknek a legtöbb, mert azt kéri legkevésbé.

Bölcsesség, okosság, radikalitás – nem kiiktatni kell, hanem mindezt a maga helyére tenni!

(7 óra van, Feri bácsi elkezdi a záró éneket.)

„Áldásoddal megyünk, megyünk innen el....”

1998. 10. 08.

Kérdező: Mit jelent az, hogy gazdag vagyok?

Feri bácsi: Igazában nem azt jelenti, hogy mennyi pénzem van, hanem azt, hogy hogyan segítek másokon. Ez nagy probléma. Mert akiken segítünk, nem biztos, hogy jól csináljuk. Én állítom nektek, hogy jelenleg, akikre azt mondjuk, hogy hajléktalanok, azoknak – biztos, hogy keveset mondok – ötven százaléka, ha akarna, nem lenne hajléktalan. (Én állítom, hogy a 80 %-a is.) De nem óhajtanak elmenni vidékre földmunkásnak, stb., hanem ebből a kéregetésből megélik. És ezért néha még bántó is, mikor említem, hogy: jól gondoljátok meg, amikor az aluljáróban kéregető embereknek adtok. Azok gazdagabbak, mint ti vagytok. És csak az irgalmatokra apellálva sokkal több pénzt szednek össze, mint amit tulajdonképpen ti kerestek. Tehát nem olyan egyszerű, hogy a pénzünket mire használjuk.

Vannak nagycsaládosok, akiket lehetne segíteni.

Az őskeresztényeknek volt egy ilyen elvük, hogy: az alamizsna izzadjon meg a kezedben.

Akkor lehet lelkileg jól feloldani a kéregetők kérdését, ha nagyon komolyan veszed a hármass borítékot.

Az egyikbe teszem azt a pénzt, amire nekem meg a családomnak van szüksége. A másikba teszem azt, amiből kölcsön tudok adni, ha kérnek tőlem.

A harmadikba pedig gyűjtöm azt a pénzt, amivel a rászorulókon akarok segíteni. Ha több ezer forint összegyűlik, akkor már segíthetek valakin. Mert ma már nem lehet száz forintokkal kisegíteni senkit. S ha összegyűlik 20-30-100 ezer forint, akkor oda tudod adni pl. egy többgyerekes rászoruló családnak.

Azok, akik igazán rá vannak szorulva, nem ülnek ki koldulni.

Tehát jól gondoljuk meg azt, amikor adni akarunk. Az anyagi adást jellemezze az átgondoltság a vérkapcsolat esetében is, mert ha nincs meg ez az átgondoltság, akkor az emberben óhatatlanul benne van, hogy: hát a testvérem, persze, hogy segítsek neki.

Azt a pénzt, amit nekem adnak a testvérek, azt arra kell felhasználnom, amire Jézus indít.

A Bokorban most nagyon a felszínen van az élet-közösség. Hogy minél inkább egy helyen lakjanak azok, akik jézusi életet akarnak élni. Én azt mondtam nekik, hogy egészen biztos, hogy ez egy halva született dolog, ha valaki azt hiszi, hogy ő majd azáltal lesz jó, hogy közösségben él olyan emberekkel, akik szintén azt hiszik, hogy majd az által lesznek jók, ha közösségben élnek. Ez egy kívülről befelé indulás lenne.

Nem! Nekünk igenis belülről kell elindulni, de valamiképpen az anyagi oldalt is rendezni kell, mert nehogy abba a helyzetbe kerüljünk, amelyben a nemes elődeink voltak, akiket Mária Terézia úgy föl tudott lelkesíteni, hogy kijelentették: „Életünket és vérünket! Csak a pénztárcánkat nem...”

A reggeli imában nem elég feltenni a kérdést: 'Mire használjam az időmet és a szeretetemet?' Hozzá kell tenni a pénzem felhasználását is. És este vissza kell néznem, hogy mire használtam az időmet, a szeretetemet és a pénzem.

Tehát igenis az anyagi dolgainkat is rendezni kell. Mikor azt mondom, hogy nem erre kell tenni a hangsúlyt, akkor azért vigyázni kell, mert erre valamilyen hangsúlyt tenni kell! Tehát nem úgy van, hogy ez majd magától fog rendeződni, mert nem rendeződik.

Engem mindig bosszant az, amikor a nyugdíjasok elégedetlenkednek a nyugdíjemelést mértékével. Hát toll a fülükbe! Azt kapják öreg korukra, amit csináltak egész életükben! A jelen helyzet soha nem égből pottyant helyzet! Ha egy szülő azt élte meg, amit neki meg kellett élnie, akkor nem szabad attól félnie, hogy jaj, most mi lesz vele? Tehát biztos, hogy baj van a belülről kifelé való elindulással az életükben.

A papi körben Gyurka bácsi nagyon kihangsúlyozta, hogy ez a világ egy feje tetejére állított világ. Most nekünk az a feladatunk, hogy ezt a feje tetejére állított világot állítsuk a talpára. Én ennek nagyon élesen ellene mondtam: – Nem igaz! Nekem az a feladatom, hogy én álljak talpra! Feje tetejére vagyok állítva, állítsam magam talpra! Hogy aztán a többi mit csinál, az az ő ügye!

Nem tudom megtenni, hogy mindenkit a helyére állítsak. De azt meg tudom tenni, hogy magamat a saját helyemre állítsam. Dühös lehetek azért, hogy olyan hülye vagy, hogy megnehezítetted az életedet, de nekem nem feladatom az, hogy a másikat faragjam.

Az én feladatomban az, hogy tegyem azt, amit reggeltől estig tennem kell.

Mire használom az időmet, a szeretetemet, a pénzümet? Nekem ez a dolgom.

A reggeli ima a terv, az esti a tény. Ezt a kettőt kell összevetnem, összemérnem. És ahhoz, testvérek, hogy az ember ne szálljon el, hogy ne a szubjektív látása legyen az, ami a legdöntőbb, ezért fontos, hogy legyen valakim, akivel havonta vagy negyedévenként megbeszélem, hogy a reggeli meg az esti imám mit jelent. Mire használtam az életemet? Ez a bizonyos lelki vezetés. Egyre kevesebb pap alkalmas erre, de baráti körben biztos van valaki, akivel egyes témákról el lehet beszélgetni. Ezeknek van jövőjük. Értelmes ember nem tud soká értelmetlenséget csinálni, viszont amit nekünk Jézus elmondott és bemutatott, az megvalósítható. Ő nem a fellegekben járt.

Kicsit azért is volt a Gyurkával köztünk feszültség, mert ő mindenkit a szívére akar ölelni: ha nem hisz Jézus istenségében, akkor is; ha nem hisz Isten létében, akkor is... Erre én azt mondom: – Így nem lehet képviselni Jézust! Nekünk szikla-alapunk az, amit Jézus mondott meg képviselt. Az értelmes dolog! Tehát az én hitem alátámasztható értelmes gondolatokkal! Ha Jézus azt mondta, hogy nálam nélkül semmit sem tehettek, és közben Nála nélkül is lehet tenni; ha Jézus azt mondta, hogy aki szeret engem, hozzá megyek és lakóhelyet veszek nála, közben frászkarikát: hát akkor Ő végighazudta az életét.

Ebbe nem mehetünk bele! Nekünk Jézust egyértelművé kell tenni az életünkben! Ő nem egy bohóckodó valaki volt! Egy örökkévalóság állt a rendelkezésére ahhoz, hogy jól átgondolja azt, amit elmondott.

Igazában csak 2 evangélium van, nem négy. Mert az első három evangéliumot úgy is hívjuk, hogy szinoptikusok, ami annyit jelent, hogy egybevágó, egybe tartozó. Majdnem ugyanazt mondja Máté, Márk és Lukács. Tehát van ez a három, meg van János. Mert János külön dolog. Máté, Márk, Lukács a periférián élőknek mondták el, amit Jézus képviselt, János pedig a jeruzsálemieknek mondta. Ez egy kicsit olyan, mintha valaki a budapestieknek beszélne, a többi meg a vidékieknek. Ebben a négy evangéliumban Jézus tanítása fölismerhető, ha van egy ilyen magunkfajta társaság, akik összejövnénk, és megbeszéljük a felmerülő problémákat. De feltétlenül tisztáznunk kell magunkban, hogy nekünk Jézussal van kapcsolatunk, és mi ezt a kapcsolatot akarjuk tisztítani, erősíteni, megvilágítani. Ebből akarunk élni, és minket igazában nem zavar, hogy mi lesz ennek a következménye. Minket egy érdekel: a forrás! Ezért kell nagyon kitisztázni a forrást.

Kérdező: *Úgy is lehet érteni, hogy önző vagyok, ha csak magamért felelek, a többiekkel pedig nem törődöm? Pedig hát mégis csak törődök.*

Feri bácsi: Tudom, tisztáznunk kell a fogalmakat és a fogalmak tartalmát. Valójában arra neveltek minket, amit mondasz: hogy mindenki mindenkiért felel. A felszínen ez úgy érezhető, hogy amit a szülő tesz, az doppingolja őt aszerint, hogy hat a gyerekére, azért csinálja azt, amit csinál. Mert ha ez nem doppingolná őt, akkor nem tenné. Tehát ha azt látná, hogy nincs értelme ennek a gyereknek beszélni, mert úgyse érdekli az, amit mondok, akkor ez bizony elvenné a kedvét, és akkor nem mondaná. De azért, hátha mégiscsak tudok rá hatni! Erre neveltek bennünket. Ez él bennünk.

Na most itt a helyzet a következő:

Ti azért jöttetek ide, mert van bennetek egy igény, hogy kapjatok valamit, amit máshol nem kaptok. Bennem pedig van egy igény, hogy aki idejön, annak mondjam azt, ami bennem van. Ezért tartom fontosnak azt, hogy ez nem önzés, hanem önszeretet, mert **az önszeretet csúcserké:** *Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!* Ezért hangsúlyozom ilyen kisarkítottan

azt, hogy a bennem lévő szándék lényegében nem az, hogy megtartsátok, amit mondok. Az a ti ügyetek! Én viszont így vagyok nyugodt. Így tudom nyugodtan álomra hajtani a fejemet. Hogy megtettem-e mindent, amit megtehettem. Ha igen, akkor oké, mert csak **önmagunkért felelünk**.

A papi találkozón a Gyurka kötötte az ebet a karóhoz, hogy a forrás és a következmény is fontos. Mind a kettőt mindig szem előtt kell tartanunk. Erre azt mondtam, hogy majd nézd meg, mi lesz belőle!

Jézus ügye nem veszhet el! Minden más elveszhet! De az, hogy bennünk él az a Jézus, aki senkinek nem árt, aki mindenkinek megbocsát, aki segít ott, ahol tud, miközben ennek a háttere a másakra figyelés, ez soha nem fog elpusztulni, mert ez az eredeti természeted! Ha nem ezt csinálod, természetellenes vagy, ami belső nyugtalansággal jár, és akkor bódulni fogsz, akkor menekülni fogsz. Így viszont csak a szembesülés vagy a menekülés közül választhatsz!

Abban az értelemben tökéletesen mindegy, hogy valaki református, evangélikus vagy katolikus, ha elfogadja azt, hogy nem ártok, megbocsátok, segítek, és a másokra figyelek. De ezt csak akkor tudom megtenni, ha elfogadom azt, amit Jézus mondott, hogy: Nálam nélkül semmit nem tehetek! Ezt viszont csak akkor tudom elfogadni, hogy „Nála nélkül”..., ha elhiszem azt, hogy Jézus él, Ő ma is élő Valóság, és élő kapcsolatban tud lenni velem! Ilyenkor arról van szó, hogy az a Jézus, aki eljött közénk, ránk bízta Magát! És azért bízta ránk Magát, mert úgy gondolta, hogy ha én tudok Őrá vigyázni, akkor az egész Mennysorság azon lesz, hogy énrám vigyázzon. Ebben a vigyázásban az is benne van, ha engem valaki fejbe kólint. Hát akkor megyek „haza”! Valamibe úgyis meg kell egyszer halni! És nem kell attól megijedni, hogy báránként vagyok a farkasok közé küldve! Jézus elküldte a Szentlelket, van két fegyverem: az okosság és az óvatosság, és vigyázok, amennyire lehet.

Az alkalmazkodás művészetét meg kell tanulnunk, ahogy a Hang többször is említi. De hozzáteszi, hogy: a Jézus szerinti alkalmazkodás művészetét. Vagyis ne legyek megalkuvó. Arról ne mondjak le, amiről tudom, hogy jó, és azt ne vállaljam fel, amiről tudom, hogy nem jó. De azt ne smirglibe csomagolva mondjam a férjemnek, gyerekemnek, hanem, amennyire rajtam áll, szótlanulba csomagolva. De ki kell tudnom mondani azt, hogy az én benső világom, a benső békém az így van meg. Ehhez viszont meg csak az kell, testvérek, hogy magunkba sulykoljuk azt, hogy mi az örök életnek vagyunk a gyermekei. Múlik az idő, de ez nem baj! Megyünk hazafelé! Úton vagyunk! Említettem nektek azt a hasonlatot a vonatról. Tudom, hogy ennek a vonatnak a masinistája a Mennyei Atyám. Olyan mindegy, hogy milyen tájak mennek, suhannak el az ablak mellett, meg hogy ki jön be, meg ki megy ki; nem érdekes! De tudom, hogy a masinistája a Mennyei Atya, és én ezen a vonaton csücsülök, és megyek hazafelé! És olyan jó ezt tudni!

Sok ember megbotránkozik, amikor azt mondom, hogy **nem a Biblia a forrás, hanem a Szentlélek**. Ezt nem lehet cáfolni! Tényleg a Szentlélek a forrás! A józan ész nem azért adta a Jóisten, hogy átrázzon, hanem azért, hogy arra használjam, amire kaptam. Ez meg annyit jelent, hogy értelmes dolgokat akarok csinálni.

Ha egyszer a Szentlélek a forrás, akkor: – Drága Szentlélek, az én eszem eddig tart, kérlek, világosíts meg, és küldjél nekem olyan testvért, akit Te jónak látsz. Ha azt gondolod, hogy többet kell tudnom, majd ő elmondja.

Nekünk nyitottnak kell lennünk a jobb felé!

Bár ez egy nagyon nagy szentségtörésnek hangzik, amit mondok: de a legnagyobb ártalmára a mi egyházunknak Pál apostol volt. Pál tanítása úgy szétverte Jézus tanítását, hogy szinte már nem is lehet ráismerni. Figyeljétek meg a legkülönbözőbb vallásokat, azok mindig Pálra hivatkoznak. Ha Jézusra, akkor mindig csavarnak egyet Jézus tanításán, hogy össze tudják egyeztetni Pállal. Pedig ez az aranyos Pál egy olyan tartalmat képviselt, ami nélkül nem lehetnek meg a jézusi emberek: a megtapasztalást.

Tudjuk, hogy minden rossz egy elrontott jó. Tehát ha nekem Isten-élményeim vannak, annak nem az az oka, hogy hülye vagyok. Márpedig Jézus ezt a két dolgot ránk bízta, hogy:

1. Tanítvánnyá tegyünk minden népet!
2. Tegyetek tanúságot Rólam!

De tanítani csak az tud, aki tanul, és tanúságot tenni csak az tud, aki tapasztal! Ha nekem nincsenek Isten-élményeim, megtapasztalásaim, nem tudok tanúságot tenni! A tanúság tehát nagyon fontos, amihez szükséges a megtapasztalás.

Tudom, hogy mindent el lehet vinni a rossz irányába. A krampusz ebben egy zseni, és mi kis tűzoltók vagyunk csak az ördög mellett, akinek évezredek tapasztalatai vannak. Úgy ismer minket, mint mi a tenyerünket, és ahol lehet, mindenhol kikezd. Ha nem tud Jézus tanításán keresztül bennünket megtéveszteni, akkor a megtapasztalásokon keresztül téveszt meg. Gondoljatok a Hit Gyülekezetére! Nekik fogalmuk sincs, hogy kicsoda Jézus, de: „Jézus él! Jézus él, alleluja!” Ez ugyanúgy elviszi a negatív irányba egy idő után az emberi természetet, mert értelmetlen dolgot értelmes ember sokáig nem tud tenni. Nem elég, hogy tudom azt, hogy Jézus él. Az sem elég, hogy értem él. Azt kell tudnom: mit jelent az, hogy Ő értem él! Mi az Ő elgondolása? Hogyan képzei? Ezt kell megtudnom!

1998. 10. 15.

Kérdező: János 4;20-24. „Szellem az Isten, és azoknak, akik Őt imádják, szellemben és való(igaz)ságban kell imádniok.” **Megmagyaráznád ezt, Feri bácsi?**

Feri bácsi: Milyen szituációról volt ott szó? Voltak a szamariaiak, és voltak a jeruzsálemiek. Ellenségeskedés volt köztük. A jeruzsálemiek azt képviselték, hogy a jeruzsálemi templom az, ahol az Isten imádásának meg kell történnie. A szamáriaiak pedig azt mondták, hogy nem, Szamariában kell az Istent imádni.

Jákob kútja éppen itt, Szamariában volt. Jézus ennél a kútnál állt meg, és kezdett beszélgetni egy asszonnyal. Ez egy szétesett lelkű asszony volt (tudjuk az Evangéliumból, hogy öt férje volt, és akivel most élt, az nem volt a férje), akit a többi asszony kiutált maga közül. Ezért ez az asszony nem reggel ment a kútra vízért, ahogy szokásos volt, hanem délben (Jn 4;6). Itt találkozott Jézussal, aki szóba állt vele, ami szokatlan dolog volt. Ez az asszony elcsodálkozott Jézuson. – Zsidó létedre te kérsz tőlem vizet? Mivel Jézust prófétának nézte, szóba hozta, hogy ők ezen a hegyen, a zsidók meg Jeruzsálemben imádják az Istent. S Jézus ekkor mondja azt, hogy ezek a helyhez kötött dolgok az Istennel kapcsolatban nem a lényeghez tartoznak. Hogy itt imádom az Istent, vagy ott, vagy amott. Kétségtelen, hogy ennek ellenére Jézus a jeruzsálemi templomot az Atyja Házának nevezte. Tehát van ilyen. De ennek nem szabadna az imára koncentrálnia, hogy azt máshol nem szabad vagy nem lehet. A templom olyan áldozati hely, ahol rendszeresen áldozatot mutatnak be.

A zsidóknak jelenleg nincs templomuk, hiszen nekik egy templomuk volt, a jeruzsálemi, azt pedig lerombolták, úgyhogy azóta nincs templomuk, és ezáltal nincs áldozatbemutatósi helyük. Jelenleg csak zsinagógáik, azaz imaházai vannak.

A keresztények körén belül is mondjuk azt, hogy a különböző felekezeteknek különböző templomaik vannak, de ez így tulajdonképpen nem igaz. A Hit Gyülekezeténél lehet pl. jól látni, hogy ők a gyülekezeti helyüket nem templomnak mondják, hanem istentiszteleti helynek. A templomnak az a lényege, hogy ott valamilyen speciális módon lehet az embernek kapcsolatba kerülnie az Istennel. Jézus azt mondja, hogy Lélek az Isten, és lélekben és igazságban kell imádni. Tehát az áldozatbemutató a lélek Istenhez emelése nélkül nem tud megvalósulni. Az Istennel való személyes kapcsolat nem kötődik helyhez. A templom, mint hely, mindig az áldozatbemutatóval van kapcsolatban egy szertartás keretén belül.

Az Istennel való kapcsolatunk pedig nem szertartás-ügy. Szomorú dolog, hogy mégis azzá degradálódott. Ma már vallásos embereknek azokat tartjuk, akik valamiféle szertartáson vesznek részt, attól függetlenül, hogy hogyan viselkednek.

Hát nem! Nem a szertartás az, ami kedves az Isten előtt, hanem a magatartás! A szertartás jó is, meg kell is, de csak eszközként, mert ez eszközjellegű. A katolikusoknál a szentmise is eszközjellegű. Nem cél!

Tehát ez jelenti azt, hogy lélekben és igazságban kell az Istent imádni.

Jézusban valóban az Isten jelent meg a Földön, de az emberi tudatban az Isten nem valami ember-forma. Valójában az a probléma, hogy az Istennek nincs alakja, és az ember nem tudja, hogy most hogyan képzelje el magában, mert az Istent nem lehet elképzelni. Nagyon érdekes, hogy a legkevésbé a Szentlélek képzelhető el. Az is érdekes, hogy sem az Atyát, sem a Fiút nem lehet megtapasztalni, csak a Szentlelket. Ez a megtapasztalás nem látás kérdése. Ez egy olyan egzisztenciális valóság, hogy az ember valahogy bensőleg éli át a Szentlélek jelenlétét. Tulajdonképpen az Isten-élmény nem más, mint a benső átéltsége egy nem látható, nem megformálható létezőnek, amit nem lehet megfogalmazni, csak olyasmire lehet hasonlítani, mint a szerelem, a boldogság, a benső béke.

Amikor Jézus azt mondta, hogy **lélekben és igazságban kell imádni az Istent**, akkor nyilvánvaló, hogy a *lélek* alatt azt értette, hogy valami átéltség kell ahhoz, hogy valaki elmondhassa magáról azt, hogy ő az Istennek adta magát. Az Isten rajta keresztül is él itt a Földön. Ehhez szükséges az átéltség! Ha ez nincs meg, akkor igazában csak szaval az ember, amikor azt mondja, hogy hisz az Istenben.

Amikor átélem, hogy bennem él az Isten, akkor ennek az Istennek a létezése az én természetemen keresztül igyekszik megnyilvánulni. Azért volt nagyon fontos, hogy Jézus eljöjjön, mert Jézusig nem tudtuk, hogy hogyan kell valóságos emberként élni.

Tehát akkor mondhatjuk azt, hogy lélekben imádom az Istent, ha valamiképpen Jézushoz is kapcsolom azt, hogy az én lelküzetem úgy nyilvánul meg a magatartásomban, ahogy Jézusnál nyilvánult meg a maga embersége. Akkor vagyunk mi igazán valóságos emberek, igazi emberek, hogy ha egyre inkább Jézus él bennünk. Ami nem jézusi bennem, az tulajdonképpen embertelen bennem. Ezért a krampusznak egy szédületes sakkhúzása az, hogy kétezer év alatt Jézus személyét teljesen leválasztotta a tanításától. Én csak Jézus tanítása által tudom átlátni, hogy milyen legyen a magatartásom, ha Ő bennem él. Ugyanis **Jézus léte azonos a tanításával**. Ha nem ismerem a tanítását, akkor hiába mondom, hogy Ő bennem él, nem fogom tudni, hogy ennek mi a következménye az életemben.

Testvérek! Voltak időszakok, mikor nagyon kisarkítva állították ellentétbe a hitet és a cselekedetet. Itt az embernek a józan esze szükséges ahhoz, hogy átlássam, hogy milyen is vagyok. Ezt csak a cselekedeteim tükrében tudom megmondani. A vágyaim tükrében nem vagyok megismerhető. Ha valaki pl. egy vagy két hétig leírja, hogy mit csinál, s elolvassa, akkor látni fogja, hogy kicsoda ő. Általában a vágyainkat dobjuk bele az elhatározásainkba, hogy ezt majd így csináljuk, meg úgy... Jó, ha valaki ezt elgondolja, de csak addig, amíg a megvalósulás szintjén nem igazolódik az, hogy csak eddig ő, addig meg nem ő. Tehát az önismeret feltétele az, hogy az ember mérje föl, hogy reggeltől estig mi a teendője.

Azt is nagyon hangsúlyozom, testvérek, hogy amennyire rajtunk áll, a benső gyötrődéseket kapcsoljuk ki az életünkéből. Nem igaz, hogy a Jóistennek az tetszik, hogy ha te soha sem vagy megelégedve magaddal. El kell jutnunk odáig, hogy este nyugodt szívvel ki tudjuk mondani: – Istenem! A mai nap ez tellett tőlem. Ha így elfogadod magadat, akkor valami feloldódik a lelkedben. Megszabadulsz az önvádtól. Sokszor a saját önvádjainkat vetítjük ki másokra, egymásra, miközben a saját önvádunk marcangol belülről.

Ha én a lelkemet az Istenhez emelem, akkor ennek a benső átéltségnek – hogy az Isten az enyém, én az Övé vagyok – meg kell jelennie kívül is.

Ismétlem: – Jézus emberré levésének legcsodálatosabb következménye az, hogy legalább tudjuk, hogy hogyan lehetünk emberek.

A másik, hogy: igazságban kell imádni. Itt nem jogi igazságról van szó. Bennünket már átitatott a jogi igazság kerete. A jogi igazság az, hogy mindenkinek meg kell adni, ami neki jár. Az igazságos, aki ezt el tudja érni.

Jézus nem a jog rendjét akarta igazolni, hanem ki akar bennünket ebből emelni, hogy ne a jog rendjében gondolkodjunk. Ő egy erkölcsi igazságot tanított és mutatott be: **jót kell akarnunk egymásnak, szeretnünk kell egymást!**

Aki lélekben és igazságban akarja imádni az Istent, annak tudnia kell, hogy ezt kell másképp látnia ahhoz, hogy egy igazi jó szándékú emberré váljon.

Ahogy szoktuk mondani: **a szeretet mindig kötelez.** Ezért: akármi történik velem, ebből nem engedhetek. Ez soha nem függeszthető fel. Nem azért szeretek valakit, mert ő megérdemli. Nem azért szeretem, mert ő jó.

A Jóisten nem azért szeret bennünket, mert megérdemeljük. Nem azért, mert mi jók vagyunk, hanem azért, mert Ő a Jó. Erről az oldalról megközelítve fogjuk megérteni, hogy a boldogságom nem függhet mástól. Mert boldog csak azáltal lehetek, ha azt teszem, amire teremtvé vagyok, mert ez a természetem. Ha nem ezt teszem, akkor nem vagyok természetes. Ha valaki egy karórával focizik, tönkre teszi a karóráját. Arra a football való. A focinak a természete az, hogy rugdossák, nem pedig a karóráé.

Az embernek a természete az: ahogy az Isten azért szeret, mert jó, az ember is akkor szeret, ha jó, mert akkor igazi ember. Ha az ember szeret, akkor jót akar. Ez soha nem függeszthető föl. Ez nem a jogrend világa. Ez annak az erkölcsi rendnek a világa, melyben eldől a boldogságom.

Többször mondjátok, hogy az nem elég, hogy csak én szeressem mást, mert az ember vágyik arra, hogy szeressék. Bizony hitre van szükségünk. Nekem el kell hinnem, hogy engem szeret az Isten. Ha te valakit szeretsz, és a másik ezt nem veszi észre, ott baj van a szeretettel. Az nem elég, hogy az Isten engem szeret, nekem azt észre kell vennem, és ez az észrevétel az, ami az én oldalamról nézve értelmileg is meg a szívemmel is tudomásomra hozza, hogy engem tényleg szeretnek. Nem kell attól félni, hogy csak én szeressem másokat, és engem nem szeret senki. Ilyen nincs. A fordítottja igaz. Olyan sokszor van, hogy engem a Jóisten mindig

szeret, csak én erről nem mindig veszek tudomást, és így nem szeretek másokat. Ilyen előfordulhat. De olyan, hogy benned szeretet van, és te arra jössz rá, hogy téged nem szeret senki, ez nem igaz. Ilyenkor nincs rá szemed, hogy meglásd az Isten feléd áradó szeretetét. Pedig feltétlen észre kell venned, t.i. az Isten két úton tud téged szeretni.

Te az embereken keresztül tudod kimutatni Isten iránti szeretetedet, valamint azáltal, ha Érte lemondasz valamiről. Ez a böjt valódi értelme. De közvetlenül is el tudod mondani Istennek, hogy szereted Őt.

Az Isten téged közvetlenül is meg közvetve is tud szeretni. Akkor szeret téged közvetlenül, amikor azt éled meg, hogy mennyire szereted a Jóistent! Ő bennünk él, és van, amikor boldogító érzéseket ad. Ő tudja mikor, hogyan adja, mert fel akar világosítani, hogy ne az ajándékoknak örüljünk, hanem az ajándékozónak. Ezt közvetlenül is mondja Jézus. Amikor a tanítványai nagy lelkendezve jönnek vissza, és mondják: „*még az ördögök is engedelmeskedtek nekünk*”. Mit mond Jézus? „*Ne annak örüljétek, hanem annak, hogy a nevetek be van írva a mennyben*”.

Tudnám ajánlani, hogy legalább néha örüljünk annak, hogy a nevünk be van írva a mennyben. (Mennyire tudsz örülni, ha van jegyed egy jó mozifilmre! Meg van rá a helyem!) Ilyenkor fel is tudod mérni azt, hogy mennyire tudsz hatni önmagadra a hiteddel. Mennyire éled meg igaznak azt, hogy milyen jó, hogy én az Istené vagyok!

Közvetve az embertársaimon keresztül szeret az Isten. Szoktuk mondani, hogy nincsenek véletlenek. Ez nemcsak negatív dolgokra vonatkozik, hanem mindenre, ami velem történik. Ha igazán van hitem, akkor nyugodtan rákérdezhetek: ez miért jó nekem. Mert rájövök, hogy valamiért jó. Amikor a Jóisten megengedte, hogy a Fiát keresztre feszítsék, ez Neki nem volt rossz. Jézus Maga mondta, hogy Ővele akkor tették a legnagyobb jót: „*Hát nem ezeket kellett elszenvednie a Messiásnak, hogy bemehessen dicsőségébe?*” (Lk 24/26.)

A Földön a mennyország, a pokol és a tisztítóhely egybe van gyúrva. Amikor mennyországot élek meg, akkor Jézus közvetlenül érezteti velem a szeretetét. De van, amikor a poklot élem meg. Ha rájövök arra, hogy ezek mind a hasznomra vannak, akkor arra fogok rájönni, hogy még a poklot is úgy engedi megélni az Isten, hogy meglássam benne az Ő szeretetét, mert nekem erre van szükségem. Mi mindannyian adósságtörlesztésre jöttük a Földre. Adósságtörlesztés pedig nincs másképp, csak úgy, ha azt veszem észre, hogy azok a bizonyos görcsök, gubancok, amelyeket le kell oldani magamról, ütközésbe kerülnek a benső világommal, és így kezdem vállalni, oldani, kezelni azokat.

Közvetve másokon keresztül mutatja meg az Úr, hogy mennyire szeret.

Amikor a Mennyei Atya a belső segítségeket adja, akkor kívülről, mások által is adja a segítséget. Az egészen biztos, hogy az Isten nem hagyja magára az övét. Jézus ezt olyan szájbarágóan magyarázta: „*nézzétek az ég madarait, a mezők liliomait...*”

Ti többet értek ezeknél! A Mennyei Atya a hajatok szálait is számon tartja!

Ha te ezeket komolyan veszed, akkor igenis rá kell hogy láss arra, hogy a körülményeidben az Isten megsegít. Van, amikor ezt rögtön meglátod, máskor meg kevésbé veszed észre. Aki nagyon rá tudja hangolni magát arra, hogy őt mennyire szereti a Jóisten, az olyankor jön zavarba, amikor minden jól megy neki. Nagy Szent Teréz mondta, amikor minden jól ment nála: – Uram! Mi rosszat tettem, hogy elhagytál? – Mert a Krampusznak az a „hivatala”, hogy ahol lehet, keresztbe tegyen.

Többen mondtátok, hogy azt veszitek észre: minél közelebb érzem magam Istenhez, annál több gondom van magammal és a környezetemmel. Ez bizonyos értelemben így is van. De ez

nem annyit jelent, hogy ez nem jó. Ez pont azt igazolja, hogy az ellenség azért támad, mert nem vagyok az övé.

Kérdő: Mit jelent az, hogy: állapotszerű vértanúság?

Feri bácsi: A keresztény öntudat kulcskérdése az, hogy: ki a keresztény?

Próbáljunk választ találni erre a kérdésre!

Melyik nagyobb hős: az ateista vértanú vagy a keresztény vértanú?

Melyik tisztességesebb dolog? Becsületből vállalni áldozatot vagy a jutalom reményében?

Egy gyereknek azt mondja az anyukája: – Menj el a boltba! – Igen, anyukám, megyek.

Ez jelenti, hogy becsületből. Vagy: – Akkor megyek, ha kapok két forintot. Ez jelenti, hogy a jutalom reményében. Melyik a tisztességesebb magatartás? Azt hiszem mindannyian egyetértünk abban, hogy a becsületből vállalt áldozat a tisztességesebb, a nagyobb érték.

Az ateista vértanú becsületből, tisztességből vértanú. Ő azért ateista, mert ő nem hisz a túlvilágban, örök életben. Most elfogták, megölik.

A keresztény vértanú a jutalom reményében vértanú. Mert tudja, hogy őneki ezért jár a Mennysorság. Ha azt tudná, hogy ezért pokol jár, hát bolond lenne vállalni a vértanúságot.

Én azt képviselem, hogy mérhetetlenül nagyobb hős a keresztény, aki a jutalom reményében vállalja a vértanúságot, mint az ateista, aki becsületből, de ezt úgy tudom igazolni, hogy azt az ateista is elfogadja. Aki ezt igazolni tudja, az tudja, ki a keresztény.

Mi történik egy ateista vértanú esetében? Az erő világában megbillent az egyensúly. Az ateista egyedül van, a támadói öten. Ő azért vállalja a vértanúságot, mert hisz abban, hogy: 'majd az eszme legyőz benneteket!' – mondja.

A keresztény vértanúság által pedig akkor válik valaki kereszténnyé, amikor kilép az erő világából. Nála nem egyensúly-probléma az élete. Ő igazában akkor is vértanú, amikor eszik, vacsorázik. A vértanúság csak szituáció kérdése.

Ez tehát annyit jelent, hogy az a keresztény ember, aki állapotszerűen éli meg azt, hogy ő mindent odaadott az Istennek. Akármit tesz, utcán megy, bevásárol, stb. ő akkor is odaadta magát az Istennek.

Mit jelent az, hogy mindent odaadni?

Jézus mondja, hogy aki tornyot akar építeni, előtte leül számolni, nehogy ne tudja felépíteni.

Aki hadba vonul, előtte számol, nehogy pórul járjon. S utána azt mondja: ugyanígy, ha valaki nem mond le mindenéről, amije van, nem lehet a tanítványom. Ahogy feltétlen feltétele a toronyépítésnek a tervezés, a hadbavonulásnak a mérlegelés, ugyanúgy feltétlen feltétele a mindent odaadás annak, hogy én az Istené legyek.

Mit jelent az, hogy mindent odaadni?

Azt, hogy **amit csinálnom kell, azt az Istenért csinálom.** Ez a mindent odaadás. Erre akkor vagyunk képesek, ha tudjuk, hogy ebből **a mindent odaadottságunkból van a mindent birtoklás.** A jutalom reménye nélkül ez nem megy. Nem tudok ember lenni anélkül, hogy ne éljem azt meg, hogy minden az enyém! Minden az enyém! De ennek feltétlen feltétele, hogy mindent odaadtam. Ez a mindent odaadás az Istennek nem annyit jelent, hogy most menj haza, és rámolj ki mindent! Hanem azt jelenti, hogy Jézussal éled azt, amit megélsz, amiben élsz.

Nem úgy, mint az a kislány, aki úgy szereti a kistestvérét, hogy mindent odaad neki, csak a gumicicát nem. Pedig mindegyikünknek van egy „gumicicája” vagy több is. De egyszer ezzel is le kell számolnunk. Ha a Jóisten kéri, bizony odaadom a „gumicicámat”. Csak Ő kell hogy kérje!

Az én életem egy állapotzerű vértanúság, amiben benne van az is, hogy nem mászkálok olyan helyen, ahol a fejemre vernek. Vagy ha valaki megtámad, elszaladok akkor is, ha én vagyok az erősebb. Az okosság meg az óvatosság ebben tökéletesen benne van.

Csak az ember megijed: mindent odaadni? Feleséget, gyereket, mindent?

Ez a mi nagyszerű fölfedezésünk, hogy nekem a mindent odaadás annyit jelent, hogy reggeltől estig mindig azt kell tennem, ami nekem a legjobb. Erre kell csak rájönni. Nekem pedig az a legjobb, ami a szívemben békét ad. Csak a felszínen élhetem meg azt, hogy pl.: de jó volna most berúgni! Az eszemmel tudom, hogy ez nem igaz, mert nem ez a legjobb.

Tehát a mindent odaadás pontosan fedi azt, hogy azt kell tennem reggeltől estig, ami nekem a legjobb. És ha valaki olyat mond nekem, amiről látom, hogy tényleg jobb, mint amit eddig vállaltam, akkor azt csinálom. Elvileg kell ügyelni arra, hogy ne legyenek „gumicicáim”. Mert ha azt kell félre tenni, azt is félre tudom tenni a Jóistenért. A koporsóba csak az fér bele, amit odaadtunk másnak. Azt visszük magunkkal abba a másik világba. Csak az lesz az enyém, mert az odaadottság a szeretetnek a tartalma. De nagyon fontos, hogy az ember az okosságot meg az óvatosságot mindig szem előtt tartsa, mert mi bárányként vagyunk a farkasok közé küldve. Ezért nekünk mérlegelni kell!

Kérdező: Gondom van az önzés és az önszeretet gyakorlati megvalósítása terén.

Feri bácsi: Az önzés és az önszeretet két különböző dolog. Szeretni annyit jelent: nem ártok, megbocsátok, segítek. Ennek tartalma: a másakra figyelés. A szeretés mindig adás, az önzés mindig vevés. Önmagamát akkor szeretem helyesen, ha annak alapján döntök, miszerint a halálom órája legyen a legboldogabb óráim, mert csak az fog boldogítani, amiben a másért élés valósult meg.

Kérdező: A szerető embert kihasználják!

Feri bácsi: Bárányok vagyunk, de nem vagyunk birkák!

Amikor valaki a szabadság-körömön belülről akar lépni, akkor keménynek kell lennem, mert ez a szeretet!

Testvérek! Csak azt kell megvalósítani, amit meg lehet valósítani! Amit nem lehet, azt nem kell megvalósítani. A Jóisten úgy mérte fel az életünket, hogy nekem csak azt kell megtennem, amit meg tudok tenni. Amit nem tudok, azt nem kell megtenni. Az nem lehetséges, hogy amit meg kell tennem, megteszem, és bensőleg mégis nyugtalan vagyok. Akkor a gondolkodásom valahol nem stimmel. Csak attól lehetek nyugodt, hogy megtettem azt, amit meg kellett tennem.

Az önszeretet tehát annyit jelent, hogy magamért vagyok felelős, hogy mulasztással nem vétkezem-e. Akkor vétkezem mulasztással, ha a pillanatnyi béke kedvéért belemegyek abba, hogy a másik az én szabadságomat félretegye, a szabadságkörömet ne tisztelje. Márpedig ezt büntetlenül nem teheti félre. Ha ezt nem érti meg, kívülről erre nem kényszeríthetem.

Áldozat lehetek, de bűnrészes nem.

Az áldás és az áldozatvállalás mindig együtt jár. Olyan nincs, hogy valaki nem vállal áldozatot, ugyanakkor az élete egy áldott élet. Ilyen nincs. Isten áldása mindig áldozatvállaláshoz kapcsolódik. Nincs külön áldás és áldozatvállalás.

Jól mondtátok, hogy **a szeretet** nem egy jó érzés, hanem **jót akarás**. Ezt a jót akarást akkor is meg kell valósítanom, ha nem érzem jól magam benne.

Képzeljétek el: van egy gyerek, aki nagyon lázas. Az anyukája priznicbe teszi, és akármilyen rossz érzés ez, mégis megteszi az anya. Meg is kell hogy tegye, mert ez a gyereknek jó, annak ellenére használ, hogy érzésében abszolút nem jó.

Valamiképpen ebben a nagy kórházban, amit földi életnek nevezünk, az orvosságok nem cukorkák meg mazsolák. Hanem bizony sokszor olyanok, amiket érzelmileg nagyon rosszul élünk meg. De értelmileg és akaratilag mégis azt kell tennem. Tehát **az önszeretet azért csúcserték, mert ott az értelem és az akarat a meghatározó**.

Az önzésben az érzelem veszi át a szerepet. Önző embernek mondjuk azt, akinél az ösztönei vannak a bakon, és az értelem meg az akarat van a hámba fogva. Tehát a ló van felültetve a bakra, annak a kezében van a kantár, és a lovas pedig húzza a kocsit. Ez az ösztön-ember. Ez az, aki jól akarja magát érezni. Ezek az emberek általában olyankor szokták jól érezni magukat, amikor nem is gondolkodnak.

Minden drogos ilyen. Ők nem jót akarnak maguknak, hanem jól akarják érezni magukat. Tehát az önzés vonalára, és nem az önszeretés oldalára mentek át.

Az Isten abba nem megy bele, hogy aki helyesen szereti önmagát, annak ne legyen benső békéje. Aki nem szereti magát helyesen, az egyszerűen nem bír nyugtalan lelkiismerettel élni. Nyugtalan lelkiismerettel nem lehet élni. Most ennek következménye végeredményben csak két dolog lehet: vagy menekülök, vagy szembesülök. Harmadik lehetőségem nincs.

Jézusnál mi azt tanultuk meg, hogy akkor szeretem magamat helyesen, ha azt akarom magamnak, amiről tudom, hogy az másnak is jó. Amiről tudom, hogy nekem nem jó, azt nem akarom másnak sem. Ekkor szeretem magam helyesen.

A böjt, és minden ilyen önfegyelmező gyakorlat azért van, mert minden potencia, minden képesség növelhető. Az önuralom képessége is növelhető. Minél inkább növelem az önuralmam, annál inkább kézben tudom tartani magam, és annál kevésbé fog engem az a veszély fenyegetni, hogy az ösztön-világ átcsap a fejem fölött. Mindig az értelmem és az akaratom lesz az, ami kézben tart engem.

Még decemberben volt nálam az a karthausi szerzetes, aki egy Duna-szigeten él. Egy vékony vászonból készült barna csuhában volt. Ránéztem, és fáztam. Kérte, hogy kérdezzem meg a Hangot, mert ő úgy érzi, hogy nem elég aszketikus, túl kényelmesnek érzi magát. – Ő ezt a szintet képviseli.

Tudnunk kell, hogy a gondolkodási szintünk sohasem azonos a másikkal. Tehát nincs olyan, hogy az én gondolkodásom tökéletesen egyezik a másikkal. Ezen a területen csak elveket tudok magam elé állítani, és abból, amit tudok, megvalósítani. Ha nem valósítom meg, akkor tudom, hogy hibáztam, de abba nem szabad belemennem, hogy olyan feladataim vannak, amiket nem tudok megcsinálni. Ez biztos, hogy nem igaz. Olyan lehet, hogy adtak nekem olyan feladatokat, amelyeket nem tudok megcsinálni, tehát ezekben a feladatokban van olyan rész, amihez az Istennek semmi köze. Mert amit meg tudok csinálni, azt biztos a Jóisten adja. Ha valamit nehéz megcsinálni, ahhoz a Jóisten megadja az erőt is.

Az én életemben nem az a lényeg, hogy a másik milyen, hanem az, hogy én milyen vagyok. Ez egészen biztos. Nem az a lényeg, hogy velem mit csinálnak, hanem én mit csinálok mással. De kihasználni nem hagyom magam!

Kérdező: „Ha helyesen szereted önmagadat, akkor mondjál le arról, hogy bárkitől is bármit számon kérjél”. Ezt a családban hogy lehet megvalósítani? A gyerektől nem kérhetek számon semmit?

Feri bácsi: Amikor én érdeklődöm, az annyit jelent, hogy engem valami érdekel. Az nem szeretetlenség, hogy engem valami érdekel. Ezért megkérdem. Tehát a számonkérés helyett inkább ezt mondanám: – Megcsináltad a leckédet? Mert engem ez nagyon érdekel. – Merre jártál apuka? Már harmadik napja túlórázol éjfélig! Ez nem számonkérés. Ez érdeklődés. Az más téma, hogy ő ezt hogyan fogadja. Csak bennem ne legyen számonkérés! Tudniillik a számonkérés mögött mindig a büntetés fenyegetése van. De az érdeklődésnél hagyom, hogy ő fegyelmezze meg saját magát. Piszkálja a lelkiismeretét az, hogy én érdeklődöm.

1998. 11. 19.

Kérdező: Valaki azt igényli, hogy beszéljünk, de valójában mindig mások hibájáról beszél. Mit tegyek?

Feri bácsi: Ha valaki eljön hozzám, és elkezd beszélni másnak a hibájáról – hogy szerinte az volna a jó, ha a másik másképp cselekedne –, azt én mindig leállítom. Abba nem mehetünk bele, hogy mi egy pletykafészek legyünk. Az rendkívül csúnya dolog, amikor két ember összetalálkozik, és egy harmadik van a szájukban, azt rágják. Ebbe nem lehet belemenni.

Én a templomban a szószékről kihirdettem, hogy csak az jöjjön hozzám, aki meg akar javulni. Aki másképp akar hozzáállni a saját dolgaihoz, mint ahogy eddig állt. Te akkor említsd fel a más hibáját, ha azt kérdezed, hogy ehhez most hogyan állj hozzá. Ha nem tudod, hogy ebben a kérdésben, mit kellene tenned. Ha tehát te magadon akarsz változtatni.

Testvérek! Ezt meg kell tudni mondani mindenkinek. Ebben nincs semmi rossz. Ha valakit az őszinteség bánt, azzal meg nem tudunk mit kezdeni. Bűnrészes vagyok, ha nem szólok olyankor, amikor szólnom kell.

Felnőtt embereket csak akkor lehet tanítani, ha kéri, anélkül nem. Mindenképpen álljunk rendelkezésre mindaddig, amíg az értelmesnek tűnik.

Kérdező: A protestánsok kifogásolják a katolikusok Mária-tiszteletét, és van más is, amiben másképp gondolkodnak. Melyek ezek?

Feri bácsi: A Katolikus Egyház és a protestáns egyházak között van három olyan terület, amit az egyik jobbra túloz, a másik meg balra. Mindegyik azért túloz, hogy a másikat túllicitálja. Ez a három: A Mária-tisztelet és a szentek tisztelete; a pápaság; és a halottainkkal való kapcsolat, az értük mondott ima.

A katolikusok betegesen eltúlozzák a Mária-tiszteletet, hogy aki ebben nincs benne, az ettől rosszul érzi magát.

A nagy egészben, az Isten gondolatában mindannyiunknak valamilyen szerepe van. Bizonyos értelemben a Szűzanyát közelebb érezzük magunkhoz, mint az Úr Jézust. Miért? Mert az Úr Jézus a teremtetlen szeretet. Neki soha nem kellett azt mondania este, hogy ha újra kezdhetném a napot, akkor másképpen csinálnám. Jézusnál ilyen soha nem volt. A Szűzanya teremtett szeretet volt. Nála gyakran előfordult, hogy visszanézve a napjára – ezt vagy azt – másképpen tett volna.

Tudniillik a teremtett szeretet olyan, hogy – tetszik vagy nem tetszik – időnként válaszút elé kerül: vagy önmagát áldozza fel másért, vagy mást áldoz fel önmagáért. Jézus nagyon segített

a Szűzanyának, hogy soha ne legyen az, hogy amikor ilyen keresztút elé kerül, akkor mást áldozzon fel önmagáért. Hanem mindig neki kellett áldozattá válni másért. Az anyák figyelmébe ajánlom azt, amikor a Szűzanya megértette, hogy akkor teszi a legnagyobb jót, ha kilép a Fia életéből.

Mondjátok! – A feltámadás után miért nem ment Mária a sírhoz? Sok asszony ment oda, de a Szűzanya nem. Az, hogy tudta, hogy föltámadt, az nem lett volna elég. Mit gondoltok?

Azért, mert Jézus — miután rendbe szedte magát – első útja rögtön az anyjához vezetett. Hát ez a normális, logikus magyarázat. Ezért nem ment a sírhoz a Szűzanya.

A mi korunkban nagyon nagy szerepe van a Szűzanyának. Az a sok Mária-jelenés, ami napjainkban van, bizony nem egy handabanda.

Eszmeileg, a földi életben, a nőkön fordul a világ sora. Eszmeileg magasabban van a nő, mint a férfi. Ahhoz, hogy az Úr Jézus testet öltjön, édesanyára szüksége volt. Apára nem!

A világtörténelemben lehet látni, hogy a férfiakat parancsszóval rá lehet venni arra, hogy tömegeket gyilkoljanak. A nő is tud gyilkolni, de csak egy-egy embert bosszúból, és nem parancsszóra és tömegeket. Amikor a nők kiléptek a családi keretből, és az u.n. egyenjogúság alapján dolgozni kezdtek, elindult a családok szétesése.

Mert a szív, ha a testen kívül dobog, akkor a test a műtőasztalon van. De nem ez a normálállapot. Amikor a nők a nőiességüket eldobták, teljesen groteszkké váltak! (a traktorosnők, rendőrnők stb.) Az ember érzi azt, hogy itt valami nagyon nagy jó romlott el. Minél nagyobb egy jó, annál szörnyűbb, amikor elromlik az.

Az élet hordozói, formát adói nem a férfiak, hanem a nők. A férfi, az mindig egy kicsit gyerek. Azt tutujgatni kell, arra mosni kell, főzni kell, babusgatni kell, szóval azzal mindig olyasmit kell csinálni, mint egy gyerekkel, csak egy kicsit nagyobb gyerekkel.

De ha csak arra gondolunk, hogy míg a férfiak mind elhagyták Jézust, a nők akkor is ragaszkodtak Hozzá, amikor keresztre feszítették. A férfiak csalódtak egy eszmében, mert a férfit az eszme tudja lelkesíteni. A nőt nem az eszme érdekelte, ő egy szenvedő embert látott. Ezért a szívére hallgatott. S ezért a történelemben is azt lehet látni, hogy amikor Jézus egyházát bajok érik, akkor a nők azok, akik kitartanak mellette, miközben nem a nők szabdalták szét Jézus egyházát, hanem a férfiak találtak ki különféle vallásokat.

Mária nem akárki, hanem egy nagy családnak a Szíve. A nagy egészben ugyanis minden összefügg mindennel.

Nagyon jó, ha van a lelkünk mélyén egy édesanya-kép. S ez nem eltávolít bennünket Jézustól, mert Mária mindig Jézusra mutatva mondja azt, amit mond. („*Amit mond, tegyétek!*”)

Az égieknek kapuk nyílnak, hogy segítsenek rajtunk, ha Mária és a szentek tisztelete nem áll távol tőlünk.

Mindig a nagy egész a döntő. Ne a részeket nézzük! Mert testvérek, én állítom nektek, hogy a mai napig a világ legnagyobb botránya a keresztények közötti felekezeti különbségek. A legnagyobb botrány! Meg kell találnunk azokat a pontokat, ahol szót tudunk érteni egymással! Nem arról van szó, hogy az egyik vallás a másikba olvadjon, és a másik az egyikbe, hanem az, hogy mindegyik a jézusi tanítás alapján tudjon egy húron pendülni a többivel.

A másik a pápaság. A pápa szerepe a Katolikus Egyházban. Itt nem arról van szó, hogy az egy külön ember, mint bárki más a világon. Ez nem igaz! Egyszerűen arról van szó, hogy jó, ha van egy egységesítő elv. Kell is, hogy legyen! Neki tulajdonképpen nem is lenne más dolga.

Katolikus = egyetemes, általános, mindenre kiterjedő.

Mi se szentek imádói nem vagyunk, se pápa-imádók nem vagyunk, hanem próbálunk mindent a helyére tenni.

Jézus mondta: „*Ne hívjatok senkit atyának!*” Tudni kell, hogy amikor Jézus ezt mondta, abban a korban az atyaság egy társadalmi rang volt. Jézus ezért mondta, hogy ne hívassátok magatokat atyáknak, mert egy a ti Atyátok, a Mennyei Atya.

.

Végül a harmadik, a halottakkal való kapcsolat.

Jézus azt mondta, hogy nincs is halál! Tulajdonképpen, ami mulandóság, az állandóan jelen van. 24 óránként kicserélődnek az agysejtjeink. Amit mi halálnak nevezünk, az a tér-idő dimenziójának az átlépése. **De ott ÉLET van!**

Itt a Földön úgy vagyunk, hogy a másik dimenzióhoz képest ez csak alvás. Amikor alszol, akkor nem tudsz arról, hogy milyen vagy, mit csinálsz az ébrenlétben. De mikor felébredsz, akkor tudsz az alvásodról. Ilyen a halál pillanata, ez a halál. Ezért nem tudom kitalálni azt, hogy milyen az a másik dimenzió. De ha odakerülök, onnan látni fogom azt, hogy itt mi van. Tehát a halál egy nagy fölébredés. Tehát a halál egy átjárás a másik dimenzió és a mi világunk között, és szó sincs arról, hogy aki elment, az már kikapcsolódott ennek a világnak és embereinek a forgatagából.

Bizonyos szándékok kellenek ahhoz, hogy az ember erkölcsileg egyenesben legyen.

Van:

1. aktuális szándék: Elhatározok valamit, és már csinálom is.
2. virtuális szándék: Pl. megyek a boltba. Közben kirakatot nézegetek, emberekkel találkozok, beszélgetek, de ha rákérdeznek, akkor: – Megyek a boltba.
3. habituális szándék: Erre nem gondolok, esetleg akkor se, ha rákérdeznek, de tettem egy elhatározást, amit nem vontam, nem vonok vissza. Pl.:

Édes Istenem, szeretnék a halálom óráján Veled békében elköltözni!

Fölséges és dicsőséges Isten!

Világosítsd meg szívem homályait!

(Szent Ferenc)

T a r t a l o m j e g y z é k:

A reggeli imáról
A szándék és a tett viszonyáról
A Miatyánk ima kéréstartalmáról
A kiüresítés feladatáról
Az őrangyal várja, hogy a segítségét kérjük
Jézus véleménye a szerzetesi életről
Pálról
Az imáról szóló Mária-üzenetről
A rossz kipróbálásáról
A szeretethiányról és az öngyilkossági szándékról
A felelősségről
A tanítványok Jézust követéséről
A nem Jézus által való gyógyulásról
Az akaratról
A vérrel verejtékezésről
A lelki és földi javak birtoklásáról
Mit kér a Szűzanya?
Arról, hogy Jézus a tanítványaira bízta-e a megbocsátást és a házasságkötést
Az igazság szeretetben való megnyilvánulásáról
Munkahelyen való igazat-mondásról
A kegyes hazugságról
A tudott rossz elhallgatásáról
A világi törvény szerinti kötelességről
A bűnrészességről
Az elhatárolódásról
Az anyagi károkozásról
A szembesítésről
A világi rend érvényesítéséről
Az okosságról
Az üdvözülésről
A házasságról
A faragott képek készítéséről
A szentek közbenjárásáról
Az áldozás előtti gyónásról
A keresztelezésről
A világ jobbításáról
A házasságtörésről
A válásról

Mohamedán és keresztény pár házasságáról
Zsidó és keresztény pár házasságáról
A kegyelemről
Miért kérjük a bölcsességet?
A Bokor-ról
A lelki béke megtalálása az ima segítségével
A lelki szárazságról
Az ember Jézussal való kapcsolatáról
Az Isten gyengeségéről
Az elfogadásról
A reinkarnációról
A démonokról
A Sátánról és híveiről
A Jézushoz tartozásról
Az Oltáriszentségről
A formai és tartalmi szabadságról
Mivel táplálkozunk?
A lélek fejlődéséről
A Jézus nevében kérésről
A Jézust képviselésről
A szentségekről
Az áldozásról
A nevelésről
A reinkarnáció igazolásáról
A pokol létezéséről
A jelenések könyvéről
A hit forrásáról
Az emberek gondolkodásáról
Jézus természetéről
Az újraszületés rendjéről
Hamvas Béláról
Az adásról
Ki a gazdag?
Önzés és önszeretet
Az Isten imádásának helye
Az állapotszerű vértanúságról
Önzés és önszeretet
A számonkérésről
Arról, aki mindig mások hibájáról beszél
A katolikus és a protestáns egyházak közötti különbségekről

